Fantastic Club

RODICA BRETIN

Efect holografic

RODICA BRETIN

EFECT HOLOGRAFIC

Ilustrația copertei de:
CONSTANTIN POHRIB

Fantastic Club

RODICA BRETIN

EFECT HOLOGRAFIC

povestiri

SCAN şi PRELUCRARE : Aleph
editor prima ediție digitală: Costin Teo Graur
sept. 2011

EDITURA ALBATROS BUCUREȘTI – 1985

EFECT HOLOGRAFIC

Pînă în după-amiaza cînd — lichidîndu-și creditul la Banca Solară — cumpărase mult rîvnitul tablou holografic, existența lui Jor Arnam nu fusese nici interesantă, nici bogată în evenimente sau experiențe inedite, ci mai degrabă plicticoasă și anostă. Era necesar un impuls exterior care să-l smulgă din imobilitatea unei vieți banale, fără mari satisfacții, dar și fără mari probleme.

Întorcîndu-se în apartamentul situat la nivelul zece al habitatului subteran în care locuia, avu prima surpriză: holograma fusese deja instalată. Constată nemulțumit schimbarea amplasamentului pereților interiori ce trebuiseră demontați, dar echipa de tehnicieni își cunoștea meseria și cînd deschise ușa camerei, fără să se aștepte la ceva deosebit, șocul fu cu atît mai puternic: explozia de lumină nepămînteană îl descumpăni, lăsîndu-l în pragul unei alte dimensiuni. Situat în mijlocul camerei, un spațiu cub cu latura de doi metri emitea amestecuri euritmice de sunete și culori.

Începea să înțeleagă de ce toată lumea dorea tablourile holografice, creatoare de senzații insolite. La numai cîteva luni după întoarcerea navelor „Daigo", aducînd din misiuni material prospectiv, firmele invadau piața cu noi holograme. Aceasta provenea din ultima expediție pe Sivena, planeta aflată într-o zonă depărtată a galaxiei. Hologramele siveniene nu lipseau în clipa asta din nici un cămin de pe Terra...

Lui Jor Arnam i-ar fi trebuit altfel de simțuri, alte tipare de gîndire, pentru a pătrunde frumusețea inefabilă a peisajului extraterestru. Realiză acest lucru doar după ce, minute în șir, privise extaziat universul sălbatic și primordial, plăsmuit de forțele oarbe ale materiei, undeva,

la sute de parseci de ochiul omenesc care-l descoperea abia acum. Priveliștea atrăgea tocmai prin stranietate, prin refuzul evident de a se încadra în anumite tipare, accesibile înțelegerii umane.

Imaginea era schimbătoare, pulsînd în lumina incendiului purificator. Simțea parcă nevoia să atingă albastrul nisipului, lăsîndu-l să-i alunece printre degete, purtat de vîntul uscat, a cărui forță o percepea în ciuda barierei fizice. Turbulențele atmosferei răscoleau pulberea sclipitoare dintre dune, izbindu-se în rafale violente de platoșa munților cenușii, catenă fantomatică, distonînd cu monotonia șesului. Profilîndu-se pe fondul roșiatic al zării, suprafețele versanților păreau de o stranie regularitate... Încarcerată de geometria cubului holografic, fierberea maselor de aer zbuciumîndu-se deasupra pustiului era ca o încercare de a descătușa energiile captive. Încleștarea elementelor îl făcu să pătrundă dincolo de ariditatea peisajului, în tragedia unei lumi minerale care își trăia, agonizînd, ultimele clipe cosmice. Supusă unor legi implacabile, steaua devenise o gigantă roșie și înghițise planetele cu orbite mai apropiate. Sivena își aștepta rîndul, urmărind dilatarea înceată, monstruoasă, a astrului...

Fixînd holograma cu intensitate, Jor descoperi curînd un factor străin, o irizație ciudată, reflectată de cristalele albastre, poate, deși îi venea greu să-și dea seama ce anume nu era în regulă.

Nisipul! În spatele stîncii, ferită de vînt, se păstra imprimată urma unei tălpi: o amprentă clară, lăsată de un picior gol. Pe nava trimisă în explorare nu fuseseră oameni. Își repetă inutil în minte fraza liniștitoare, dar absurditatea faptului nu-l împiedică să cadă sub imperiul unei spaime paralizante. De ce se temea? N-avea decît să apese pe butonul alb și holograma va căpăta aspectul unui cub opac și impenetrabil. Știu însă, înainte chiar de a schița gestul, că întrerupătorul nu va funcționa. Începuse să transpire, broboane mari de sudoare îi curgeau pe tîmple, deși instalația de climatizare ar fi trebuit să întrețină în cameră aceeași atmosferă plăcută. Se făcuse într-adevăr cald și își șterse fruntea cu dosul palmei: raze fierbinți, toropitoare, îi striveau creștetul. Cerul gurii îl ustura, chinuit de sete. Perspectiva holografică se mărise, ocupa în-

treaga încăpere, integrîndu-l pe nesimțite. Întorcîndu-se brusc, privirea nu întîlni rigiditatea pereților, ci se pierdu în nemărginitul orizont purpuriu, orbită de beția barbară a luminii. Răsturnarea neașteptată în scara distanțelor îl făcu să se clatine năucit. Își ridică ochii spre ceea ce fusese tavanul camerei sale: pe cerul îndepărtat, o gigantă roșie revărsa valuri ucigătoare de arșiță. Genunchii i se înmuiară și se prăbuși pe nisipul încins.

Din apropiere, munții se vădeau a fi clădirile unui fabulos megalopolis. Îngrămădiri de cuburi zăceau abandonate în pustiu, și Jor Arnam intui, în sfîrșit, rostul diabolicelor alcătuiri numite *holograme*.

În ultimele clipe de viață fu cuprins de ironia amară a destinului și înțelese că va muri acolo, în deșertul răscolit de furtuna de nisip, prizonier al acelui spațiu și al acelui timp.

În interiorul hologramei, Jor Arnam nu mai era decît o pată insignifiantă pe întinderea albastră, care, în prim plan, purta întipărită o amprentă imposibilă de picior gol...

ARALDA

... Gleznele mi se afundau în covorul gros de ierburi, o briză ușoară îmi răsfira pletele, iar mireasma proaspătă de rășină a pădurii mă învăluia ca un balsam. În timp ce străbăteam poienile inundate de lumina blîndă a soarelui, păsări mari săgetau spre înălțimi și, dinspre munții semeți, acoperiți de vălul dens al ceții, se auzea vuietul cascadelor. Întîlnind undele limpezi ale unui pîrîu, m-am aplecat pentru a-mi oglindi chipul, dar cristalul apelor s-a întunecat brusc, întregul peisaj dispărînd într-o învolburare de neguri, iar cînd mi-am ridicat privirile, cerul devenise o prăpastie înspăimîntătoare ...

Întotdeauna se întîmpla la fel: de cîte ori încercam să reconstruiesc, din frînturi disparate de amintire, vise zăvorîte în subconștient și doruri neînfrînte de timp, lumea unde mă născusem, un fulger argintiu spulbera în neant imaginile ce abia căpătaseră consistență. Deși majoritatea închipuirilor mele apăreau învesmîntate într-o tentă feerică — sau poate tocmai de aceea — păstram permanent senzația că ceva nu era în regulă. Curînd, un amănunt insesizabil reușea să răstoarne ordinea firească a lucrurilor și să prefacă totul într-un haos, pe care mintea mea încerca zadarnic să-l stăpînească. La început, alunecam fără efort în dulcea nostalgie a amintirii, lăsîndu-mă învăluită de norii pulberilor stelare. Izbuteam chiar să mă detașez de entitatea indestructibilă care devenisem și să mă privesc, dincolo de zidul temporal, așa cum arătasem cîndva: o femeie tînără, cu trupul alb și zvelt, pe care ceilalți — demult coborîți în neființă — o numeau Aralda, simbolul frumuseții eterne. Amănunte desprinse la întîmplare din scurta mea existență printre oameni îmi reveneau în minte cu o uluitoare acuitate, copleșindu-mă cu

năvala lor, ca un torent nestăvilit. Ameţită de bogăţia senzaţiilor, nu rezistam tentaţiei de a-mi oglindi faţa în adîncimea nenumăratelor oglinzi întîlnite în cale, pe potecile aduoerilor-aminte, deşi ştiam că în momentul în care o voi face, dincolo de suprafaţa netedă nu voi vedea un chip anume, ci abisul. Şi totuşi încercam, de o eternitate, cu tenacitatea disperării, să-mi regăsesc trăsăturile uitate în noaptea memoriei...

Renunţasem la înfăţişarea umană într-un moment de rătăcire, cînd, orbită de strălucirea sublimă a stelelor, credeam că Universul întreg îmi aparţine. Corpul meu fragil nu putea înfrunta veşnicia Nopţii şi l-am abandonat într-o jertfă ce mi se păruse minoră, atunci, cînd mă aflam la porţile Infinitului.

Străbătînd primejdioasele genuni cosmice pe spirala de foc a nebuloaselor, unde pulsul incandescent al aştrilor măsoară curgerea erelor, am trăit iluzia desăvîrşirii într-o veşnică mişcare, mereu înaintea luminii. Urmam curbura spaţiului, rotunjindu-se în nemărginire spre o limită inexistentă, în care Timpul se confunda cu Imobilitatea şi formele materiei se contopeau în plămada tulburătoarelor prefaceri. Eram captivată de jocul fascinant al Spaţiului şi Timpului, dar tabloul Universului în devenire îmi rămînea străin, uluitoarele sale geneze părîndu-mi îndepărtate şi de neînţeles, asemeni sclipirii palide a stelelor privite printre norii alungîndu-se pe cerul planetei mele. Între intervalele lungi de singurătate — cînd tăcerea îşi ţesea pînza fluidă între prăpăstii — ascultam cu teamă mesajele enigmatice din alte dimensiuni, unde zborul luminii se transforma într-o zbatere neputincioasă. Alunecînd uneori în faliile perfide ale beznei, mă regăseam curînd în libertatea spaţiilor vaste, căci eram mai rapidă decît fotonii şi mai uşoară ca o licărire. Nemuritoare, alergam neobosită din faţa Timpului, pînă cînd, între două plonjări vertiginoase în neant m-am oprit o clipă, întrebîndu-mă de ce fiinţa astrală desăvîrşită care devenisem nu cunoştea fericirea, în ce abis noptatic pierduse bucuria simplă de a trăi?

Urmărind o ţintă himerică mă risipisem printre stele — tristă şi însingurată pentru vecie — căci în fiecare grăunte de praf cosmic, în fiecare nebuloasă a rămas o parte din

ființa mea, din cea care eram înainte ca Nesfîrșitul să mă fure... De aceea mă căutam acum pe mine, adevărata, în lucirile de oglindă ale apelor limpezi din amintire sau printre răsfrîngerile palide ale cerului înnorat de uitare, de aceea încercam zadarnic să mă ascund printre fantasme.

...Lumea în care m-am născut a rămas undeva în urmă, la depărtări inimaginabile, iar falia de spațiu care ne desparte se mărește cu fiecare clipă, în vreme ce îmi urmez destinul rătăcitor printre stele, singură ca însăși Eternitatea. Dar mă voi întoarce. Cu hotărîrea care m-a făcut să renunț la ființa mea fragilă și să colind Universul o veșnicie, mă voi întoarce. Căci numai acolo, sub cerul de azur și purpură, voi putea regăsi chipul și trupul minunat al Araldei, oglindite în puritatea apelor și în ochii oamenilor de pe planeta mea.

Nimeni nu-și amintește în ce împrejurări a fost găsit primul cristal, dar oricine își poate lesne închipui uimirea care l-a cuprins pe norocosul Descoperitor, atunci cînd, primind căldura palmelor omenești, petalele ascunse înăuntrul pietrei s-au deschis larg, înflorind din nemișcarea minerală... Venite parcă de nicăieri, sunete suave, culori și forme nemaivăzute l-au învăluit deodată, făcîndu-l să trăiască într-o clipă senzații infinite, de la admirația estetică la extazul în fața Perfecțiunii. Privind în jur s-a trezit subjugat de frumusețea izvorîtă din taina pietrei: pădurea se transformase într-un tărîm fermecat în care copacii, iarba și chiar bulgării de pămînt căpătaseră limpezimea undelor de izvor. Totul strălucea în felurite nuanțe de ametist, reflectînd razele soarelui într-o ploaie superbă de irizații; ca într-un basm, vîntul trecea printre arborii cu trunchiuri transparente, umplînd văzduhul de clinchetul frunzelor de cleștar. Pășind ca prin vis, atent să nu strivească lujere sau corole cristaline ce fuseseră pînă nu demult banale flori sălbatice, martorul incredibilei metamorfoze a văzut că zona unde vegetația cristalizase, datorită unui proces necunoscut declanșat de piatra violetă, se întindea pe o suprafață limitată, dincolo de care pădurea rămăsese verde și vie ca orice pădure. Mai tîrziu, fotografiile luate de la înălțime arătau o pată violetă, circulară, detașîndu-se net de restul peisajului... Locuitorii orășelului din apropiere l-au întîmpinat cu suspiciune pe aducătorul neașteptatei vești, dar splendoarea florii de ametist — pe care o strîngea la piept ca pe o comoară — i-a convins de adevărul spuselor sale și, în scurt timp, toată suflarea micii localități alerga să vadă miracolul copacilor de cristal.

Acesta a fost doar începutul. Din vremurile străvechi au rămas puține mărturii și dovezi materiale, destule totuși pentru a reconstitui febra nebună a căutărilor, care i-a cuprins întîi pe oamenii din oraș și satele vecine, apoi pe cei din regiuni tot mai îndepărtate. Așezări întregi și-au strămutat vetrele spre munți, de-a lungul rîurilor în prundișurile cărora se zvonise că s-ar afla din belșug cristalele rîvnite. Perseverența cohortelor de prospectori ce răscoleau fără odihnă măruntaiele pămîntului a fost în cele din urmă răsplătită, mii de pietre fiind găsite îngropate în rîpe și peșteri, mine sau cariere părăsite și puțuri secate. Unele cristale, asemănătoare topazului, puteau prefăce străzi, vehicule și clădiri în bijuterii solare, revărsînd peste orașe tonuri dulci de galben și ocru, altele ardeau cu văpaia rubinelor, iar lucirea lor transforma șuvoiul înspumat al cascadelor într-o dantelărie fină, fermecînd privirea cu nuanțe de aur și purpură. Cele mai prețuite erau însă pietrele de culoarea jadului verde: încălzite în căușul palmei, acestea făceau ca întinsele cîmpii să devină suprafețe șlefuite pe care patinatorii alunecau în acordurile muzicii...

Poeții cîntau inefabilul geometriilor perfecte, dedicîndu-și operele nemuritoarelor simetrii abiotice, compozitorii imitau în simfoniile lor acordurile celeste născute din vibrația cristalelor, pictorii încercau cu stîngăcie să redea pe pînză orgia de culori a sublimelor metamorfoze. Filozofii au scris tomuri întregi despre Frumusețea Cristalelor ca finalitate a Universului, pînă cînd, aspirația unanimă spre stadiul sublimat al lumii minerale a început să fie considerată singurul sens al existenței umane. Descoperirea cristalului visat — survenită uneori la capătul unor căutări îndelungate și istovitoare — a devenit încununarea destinului individual. Oamenii de știință au încercat zadarnic să descifreze în structura pietrelor mecanismul ascuns ce declanșa procesul de cristalizare, permițînd tranziția între regnuri. S-au ridicat, e drept, voci timide care întrebau de unde au apărut ciudatele structuri geometrice, dacă erau creația naturii sau artificiale și, în acest ultim caz, cine și în ce scop a lăsat omenirii neprețuitul dar. Invidioșii — cărora norocul nu le-a surîs, scoțîndu-le în cale nestematele Perfecțiunii — au afirmat

chiar că aceste cristale ar stopa evoluția umanității, acaparînd toate resursele, imaginația și creația artistică originală a speciei. Dar oprobiul public i-a ostracizat imediat pe răuvoitori și alții nu s-au mai ivit...

După trecerea multor generații, ecologii și-au dat seama însă că terenurile cultivabile se împuținaseră într-atît — locul lor fiind luat de minunatele oglinzi de cristal — încît foametea risca să devină un flagel de proporții planetare. Animalele sălbatice dispăruseră sau viețuiau retrase prin viroagele încă verzi, ignorînd frumusețea codrilor de cleștar. În lipsa pădurilor, clima a devenit secetoasă, iar apa se găsea cu greu, căci izvoarele, rîurile și fluviile își încetaseră curgerea, transformate în superbe unde împietrite. S-a hotărît abandonarea căutării cristalelor, iar teritoriile rămase neatinse de strania metamorfoză urmau să fie ocrotite prin măsuri drastice pentru ca specia umană să poată supraviețui...

Situația se normalizase oarecum, locuitorii refugiați în peșterile munților uitînd visul Perfecțiunii, cînd, într-un amurg tîrziu, din străfundurile pămîntului a țîșnit la suprafață un gigantic și strălucitor cristal, negru ca însăși Noaptea. Fără ca nimeni s-o fi atins, uriașa stîncă de onix s-a deschis, transformînd cerul într-un cristal imens, sub care oamenii au rămas prinși — asemeni gîzelor neputincioase într-o picătură de chihlimbar — fără să moară și fără să trăiască, osîndiți să contemple veșnic frumusețea Nopții Cosmice...

ULTIMUL ZBOR AL PĂSĂRII THUL

Cînd am ajuns lîngă stîlpul de piatră năruit, mărturie a locului unde se înălțase cîndva un mare portal, străjuind intrarea în incinta împrejmuită cu ziduri masive, m-am așezat o clipă pe lespezile reci. Inima îmi bătea nebunește după epuizanta goană nocturnă pe scările înguste, săpate în stînca dură a muntelui. Lumina argintie a Stelelor era destul de puternică, dar treptele fuseseră tocite de milenii și la orice pas greșit mă puteam prăbuși în prăpastie. M-am furișat înăuntru printr-una din nenumăratele spărturi pe care Timpul le ferestruise în citadela montană, simțind cum teama și speranța mă înnăbușeau deopotrivă...

Era acolo, gigantic elipsoid cenușiu, alcătuind — împreună cu impresionantul soclu granitic — un straniu monolit, ascuns încă în scoica de întuneric a nopții... Am așteptat ceasul cînd primele raze ale dimineții au săgetat bezna, incendiind zarea la est de imperiul sălbatic și dezolant al munților. Apoi, discul solar s-a ivit de după curbura Oului ce strălucea orbitor, asemeni unei perle uriașe, ca și cum astrul de purpură al zilei s-ar fi născut din însăși nucleul incandescent ce pulsa în interior. Coaja Oului era dăltuită dintr-o materie străină lumii noastre, dură și lucioasă asemeni cristalelor, pe care Puiul o spărgea totuși în zbaterea lui frenetică spre lumină. Gîndul la ființa care palpita acum, nevăzută, înăuntrul crisalidei sale cosmice, mă umplea de spaimă și încîntare, căci astăzi se împlinea răgazul sorocit: ziua cînd, după trecerea unui mileniu de la ultimul zbor, o nouă pasăre Thul se va înălța spre cerul planetei, întinzîndu-și aripile albe peste lume și aducînd seminției pașnice din ținutul de piatră și popoarelor înțelepte ale pustiului, o mie de ani de existență netulburată.

... De sute de generații, la începutul Noii Ere, locuitorii din trecătorile munților și nomazii deșertului se întîlneau la poalele acestui masiv singuratic pentru a reînnoi legămîntul sacru de pace între neamuri. Ca un singur om, mulțimile așteptau înfrigurate clipa în care — soarele atingînd zenitul — ecoul unor tunete rostogolindu-se pe boltă însoțea teribilele lovituri de cioc ale Puiului ajuns la maturitate după îndelungata gestație, iar pămîntul se cutremura de violentele convulsii ale trupului uriaș, încătușat de apăsarea materiei cristaline a cojii... Însoțită de strigătele milioanelor de glasuri contopite în delirul bucuriei, o pasăre nemaivăzută — cu penele albe ca zăpada, ciocul de diamant și ochii de agate — se înălța triumfătoare spre văzduhul senin. Îmbătată de azur, se rotea de cîteva ori deasupra semințiilor adunate să-i sărbătorească izbînda, apoi se pierdea în nemărginirea cerului, începîndu-și călătoria nesfîrșită spre Stele...

Am tresărit văzînd o vietate neagră care țîșnea de lîngă piciorul meu gol și alerga cu o iuțeală de necrezut, încercînd să se ascundă în vreo crăpătură a solului. Mi se părea atît de respingătoare — cu mandibulele ei păroase și nenumăratele antene mișcîndu-se încontinuu — încît am vrut s-o strivesc. Imediat am alungat însă gîndul cel rău, înspăimîntată de faptul că Puiul ar fi putut să-l audă, căci, adîncit în somnul devenirii, embrionul păsării Thul se hrănea cu lumină și cu gîndurile noastre bune. Multe milenii, atît locuitorii ținutului de piatră, cît și cei ai dunelor mișcătoare, trăiseră sub semnul păcii. Nimeni nu știa cum se întîmplase ca, după atîta timp, germenul distrugerii să încolțească în mințile unor oameni, tulburîndu-le judecata și purtîndu-i pe căile periculoase ale vrajbei, uitînd de Puiul păsării Thul...

Atunci, în ziua noului început de mileniu, din cuibul de pe vîrful semeț al muntelui s-a înălțat spre cer o pasăre neagră, întunecînd zările cu apăsarea sumbră a uriașelor ei aripi îndoliate. A urmat o epocă întunecată pentru istoria neamurilor; războaie și foamete, răutate și dezbinare. Apoi, într-o noapte, pe boltă s-au aprins deodată o mie de sori, prefăcînd în cenușă orașe și drumuri, tot ceea ce mileniile de civilizație creaseră. Păsările au pierit cu toate, iar animalele scăpate de blestemul focului sufe-

reau de o boală ciudată, care le făcea să sape galerii tot mai adînci în pămînt, unde se refugiau crescîndu-şi puii orbi, cărora le transmiteau instinctul spaimei în faţa spaţiilor deschise.

Fie că supravieţuiseră refugiaţi în grotele munţilor sau sub ocrotirea îndepărtatelor dune din vastitatea deşertului, oamenii au încercat să reînvie valorile unor ştiinţe şi culturi cîndva strălucite, păstrînd, de-a lungul generaţiilor, amintirea veşnic vie a holocaustului. Pe planetă se năşteau însă tot mai puţini copii, vigoarea speciei părînd secătuită de mileniul războaielor pustiitoare şi datorită radiaţiilor mortale răspîndite în atmosferă de cataclismul final. De la venirea mea pe lume, acum cincisprezece ani, în casa tatălui meu nu s-a mai auzit gînguritul unui prunc şi la fel s-a întîmplat cu toate familiile din defileul de piatră. Eram ultima fată născută din odinioară puternicul popor de munteni, şi de aceea, înţelepţii încuviinţaseră să pătrund în citadelă pentru a privi de aproape minunea Zborului. Neamurile se sting încet — blestemul sterilităţii a coborît acum şi asupra oamenilor deşertului — iar singura noastră speranţă a rămas ieşirea păsării Thul din ultimul Ou, pe care prăpădul nu l-a putut atinge.

Astăzi pasărea se va înălţa iarăşi peste mulţimile adunate la sărbătoarea Zborului — penele ei vor fi albe asemeni zăpezilor căzute pe crestele munţilor, ciocul de diamant va străluci ca o sabie de lumină, privirea ochilor de agate va învălui orizontul limpezit de neguri — iar acolo unde va trece umbra aripilor ei mari, cîmpiile vor înverzi din nou şi oamenii vor putea înălţa frunţile spre cerul eliberat de Teamă.

Rumoarea miilor de glasuri a crescut brusc în intensitate, semn că soarele se apropia de zenit, iar poporul adunat la poalele masivului fremăta nerăbdător, ca valurile de nisip în furtună. Oamenii pustiului şi-au aşezat corturile într-o tabără separată de a noastră, dar tensiunea momentului i-a făcut să-şi înfrîngă rezerva, popoarele amestecate alcătuind un semicerc larg de trupuri la baza conului muntelui. Gîndurile tuturor erau însufleţite de aceeaşi dorinţă oglindită în lucirea febrilă a ochilor aţintiţi spre cuibul ascuns vederii de o perdea diafană de ceaţă: să vadă Zborul.

Cînd soarele a atins punctul cel mai înalt al bolții, razele lui fierbinți căzînd acum direct asupra Oului, un fior a străbătut mulțimile și o tăcere profundă — coborîtă parcă din genunile cosmice — s-a lăsat peste întreaga fire. Abia îndrăznind să respir, m-am ascuns în spatele unei stînci, acoperindu-mi urechile cu palmele pentru a nu fi asurzită de tunetele ce trebuiau să însoțească fiecare lovitură de cioc a Puiului. Mi se părea că vînturile și norii au încremenit în așteptare — clipa începutului de mileniu prelungindu-se parcă în Eternitate — pînă ce un sunet ascuțit, dureros, mi-a sfîșiat timpanele. Înaintea ochilor mei îngroziți, coaja Oului s-a crăpat pe întreaga lungime, dintre jumătățile desfăcute de gheare puternice, tîrîndu-se afară — orbită de năvala luminii solare — o creatură oribilă, ce se clătina nesigură pe labele uriașe, purtînd cu stîngăcie pe trupul solzos rudimentele unor aripi cenușii. Țipătul meu disperat s-a pierdut în oroarea mulțimii care — după primul moment de stupefacție — se împrăștia cuprinsă de panică. Clătinîndu-și capul diform, cu pleoapele coborîte peste ochii orbi și apoși, monstrul începuse să sape cu frenezie un tunel în solul pietros din jurul cuibului. Cu lacrimile șiroindu-mi pe obraji, m-am îndepărtat alergînd, urmărită de imaginea aceea grotească și înspăimîntătoare. Știam acum că Zborul murise, iar Thul, pasărea albă, nu se va mai înălța niciodată în văzduh, pornind spre Stele...

OMUL-TIGRU

Doamnelor și Domnilor! Veniți să vedeți menajeria circului Boom! După ce trupa de acrobați, dansatori, jongleri și iluziniști vă va prezenta cel mai mare spectacol al tuturor timpurilor, veți găsi aici făpturi nemaiîntîlnite, aduse de pe șase lumi, care vă vor uimi, încînta sau înspăimînta, după dorință.

Lăsați-vă copiii să se apropie de Bolul de Cristal unde Păianjenul-Țesător își desăvîrșește cu migală opera. Doar un biet grăunte negru, torcîndu-și firul nevăzut, veți zice, pentru că nu știți, n-ați avut de unde afla că în plasa lui de beznă s-au prins planete, sori și chiar o cometă neastîmpărată, ce s-a zbătut atîta, înfoindu-și coada de foc, încît, pînă la urmă a izbutit să rupă firele, fugind zăludă prin vidul nesfîrșit. Să nu mă întrebați din ce poate fi țesută o pînză făcută să înlănțuie stele, nici cum de încape într-un spațiu atît de mic. Degeaba rîdeți. Păianjenul se complace într-un joc al aparențelor, menit să înșele privirea: atunci cînd l-au prins, pîndea ascuns în adîncul unei Găuri Negre. Însuși Bolul care îl ține captiv este o iluzie, căci între pereții lui de cristal ar încăpea cu ușurință Universul...

Nu e bine să zăboviți prea mult în fața bazinului verde, altfel frumusețea Sirenei vă va lua pentru totdeauna mințile, făcîndu-vă să treceți granița fluidă dintre dimensiuni, lăsîndu-vă soția sau iubita să vă aștepte zadarnic la ieșirea din labirintul magic. Cu mișcări alunecoase, fecioara de jad vă ademenește în jungla coraliferă a oceanelor de pe Thetys: are părul albastru, răsucit în șuvițe subțiri, asemeni spiralelor de pe cochilii, iar sînii ei rotunzi și sidefii par două minunate perle. Își mișcă șoldurile și pîntecul cu unduiri de șarpe, aprinzînd dorințele bărbaților și tulbu-

rîndu-le mințile, însă ochii ei rămîn reci ca gheţurile veşnice. În jurul bazinului stăruie un parfum exotic, trezind instinctul de posesiune sălbatică, pînă la propria nimicire, ce doarme în fiecare dintre noi. Unii, robiţi de patimă, au atins răceala sticlei păşind dincolo şi nu i-a mai văzut nimeni, niciodată...

Uitaţi-vă la faţa zbîrcită ca un pergament, la gura strîmbă şi ochii bulbucaţi ai Maimuţei-Ce-Cîntă-Din-Flaut. Chircită pe aşternutul de paie urît mirositor, într-un ungher întunecat al cuştii de unde dresorul o face să iasă la lumină înţepînd-o cu furca, pocitania dă glas unei melodii ciudate, care se face parcă ecou durerilor omeneşti. Cînd suavă, cînd zbuciumată şi stridentă, melodia îi învăluie pe vizitatori ca o lavă fierbinte... Femeile se trezesc cu obrajii scăldaţi în lacrimi, strîngîndu-şi la piept odraslele, de parcă le-ar ameninţa vreo primejdie. La gîndul tinereţii lor irosite, al speranţelor moarte şi visurilor spulberate de Timp, al sentimentelor înşelate al prieteniilor mincinoase, al urii şi cruzimii ce învrăjbesc firea — bărbaţii privesc în gol, încleştîndu-şi pumnii. Sensibil ca o coardă de vioară, duios ca şoapta zefirului, disperat ca un strigăt de agonie, cîntecul — ascunzînd tristeţe, suferinţă şi arsura fără leac a regretului — îi înduioşează pe unii şi îi înfurie pe alţii pentru că i-a făcut să-şi amintească de slăbiciunile firii lor sau de eşecurile unei existenţe searbede, ascunse sub o mască zîmbitoare. Cu toţii se îndepărtează însă grabnic de locul acela, pînă cînd firul de melodie se topeşte în aer ca o boare.

E-adevărat, Doamnelor şi Domnilor, nu toate făpturile din menajerie trezesc imagini plăcute. Dar poate că pocitania de maimuţă va răposa curînd — deja tusea îi zguduie pieptul scheletic, întrerupîndu-i uneori cîntecul — şi, pentru a vă face pe voie, Administraţia va aduce unul dintre dragonii de pe planeta Ettan...

Se cheamă totuşi că n-aţi văzut nimic din colecţia noastră de rarităţi, dacă n-aţi admirat strălucitoarele aripi metalice şi trupul neînvins în vreo luptă al Grifonului. Stăpîn necontestat al cerului lumii în care s-a născut, domeniul tiraniei lui se întindea asupra vieţuitoarelor uscatului şi ale mării, oriunde apărea umbra imenselor sale aripi. Un instinct sădit de milenii în creierul său îi po-

runcea să ucidă orice rival care încerca să-i uzurpe puterea. Şi iată-l acum prizonier, fixîndu-vă din nemişcarea lui demnă, cu ochi de granate, ce iradiază o furie neputincioasă. Dacă ar fi liber, ar ucide zeci de oameni cu o singură lovitură a ciocului său teribil, spulberînd printr-o fluturare de aripi acoperişul menajeriei. Nu vă temeţi însă, gratiile sînt făcute dintr-un aliaj mai dur decît diamantul, şi apoi, ceea ce îl ţine captiv nu este metalul gratiilor, ci înfrîngerea suferită, care i-a zdruncinat încrederea în invincibilitatea sa de rege al văzduhului...

Pe lîngă bîrlogul Celei-Fără-De-Chip să treceţi în vîrful picioarelor, căci dacă îi veţi tulbura somnul, spectrul însingurării vă va urmări şapte veacuri. N-a prins-o nimeni, căci Spaima nu poate fi prinsă; a venit singură într-o noapte fără lună, făcîndu-şi culcuşul în cuşca rămasă goală după ce un smintit exaltat ne-a omorît mîndreţea de Hidră, dîndu-i să mănînce Fructele Uitării. Îngrijitorul care a găsit dimineaţa locul Hidrei ocupat a înnebunit de groază şi de atunci Cea-Fără-De-Chip n-a mai fost deranjată, devenind cu vremea una dintre principalele atracţii ale menajeriei. N-aş şti să vă spun cum arată, fiindcă nu seamănă cu nimic, decît, poate, cu Neantul pe care îl simţim pîndind în noi şi în afara noastră. În dreptul vizuinii ei, femeilor li se întîmplă adesea să leşine, iar bărbaţii cei mai curajoşi păleşc. Nici unul nu povesteşte vreodată ce a văzut înăuntru, pentru că fiecăruia i s-a năzărit altceva, reflectînd de fapt propriile-i incertitudini. Doar maimuţa îi cunoaşte chipul adevărat, de aceea urlă atît de jalnic nopţile...

Doamnelor şi Domnilor, în faţa dumneavoastră se află în sfîrşit Omul-Tigru. Expresia nobilă şi inteligentă a feţei sale vă va încînta în aceeaşi măsură ca salturile graţioase de felină pe care le face, în ciuda spaţiului strîmt al cuştii. Puteţi rîde acum în voie de teama încercată lîngă bîrlogul Celei-Fără-De-Chip, iar dacă vă amuză, aveţi voie să aruncaţi cu ouă moi sau roşii putrede pe spinarea lui tărcată, fiind siguri că nu vă poate arăta colţii, mîrîind sălbatic. Doar chipul lui omenesc devine ceva mai trist şi îngîndurat, dar nu vă lăsaţi impresionaţi: acesta e rolul care i s-a dat, să vă descreţească frunţile...

Apoi, bucuroşi, după o zi încărcată de atîtea senzaţii,

vă veţi îndrepta în grupuri mari sau mici spre liniştea vieţii de fiecare zi. Numai eu singur nu mă voi întoarce în pacea vreunui cămin. Degeaba mă izbesc cu fruntea de gratiile solide, pînă cînd sîngele îmi năvăleşte pe nas şi pe gură. Pentru mine nu există scăpare. Flămînd şi istovit mă ghemuiesc într-un cotlon, pe grămada de paie putrede, fără să mă ating de mîncare, de care mi-e silă Mîine voi pleca spre alt oraş împreună cu restul menajeriei. Mereu mai departe, purtîndu-mi, fără speranţă, durerea şi chinul.

Pentru că eu sînt OMUL-TIGRU

HARDRAAD

Străbătut la răstimpuri de fulgerări verzi care sondau spațiul în căutarea flotei Lluriene, întunericul nopții cosmice căpăta o tentă lividă; aura transparentă, a cărei strălucire pălea treptat, se concentra asupra unui punct minuscul, amenințător prin imobilitatea lui aparentă.

... Simultan cu aprinderea avertizoarelor Deltra se declanșa semnalul care chema echipajul la posturile de luptă: acut, depășind aproape limita superioară audibilă, șuierul alternativ se insinua în creierele celor trei mii de oameni aflați la bord, avertizîndu-i obsedant despre iminența pericolului.

Înconjurat de rapidele escortoare, crucișătorul Hardraad aștepta neclintit apariția inamicului. Cuirasatul Llurian se ivi brusc dintre tenebrele eterne: fortăreață cenușie, gigantică, centru vital al unei impunătoare formații de distrugătoare spațiale.

În segmentul de timp necesar stabilirii contactului vizual, comandorul Orm își simți mușchii stomacului crispîndu-se. Aplecat peste ecranul locatorului — unde contururile navei dușmane, desprinse din neant, se dilatau monstruos — revăzu în minte, fiecare unitate a mașinii de luptă perfecte care era Hardraad, chipurile ascunse sub căștile cu vizoare paraflăcări ale soldaților părînd aproape inumane în lumina spectrală de la bordul navei. Pe puntea de comandă, muzica stranie, distorsionată, a mesajelor codificate, acoperea zgomotul motoarelor și accentua impresia de irealitate a războiului.

Cînd cel dintîi fascicul emis dinspre cuirasatul dușman despică bezna, Dalecksurile de pe Hardraad îi răspunseră simultan, făcînd pereții metalici să vibreze. Un distrugător explodă, iar valul luminos, reflectat prin hu-

blouri în compartimentele interioare, scăldă chipurile servanților încremeniți la posturi. Datorită undei de șoc, două escortoare se balansară grotesc, abandonînd vectorii poziționali. Din corpul avariat al unui distrugător Llurian se desprinse un roi argintiu de „SKUA-fighters", năpustindu-se în grup spre Hardraad. Au fost însă întîmpinate de tirul unor servanți incredibil de calmi, zece SKUA fiind spulberate în tot atîtea secunde, mistuindu-se ca niște licurici prinși de flacără...

După o încleștare scurtă dar sălbatică, raportul de forțe înclină în favoarea Llurienilor, a căror escadră se regrupa pentru o nouă ofensivă. Cînd Hardraad rămase unica navă capabilă să riposteze, calea spre sistemul solar părea deschisă. Orm studie harta, acordîndu-și răgazul necesar să accepte gîndul acela nebunesc, reprezentînd totuși singura soluție: cu o ușoară modificare a traiectoriei, nava putea pătrunde în centura de radiații a unei gigante roșii, aflate la cîțiva parseci de zona operațiunilor. Crucișătorul era conceput să reziste străpungerii frontului alcătuit din particule grele, dar efectele asupra echipajului puteau fi imprevizibile. În capcana stelară exista însă șansa dereglării sistemelor defensive ale distrugătoarelor spațiale, navele dușmane devenind foarte vulnerabile tirului lansat de Hardraad, care se putea retrage din regiunea periculoasă, dacă intensitatea radiațiilor depășea pragul de toleranță al organismului uman.

Pentru comandor, alegerea fusese deja făcută — o bătălie de care depindea viitorul speciei *trebuia* cîștigată. Rămîneau însă, cele trei mii de vieți, supunîndu-și destinele voinței sale și Orm simțea că decizia trebuia să le aparțină în egală măsură. Vestea se transmise prin difuzoarele navei, provocînd rumoare sub carapacea blindată, răspunsul fiind o acceptare unanimă, fulgerătoare, de a nimici, chiar cu prețul propriei anulări. Reacția nu pornise din ură — căci ura înseamnă cunoaștere, iar ei înfruntau un inamic pe care nu-l văzuseră niciodată — ci se datora disperării născute dintr-o situație fără ieșire. Mîndria lor de profesioniști nu putea primi înfrîngerea unei nave ca Hardraad, tradiție și mit pentru generațiile antrenate la bord. Erau ultimul scut al planetei lor și posibilitatea înfrîngerii îi aducea la disperare. Iar la răz-

boi, un om care şi-a pierdut speranţa este cel mai primejdios adversar. Pentru el nu mai există prudenţă, teamă, suferinţă, singura sa raţiune de a fi devenind dorinţa de a distruge...

Imediat ce operatorii programară noul curs, Orm se grăbi la generatorul anti-G. Dacă planul dădea greş, iar forţele Lluriene treceau neafectate prin centura de radiaţii a stelei, trebuia provocată o perturbare majoră în cîmpul energetic, generatorul însuşi devenind nucleul exploziei care ar fi însemnat — odată cu sfîrşitul crucişătorului — pulverizarea navelor urmăritoare.

Cînd se ridică din faţa terminalului unde înregistrase codul amorsării, comandorul avu un moment de slăbiciune fizică: dureri în ceafă, ameţeală, plus o acută senzaţie de vomă. Se clătină, cu genunchii îndoiţi sub o greutate imensă, pentru ca în secunda următoare corpul să nu-i mai cîntărească aproape nimic. Obiectele din jur îi apăreau neclare, lipsite de consistenţă şi, într-un fel, neataşate persoanei sale. Întinse mîna spre uşă — încercînd să-şi regăsească echilibrul — şi un fior îngheţat îl străbătu: pielea căpătase o nuanţă chihlimbarie, conturînd vizibil reţeaua vaselor sanguine, iar cînd atinse suprafaţa metalică degetele pătrunseră adînc, fără să întîlnească vreun sprijin.

•

Întoarcerea crucişătorului Hardraad — pe ruta păstrată în memoria computerului — cu întreg echipajul mort şi comandorul dispărut, suscită reacţii contradictorii, stîrnind panică în rîndul populaţiei civile, care se temea de o iminentă invazie Lluriană. Cum radarele nu semnalau apariţia flotei de ocupaţie, încordarea scăzu treptat, interesul focalizîndu-se asupra bizarului periplu al navei amiral. Ceea ce uluia — exceptînd cauzele morţii fulgerătoare a celor trei mii de soldaţi — era absenţa comandorului Orm dintre ei. Straniu era şi modul în care calculatorul navei putuse lua singur decizia de revenire la bază, din moment ce la bord nu mai existau programatori.

Studierea înregistrărilor lăsa rezultatul bătăliei incert, orice informaţie încetînd în clipa cînd nava intrase în centură. Deoarece un atac inamic reprezenta încă o posi-

bilitate îngrijorătoare, numai reconstituirea complexului de factori sub a căror incidență se aflase Hardraad în secunda critică putea spulbera temerile tuturor. Echipajele refuzau însă hotărît să se îmbarce pe crucișător, alcătuirea unui grup de voluntari fiind o sarcină cel puțin dificilă. Singurul capabil să o îndeplinească s-a dovedit căpitanul Styrbjörn, pilot spațial de excepție, care îl secondase pe Orm în nenumărate zboruri, cunoștea bine nava și, mai ales, psihologia oamenilor din trupele speciale. Acestea erau însă doar o parte dintre motivele pentru care acceptase misiunea. Pentru el, Necunoscutul însemna o sfidare adusă inteligenței, iar primejdia îl exalta, fiindcă numai ea îi dădea posibilitatea de a-și dovedi că era născut să o înfrunte.

... Hardraad ieși din hiperspațiu între coordonatele propuse, menținîndu-și cursul stabil, cu viteză moderată, spre scînteia pierdută în oceanul întunecat. Computerul întocmise un grafic de navigație ce păstra o distanță prudentă, totuși, cu cît se apropiau de stea, încordarea creștea vizibil. Styrbjörn sesiză modificarea stării de spirit a echipajului, nefirescul intervenit în relații, disimulat sub aparenta normalitate: gesturile aveau o notă forțată, iar mulți își supravegheau atitudinile, ferindu-se parcă de pînda unui martor nevăzut. Căpitanul percepea și el o prezență, dar nu i se părea deloc apăsătoare, ci familiară, ca reîntîlnirea cu un vechi prieten. De aceea nu tresări cînd, în cabina de comandă, simți deodată că *cineva* îl privea. Întorcînd capul, întîlni ochii comandorului Orm, obosiți, adînc înfundați în orbite, fixîndu-l cu o intensitate stranie. Styrbjörn recunoscu figura de corsar, crestată de zbîrcituri, calmă și aparent imobilă, schimbată totuși de o cută nouă care-i brăzda obrajii. Orm făcu doi pași în direcția lui: mișcările îi erau lente, aluneca purtat de propriul spațiu închis, supus legilor unui timp iluzoriu. Ajunsă în centrul cabinei, imaginea începu să pălească, apărînd și dispărînd intermitent, devenind un contur tot mai nebulos, care se destrăma asemeni unei himere.

Cu micșorarea distanței față de stea, materializările comandorului deveniră tot mai frecvente, avertizoarele semnalînd o fluctuație a energiei generatoarelor navei, sub influența unui cîmp de origine necunoscută. Echipajul

constată primele devieri ale traiectoriei: puternica atracție gravitațională obliga la un anumit coridor spațial — o curbă secantă centurii generate de giganta roșie — pe care crucișătorul se înscria irevocabil, repetînd ruta fatală echipajului comandat de Orm. La intrarea în centură, un sunet ascuțit anunță creșterea nepermisă a cantității de particule ce bombardau învelișul. Styrbjörn schiță un gest spre costumul de protecție, ezitînd să-l îmbrace, cu gîndul la soarta comandorului Orm, încolțit între flota Lluriană și radiațiile mortale ale stelei, obligat de scurgerea inexorabilă a secundelor să moară luptînd sau distrugîndu-și propria navă... Renunțînd la echipamentul antiradiant, căpitanul porni spre incinta generatorului. Înăuntru, sclipirea portocalie a displayurilor răspîndea o lumină crepusculară. Nu remarcă nimic deosebit, în afara luminiscenței slabe, generată de suprafețele metalice, încețoșate de ușoare emanații gazoase ce se prelingeau de-a lungul pereților. Cînd își înțelese greșeala era prea tîrziu: o slăbiciune subită îi încovoie trupul, își pierdu echilibrul și se prăbuși pe podeaua neagră de titan, cu senzația că se afundă în vidul nopții cosmice...

Styrbjörn se trezi în cabina postului central, fără să-și amintească cum ajunsese acolo. Din dreapta hubloului îl privea Orm, cel real, nu doar imaginea sa. Comandorul supraviețuise datorită unei șanse extraordinare: accidentul l-a surprins lîngă generator, izolat de radiațiile cosmice. Cîmpul energetic al gigantei roșii interacționase cu ecranul de protecție al dispozitivului anti-G, formînd o trecere îngustă, o falie între două Universuri. Fenomenul care-l salvase — exilîndu-l însă în spațiul altei dimensiuni — se dovedea reversibil.

Orm continua să-l privească tăcut, în vreme ce cutele din obraji i se adînceau; îi cerceta insistent mîinile și Styrbjörn constată cu groază că venele i se conturau vizibil prin pielea care devenise transparentă. Îndoi brațul, pipăindu-și umărul, dar degetele-i tremurătoare nu întîlniră nimic...

NOAPTEA SANYASINILOR

„Întunecînd întunericul
iată
porțile luminii."
Yosano Akiko — HAIKU

Ascuțit, strident — concentrînd întreaga energie somatică într-un singur elan dominator — țipătul păru să despice pereții metalici. Lama de lumină viorie a sagarei țîșni spre pieptul lui. Parînd, fascicolul alb-ivoriu al armei sale îi frînse fulgerarea.

Destins, cu genunchii ușor îndoiți, Sheerin reveni la o poziție aparent relaxată. Celălalt nu se clintea. Chipul — mască imobilă — împietrise într-o determinare calmă. Nu-i putea ghici gîndurile în mintea protejată de psihocîmpul inhibant. Ochii dilatați oglindeau Kyi-ul său interior, anticipîndu-i mișcările perfect controlate.

Sheerin se concentră, repetînd instinctiv cuvintele sacre: „Nici o șovăire, nici o clipă de reflecție înaintea atacului. Inerția provoacă rupturi în curgerea fluidului vital, voința e un obstacol". Își îndreptă atenția asupra propriei respirații. Simți o ușoară contracție în partea inferioară a abdomenului, acumularea energiilor subtile pregătind descătușarea finală. Lovitura porni instantaneu, din ea însăși — fără s-o fi gîndit — dublată de strigătul sălbatic, venit din abisurile inconștientului. Ca într-o stază hipnotică, în care mișcările sînt derulate cu stranie lentoare, văzu avîntul secerat al adversarului, căderea înceată — aproape o plutire, sîngele pătînd veșmîntul larg, de un alb imaculat... Cu mîinile încleștate încă pe mînerul armei, Sheerin îngenunche lîngă trupul împuținat și fragil al bătrînului Fara. Îi atinse fruntea. Contactul telepatic fu zguduitor, total, cum nu se mai întîmplase niciodată pînă atunci. Pe măsură ce Kyi-ul cerebral îl părăsea, trăsăturile maestrului începeau să capete rigiditate și un zîmbet transfigurat, împăcat cu sine, ilumina obrazul

zbîrcit: în ultimele clipe, Fara își dorise cu fervoare revelația inițiatică în moarte.

Pe Sheerin, înțelegerea aceasta din urmă îl duru. Copleșitor nu era sentimentul de milă sau regret, ci senzația organică de vid, ca și cum, odată cu dispariția mentorului spiritual, o parte esențială a ființei sale fusese amputată.

Repetînd gesturile unui ritual ancestral, desprinse de pe degetul bătrînului inelul ce purta semnul heraldic al castei veddalilor.

„Stadiul ultim al cuvîntului este tăcerea. Adevăratul veddal va pieri de sabia discipolului, iar mentalele lor se vor contopi într-o singură entitate" — spunea Yasrada, arta de a vedea clar în propria natură. Învingîndu-l, Sheerin devenea Fara, așa cum se identificase cu toți cei uciși înainte.

„Pentru ce trăiești?" auzi întrebarea-gînd a maestrului.

„Ca să aflu cine sînt", răspunse, rememorînd destinul stocastic al miilor de nenorociți de la nivelele inferioare; duceau o existență de vierme, tîrîndu-se prin labirintul galeriilor, în așteptarea ceasului cînd altarele se deschideau pentru a-i hrăni... De secole, prin jertfe și retenție, veddalii se ridicaseră deasupra celorlalți. Cuceriseră pe rînd zeci de nivele și coridoare, tot mai sus pe spirala universului de metal.

Sheerin se răsuci brusc: în stînga, unde înainte nu era decît un perete neted, suprafața argintie ascundea o intrare. Fusese întotdeauna acolo, fără s-o observe. Trebuia mai întîi ca știința nobilă a sanyasinilor, dezvăluită prin moartea bătrînului maestru, să treacă asupra sa.

Ogiva se deschise imediat, panoul rulînd fără zgomot într-o parte. În spatele ei, Sheerin zări un alt coridor, identic cu cel din care venise.

*

„Unica rațiune este drumul, singurul om este veddalul".

Drumul alb. Spirala — simbolul forței potențiale care generează cursul vieții și sursa energiei subtile a Kyi-ului — înseamnă nesfîrșite coridoare, urcînd mereu spre

vîrful universului. Fiecare generație cucerea unul din nivelele despărțite prin ogive ce se puteau deschide doar după reguli probabilistice stadiale, niciodată înțelese. Cînd sacrificiul maeștrilor veddali revela noi treceri, frontiera lumii cunoscute era împinsă mai departe; în spatele fiecărei uși se afla un coridor, la fel cu cele dinainte, într-o monotonă succesiune. Pretutindeni înfățișarea pereților era aceeași, astfel încît Sheerin nu avea cum să bănuiască în ce zonă a spiralei ajunsese.

La capătul drumului alb, în ultimul nivel, se afla o încăpere sferică, cu tavanul înlocuit printr-o cupolă transparentă; oferea o ieșire din spirală, avînd puncte de contact cu ceea ce era dincolo de experiență. Lăcașul înțelepților sanyasini.

Universul întreg, susținea doctrina secretă a Yasradei, se afla în mișcare, suspendat deasupra unei prăpăstii negre, numite „spațiu".

„Mistuirea materiei în focul veșnic: sursa omnipotenței absolute".

Amintirea șocantă, terifiantă din trecutul speciei, despre care transele onirice aduceau vagi reminiscențe, era „Noaptea" — tărîm al Iraționalului, sfidînd limite și echilibru — unde singura lumină venea de la niște sclipiri îndepărtate și reci. Cuvintele legii erau venerate și respectate mai presus de îndoială, dar cum putea exista un asemenea nonsens? Cînd în fiecare moment al existenței ești înconjurat de strălucirea albăstruie, emanată de substanța pereților, noțiunea de „întuneric" devine ilogică.

Sheerin alungă gîndul pîngăritor. Mergea de multe zile, poate de săptămîni — aici noțiunea de timp nu avea importanță — cînd instinctul îl avertiză de apropierea unei intrări. Trecerea nu era camuflată de aparenta continuitate, de unitatea monolitică a peretelui. Forma ogivală fusese înlocuită cu un heptaedru, o suprafață verzuie, străbătută de irizații, ce pulsa ritmic. Părea o structură vie, gelificată.

Apropiindu-se, Sheerin receptă o întreagă gamă de sentimente, canalizate spre zone diferite ale psihicului, într-o monodiere obsesivă. Efluviile pozitive ale ființei sale, în armonie cu entitatea universală, anulară sugestiile nefaste, convertindu-le în impulsuri moderatoare... Își

recunoscu silueta răsfrîntă pe luciul încremenit al oglinzii-ecran. Umbra îi copia fidel mişcările, le descompunea în elemente sincronizate, atrăgîndu-l spre gura unui tunel nevăzut, de unde începe vidul, anihilarea voinţei. Imagini de coşmar, refulate de mecanismul lucidităţii, se tălăzuiau la graniţa conştientului. Instinctiv, veddalul îşi declanşă bioscutul protector, încercînd să reducă impactul mediului asupra echilibrului său psihic. Creşterea tensiunii nervoase se materializă în cercul de fier care-i zdrobea tîmplele. Orbit, cu simţurile paralizate, prizonier în spaţiul incert al zonei de trecere, avu impresia puternică de anulare a personalităţii, de contopire cu o altă realitate, paralelă, în care ordinea firească a lucrurilor era răsturnată. Nu se mai împotrivi influenţei necunoscute, lăsîndu-se călăuzit prin labirintul de posibilităţi... Bezna. Noţiune arhaică, al cărei înţeles se pierduse, rămînînd doar teama de întunericul îngheţat şi veşnic. Sheerin tresări, tulburat de viziune. Trezite din amorţeala minţii sale, engramele mentorilor uciși, în faţa şirului nesfîrşit de intrări, reînviară cu dureroasă intensitate.

Încolţit, Sheerin se refugie în trecut, căutînd să retrăiască amintirea primilor săi ani de viaţă. Refăcu etapele drumului prin lumea coridoarelor în spirală, singura pe care o cunoscuse. Aici, legile supravieţuirii speciei nu erau nici nedrepte, nici crude, ci fireşti, la fel ca lumina albăstruie a pereţilor ce îl întîmpinase la naştere şi care îl va însoţi pînă în ultima clipă, cînd arma neştiutului său discipol îl va ajuta să încheie ciclul, deschizînd o nouă poartă spre lăcaşul de taină al sanyasinilor. Cunoaşterea Yasradei şi credinţa în nobilul ţel — ce fuseseră de-a lungul veacurilor liantul castei — erau străine de riturile barbare ale paracivilizaţiei phralilor. Locuitorii nivelelor inferioare îi urau pe veddali, fără a îndrăzni să se revolte, căci se temeau de puterile telepatice ale maeştrilor, mai mult chiar decît de sagarele lor aducătoare de moarte.

Peste cîteva generaţii, poate, un discipol al său va ajunge la limita finală a universului, în vîrful spiralei metalice. Va deţine atunci cheia cunoaşterii absolute şi, odată cu el, toţi cei sacrificaţi drumului alb. Dar pîntecul femeii veddale nu-l zămislise încă pe cel care-i va deveni

ucigaș-discipol, și nimeni nu trecuse prin două intrări în viață. Sheerin nu punea în cumpănă puterea atotcunoscătoare a Legii, însă ceea ce se petrecea acum cu el era dincolo de experiență și înțelegere.

Apăsarea nefirească din regiunea tîmplelor slăbi, obiectele din jur începînd să-și recapete treptat contururile. Coridorul dispăruse; se afla într-o cameră cu pereți circulari și tavanul boltit, în care plutea un abur dens... „Fuioare albe de ceață veghează de-a pururi somnul Înțelepților", își aminti Sheerin.

Profeția se împlinise. Spirala universului se sfîrșea aici, iar capătul drumului alb nu putea avea decît un singur nume: Lăcașul Sanyasinilor.

•

„Nu te mira de lucrurile care sînt; ferește-te de cele care vor veni", sunase cîndva sfatul bătrînului său maestru. Prezența atîtor ecrane-oglinzi era neliniștitoare, căci ele multiplicau și dezvăluiau imaginea prinsă în clătinarea apelor întunecate.

Cu mîna încleștată pe mînerul armei, Sheerin înaintă spre mijlocul încăperii: rămase în așteptare, înconjurat de ceața albă ce se risipea încet. Atunci auzi Vocea, la început ca un murmur difuz; ascultă cuvintele și nu i se păru ciudat că le înțelege. Îi cerea să nu se teamă, cînd, brusc, un hohot de rîs răsună sub bolta înaltă. Teamă? Timp de douăzeci de ani Fara îl învățase legile și măiestria luptei cu sagara, dar niciodată teama.

Sheerin fu totuși impresionat de mozaicul sclipitor, în continuă mișcare, al ochilor fără de număr care întreținea — i se spuse — unitățile de sintetizare a hranei, ceea ce phralii numiseră „altare". Alcătuirea fără trup din spatele oglinzilor făcea posibilă viața în universul de metal. Urmărindu-i indicațiile, Sheerin ajunse într-o zonă de nișe încastrate în perete, unde se odihneau stăpînii mașinii.

Îl surprinse tinerețea paradoxală a înțelepților, înrobiți unui somn fără de sfîrșit în raclele lor translucide. Aveau fețe destinse, pe care gheața se depusese într-un strat subțire și păreau cufundați în vise de la începutul lumii.

Sanyasinul din a cincea raclă semăna atît de mult cu el, încît, pentru o clipă, Sheerin se simţi captiv în îmbrăţişarea de cremene a timpului. Ca într-o mîngîiere, îşi trecu palmele fierbinţi deasupra licărului aproape stins al senzorilor de cristal, însufleţindu-i. Privirile îi zăboviră îndelung pe masca imobilă ce-i împrumutase trăsăturile, în vreme ce mintea lui răscolea neantul din spatele frunţii nefiresc de albe a celui adormit. Curînd, începu să discearnă un ritm alfa foarte slab; i se păru că surprinde o uşoară tresărire a pleoapelor, apoi o mişcare a buzelor statuii albe.

...Emisfera translucidă coborî într-o alunecare silenţioasă; un declic anunţă etanşeizarea cilindrului. Sunetul alarmei se auzea înfundat, ca printr-un zid căptuşit cu vată. Lur Egdon auzi şuieratul gazului pătrunzînd înăuntru, cînd primele semne de toropeală îi îngreunară mişcările. Mai avea cîteva secunde de luciditate. Cu gîndul la ceilalţi, aflaţi probabil deja în stare de anabioză, apăsă pe butonul roşu şi se cufundă într-un somn de milenii — durata călătoriei spre planeta destinaţie — fără să bănuiască decizia eronată a computerului care blocase toate căile de acces între compartimentele navei. Trei sute de oameni, izolaţi la nivelele inferioare, n-au mai ajuns la blocurile crionice...

Desprins din transa onirică, Sheerin reveni cu greu la realitate. Ascultă pulsul timpului, reintegrîndu-şi percepţiile în prezent: o primejdie fizică, imediată, îl ameninţa.

Senzaţia de frig era înşelătoare, se datora anormalei obscurităţi. Intensitatea luminii scăzuse sub limita suportabilă, iar Vocea modula cuvinte de neînţeles. Un sunet aspru, de suprafeţe în frecare, venea de sus, unde coji metalice dezveleau ca pe un fruct cristalul cupolei.

Din abisul de dincolo, întunericul cosmic îl copleşi pe Sheerin, anulînd orice punct de referinţă. Ideea de nemărginire, de spaţiu imens şi gol, se asocia cu imaginea

paroxistică a coşmarurilor. Ceea ce simţea, paralizat de amintirea primordială a nopţii, era teroarea, dar şi bucuria ameţitoare a reîntîlnirii cu cerul.

Se sufoca, o greutate imensă îi apăsa pieptul. Acelaşi lucru se petrecea cu toţi, realiză, uitînd pentru o clipă durerea. Ascunse în masivitatea pereţilor hublourile îşi lepădau învelişul, îngăduind privirilor să pătrundă în noapte.

„Noaptea Sanyasinilor", tresări Sheerin. Potrivit Yasradei ea însemna distrugerea a tot ce era viu.

Locuitorii nivelelor inferioare alergau înnebuniţi, strivindu-i sub tălpi pe cei căzuţi. Sheerin îşi închipui sclipirea dementă din ochii injectaţi ai phralilor şi privirile detaşate, luminate de înţelegere, cu care maeştrii veddali acceptau sfîrşitul... În cîteva minute nu va rămîne nimeni cu mintea întreagă, căci psihicul lor limitat nu putea cuprinde măreţia lumii în care se născuseră. Universul de coridoare era doar un grăunte în acest teribil şi sublim infinit. Pentru a înţelege asta le-ar fi trebuit alte sisteme de gîndire sau o catastrofă care să zdruncine temeliile civilizaţiei. Calea spre adevăr ducea la moarte? Atunci legea care îngăduia aceasta era o lege strîmbă.

După ce oamenii vor dispare, universul de metal îşi va continua netulburat călătoria spre o destinaţie necunoscută. Forţele Nopţii erau oarbe — nici binevoitoare, nici malefice: indiferente. Dar Vocea, creaţie artificială, n-avea dreptul să decidă. Conştiinţa începuse să i se întunece, cînd întrevăzu soluţia: putea încerca să canalizeze energia psihică, eliberată de mulţimea creierelor detracate, într-o zonă foarte restrînsă, modificînd curbura timpului.

Sheerin inspiră adînc şi începu să se concentreze cu disperare, cum n-o mai făcuse vreodată...

•

Ascuţit, strident — adunînd întreaga energie somatică într-un singur elan dominator — ţipătul păru să despice pereţii metalici. Lama de lumină viorie a sagarei ţîşni spre pieptul lui, străpungîndu-l.

Murind, Sheerin păstră imaginea lui Fara aplecat asupra sa — ţinînd încă ridicată arma cu care lovise — ochii maestrului fiind dilataţi într-o nesfîrşită mirare.

VÎNĂTORUL DE FRELI

Cu un gest reflex, Thorn verifică hadra, punînd-o în teaca de piele. Lovit în plin zbor, frelul zăcea pe ierburile îngălbenite de suflarea toamnei, trupul său gol și foarte alb oferind imaginea vulnerabilei neputințe. Servindu-se de vîrful metalizat al cizmei, îl întoarse cu fața în sus, atent să nu-i atingă aripile membranoase, cu nervurile fine zdrobite. Îi dădu la o parte părul încîlcit, descoperind chipul unui tînăr cu trăsăturile crispate în strigătul deznădăjduit dinaintea căderii: larg deschiși, ochii de un violet intens, aproape negru, aţinteau cerul spre care dorise să se înalțe.

După ce așeză emițătorul pe pieptul frelului, lîngă floarea roșie a rănii, Thorn se retrase, lăsînd restul pe seama Deratului. Echipa de intervenție aștepta întotdeauna ca temutul Vînător să se îndepărteze suficient, căci nimeni nu dorea să-i întîlnească privirea înghețată, ori să admire iuțeala cu care mînuia hadra.

Vînătorii de freli reprezentau o categorie privilegiată printre locuitorii Ortisului — ale căror atribuții în cadrul societății se stabileau cu precizie. Pașii le răsunau solitari pe străzile metropolei, însoțiți doar de faima lor sumbră. Cei asemenea lui Thorn îndeplineau un rol vital pentru comunitate, împiedicînd numărul frelilor — crescut îngrijorător în ultima vreme — să depășească o anumită limită. Sănătatea morală a cetățenilor nu trebuia tulburată de cazurile unor indivizi ce refuzau cu obstinație să se integreze organizării destinelor pe nivele de eficiență, într-un sistem care, în ansamblul său, părea ideal. Primele simptome ale acestei maladii ciudate — numită „nostalgia zborului“ — fiind greu definibile, boala rămînea ascunsă, cel atins de morb continuînd să se comporte o vre-

me ca un cetățean obișnuit, pierdut în anonimatul mulțimii. Formele de manifestare erau diferite de la un caz la altul, însă toate victimele contaminării dovedeau un inexplicabil instinct de izolare și neîncredere în perfecțiunea societății, culminînd cu o dorință anormală de a se individualiza... Încercau inutil să scape controalelor, fiind lesne reperați după culoarea violetă a ochilor — element ce trăda ultima fază a bolii.

Traiectoriile dezordonate și aparent întîmplătoare alese de aceia pe care îi pîndea veghea inflexibilă a Vînătorilor convergeau printr-o stranie coincidență spre o anumită zonă din centrul metropolei: Parcul. Abandonat dezlănțuirii de vitalitate a naturii, care îl transformase într-o pădure sălbatică și de nepătruns, acesta devenise ținta unei migrații masive și periodice a frelilor. Cei mai experimentați Vînători, trimiși în căutarea fugarilor, intrau în adîncul întunecos al Parcului și dispăreau fără urmă. Nimeni nu știa ce se petrecea sub frunzișul de un verde apăsător și în spatele aburilor vîscoși cu miros de humus. Lumini stranii, strălucind efemer, se aprindeau în fiecare seară pe cer, deasupra pădurii, oferind un spectacol în același timp feeric și amenințător.

Zvonul despre o armă secretă îndreptată împotriva Ortisului neliniștea spiritele, autoritățile găsindu-se dezarmate în fața Inexplicabilului. Campania de exterminare a rebelilor creease atunci invincibile mașini de luptă: Vînătorii de freli.

*

Intrînd în Parc, Thorn privise pentru ultima oară enigmaticele lumini de pe cerul nopții. Tăcută și misterioasă, pădurea îl înconjura cu atîta încremenire, de parcă însuși mecanismul inexorabil al Timpului și-ar fi încetinit ritmul. În catedrala verde nu existau drumuri, nici măcar poteci, iar atmosfera sufocantă era impregnată cu miresmele tari și amețitoare ale unor arbori exotici. Frelii rămîneau nevăzuți — deși le simțea prezența în fiecare clătinare a frunzișului, în suspinul molatic al vîntului rămas captiv între masivele trunchiuri — mediul complice al pădurii transformînd victimele inofensive în dușmani redutabili.

... Departe de geometriile sterile ale construcțiilor și de grandoarea fadă a monumentelor închinate eficienței, menirea de *oraș-total* a metropolei își pierdea sensul. Puterea dominatoare a Ortisului asupra oazei verzi slăbise, aceasta devenind refugiul celor care evadau din limitele normalității. Frelii nu acceptau să-și integreze viețile lor neînsemnate fluxului citadin, susținînd că orice model desăvîrșit conține germenii propriei sale distrugeri ...

Thorn își întrerupse cursul nefiresc al gîndurilor, încercînd să se concentreze asupra datoriei sale. Mai mult decît reminiscențele trecutului, îl chinuia senzația incertă, asemănătoare unei căderi în gol, cuprinzîndu-l de îndată ce se abandona pentru cîteva clipe somnului. Vînătorul pe care nimic nu-l înspăimîntase pînă acum, începea să se teamă de coșmarul devenit obsedant: prins într-o crisalidă gelificată, se zbătea disperat, încercînd să scape de materia vîscoasă și înăbușitoare ...

Săptămîni întregi cutreierase în zadar pădurea, găsind numai urme vechi ale trecerii frelilor, pînă cînd, într-o noapte, observă lucirea tainică a unui foc. Atent, cu mîna încleștată pe armă, se apropie la adăpostul întunericului; trupul i se încordă pînă la ultimele fibre și Thorn țîșni fulgerător în fața victimelor sale.

Strigătul de atac al Vînătorilor îi muri însă pe buze, căci nici o tresărire pe chipurile destinse, luminate de reflexele flăcărilor, nu arăta că recunoscuseră, sub înfățișarea lui, Prigonitorul. Bărbații și femeile își ridicară spre el ochii de un violet intens, fosforescent, ignorînd amenințarea hadrei. Descumpănit de privirile ce îl fixau fără teamă sau curiozitate, Thorn desluși în expresia lor doar infinită înțelegere și milă; șocul îi zgudui raționamentele care-i ordonaseră pînă atunci gîndirea, împiedicîndu-l să acționeze. Neîncrezător, gata să se folosească de armă, se retrase încet în spatele desișurilor sălbatice care înconjurau luminișul ca o rețea gigantică.

Pentru Vînător, frelii reprezentaseră doar ținte ușor de reperat pe cerul albastru, zburînd întotdeauna mai jos de urzeala diafană a norilor. Îi vedea pentru prima dată ca entități separate, fără să le cunoască însă năzuința spre țelul comun, care îi transformase în ființe implicate procesului miraculos al devenirii. Folosindu-și cu dezinvol-

tură aripile renunțaseră la veșminte și locuințe, considerîndu-le atribute inutile sau convenționale. Apoi, fuga de uniformitatea sufocantă a orașului îi reunise în Parc...

Thorn urmărea comportamentul grupului cu atenție suspicioasă, dar, după un timp, îl cuprinse o irezistibilă toropeală, ca și cum oboseala lungilor marșuri s-ar fi acumulat în organismul său, declanșînd nevoia imperioasă de somn. Rămase totuși de veghe lîngă frelii ce dormeau liniștiți, visîndu-și aripile. Privind trupurile cufundate în somn lîngă cenușa focului, Thorn se simțea cuprins de îndoială: amenințarea nevăzută ce plutea deasupra Ortisului nu putea să vină din partea acestor ființe suferind de nostalgia zborului, ci de undeva din interiorul sistemului, a cărui organizare le depășea capacitatea de înțelegere.

Săptămînile următoare, Thorn rămase în apropierea taberei. Neîncrederea îi dispărea treptat în fața atitudinii tolerante a frelilor, deși acceptarea prin care aceștia răspundeau rezervei sale îl nedumerea profund. Însoțindu-le peregrinările zilnice în căutarea hranei, descoperi în apropiere un alt grup de freli și, într-o poiană înconjurată de labirintul bolților verzi, asistă la tulburătorul spectacol al zecilor de aripi învolburînd aerul deasupra copacilor.

Zburau foarte jos, atingînd uneori coroanele foșnitoare. Trupuri sculpturale se desprindeau de sol, aparent fără efort, avîntîndu-se într-o ascensiune rapidă, urmată de cîteva momente de planare maiestuoasă. Neașteptatul spectacol stîrni în Thorn ceva nedefinit, ca o durere fizică. Supunîndu-se unui instinct arhaic — asemănător cu nevoia de spații nemărginite a larvei închise în roca străveche — își scoase uniforma și rămase tremurînd de surescitare în lumina blîndă a dimineții. A fost de ajuns să-și întindă aripile nevolnice — într-o încercare stîngace de a scăpa din strînsoarea gravitației — pentru ca impulsul subit și irezistibil să dispară; acea clipă insignifiantă purta însă în ea germenii veșniciei.

•

Plutind cu aripile larg desfăcute, Thorn devenea un simplu atom, dizolvat în oceanul văzduhului. Nemărgini-

rea de azur îl integra, dîndu-i o senzație deplină, de ființă solară și eternă. Acolo sus, imaginile dobîndeau o grandoare impresionantă. Inconjurat de cealaltă junglă — a cupolelor metalice — Parcul rămînea ultimul refugiu al vegetației, distrusă pe restul planetei. Thorn rezistă însă tentației de a se ridica la acea înălțime amețitoare unde, printr-un fenomen inexplicabil, atmosfera nu se rarefia, ci devenea mai bogată în oxigen, fiecare bătaie de aripi transformîndu-se într-o adevărată beție a simțurilor.

... Orașul trebuia să se sfîrșească undeva, credeau frelii, avîntîndu-se spre cer: poate într-o zi, unul din ei va vedea tărîmurile necunoscute de la granița Ortisului. Thorn știa că ar fi inutil să caute munți sau podișuri dincolo de negura zării, căci toate acestea dispăruseră de mult din peisajul planetei, înglobate imperiului arid al ordinei...

Coborînd în poiana unde frelii veneau să deprindă miracolul zborului, nu găsi pe nimeni. La ceasul cînd văzduhul se umplea de chemări armonioase, iar freamătul aripilor nerăbdătoare ispitea zarea, totul devenise pustiu, încremenit în tăcerea gravă a începutului de lume. Iarba fusese strivită sub tălpile cizmelor metalizate și arsă de văpaia nimicitoarelor helosuri. Pe alocuri, trunchiurile arborilor doborîți de vehiculele Derat-ului stăteau mărturie sălbaticei vînători.

Zgomotul îndepărtat al unor motoare îl trezi din contemplarea priveliștii dezolante; cuprins de panică, o luă la fugă printre copaci. Ghimpii tufișurilor îi zgîriau aripile, dar nu îndrăzni să încetinească goana înainte de a parcurge o distanță care să îi dea sentimentul unei relative siguranțe. Călăuzindu-se după semnele ce jalonau potecile nevăzute ale frelilor, ajunse curînd la tabăra din mijlocul Parcului, unde se așeză istovit pe una dintre pietrele netede, dispuse circular în jurul vetrei de cenușă.

Frelii scăpați din capcana Vînătorilor se întorceau pe rînd, cu pași șovăielnici; pe fețele prelungi și triste, de îngeri căzuți, suflarea otrăvită a neființei întuneca strălucirea ochilor violeți. Cînd se adunară tăcuți în jurul focului, mulțimea pietrelor rămase neocupate dovedea proporțiile măcelului... Nici măcar exploziile de pe cerul senin — producîndu-se în acea noapte cu o frecvență ne-

obișnuită — nu reușeau să-i scoată din apatia în care alunecaseră ca într-o transă. Din locul unde se aflau nu se vedea decît reflexia fulgerelor îndepărtate, argintînd coroanele copacilor și scăldînd chipurile în lumina spectrală. De la venirea sa printre freli, Thorn nu aflase nimic despre cauzele straniului fenomen...

La început erau mulți cei care se adunau serile lîngă dogoarea prietenoasă a focului. În zori, plecau spre poiana unde învățau meșteșugul uitat al zborului, pădurea întreagă fremătînd de zvonul nerăbdării lor. Cu trecerea vremii, cercul de piatră ajunsese să reunească doar o mînă de refugiați din Ortis, ceilalți căzuseră victime Vînătorilor sau dispăruseră spre o destinație doar de ei știută; noii veniți ocoleau poiana, alegînd zone mai puțin primejdioase ale Parcului.

... În viața fiecărui frel intervenea un moment de răscruce: mai devreme sau mai tîrziu, părăsea Ortisul în căutarea singurului adevăr durabil și vital: Zborul. Nu cunoștea clipa în care va porni pe drumul fără întoarcere, nici nu-și alegea mijloacele sau calea; nevoia de spații vaste țîșnea din spiritul său pe neașteptate, rupînd orice legătură cu trecutul...

Noaptea aceea, Thorn retrăi — mai intens ca oricînd — coșmarul crisalidei-închisoare. Era sfîșiat între o aprigă nevoie de albastru și neputința fragilelor sale aripi, nepregătite încă pentru aventura înălțimilor. Desprinzîndu-se din învelișul gelatinos, plămada materială a trupului său căpăta formă și identitate, întruchipînd o făptură menită să cutreiere nemărginirea.

În zori, cînd sfera de foc a soarelui se ivea pe cerul senin, trosnetul unei crengi uscate, urmat de foșnetul arbuștilor, l-au trezit pe Thorn din somnul bîntuit de viziuni tulburătoare. Lumina dimineții alungase neliniștea nocturnă, destrămînd atemporalitatea visului. Vechiul instinct de Vînător îl îndemnă să urmărească pașii celui care se furișa în afara taberei. Frelul cunoștea bine potecile ascunse ce împînzeau, asemeni unui labirint, adîncul pădurii: erau întortocheate și presărate cu perfide capcane, pe care Thorn le ocolea cu greutate, străduindu-se să nu piardă vreo clipă din vedere silueta înaripată.

Ajungînd în poiana tăinuită de zidul vegetal, frelul se

culcă pe covorul verde, îngropîndu-şi faţa în ierburi şi culegînd pe buze răcoarea boabelor de rouă. Brusc, se arcui într-o poziţie curioasă, cu spatele curbat şi genunchii strînşi. Rămase astfel — aripile învelindu-l ca într-o crisalidă — pînă la apusul soarelui, cînd primele tresăriri ale muşchilor prevestiră ieşirea din letargie.

Din ascunzişul său, Thorn observă surprins că aripile frelului căpătaseră o amplitudine puţin obişnuită, în timp ce chipul avea imobilitatea unei măşti de ceară. Îl văzu pregătit pentru zbor, alergînd în salturi mari şi înălţîndu-se spre cerul incendiat de crepuscul, dar aşteptă pînă cînd celălalt depăşi linia copacilor, pentru a se înălţa la rîndu-i în văzduh.

... Deasupra orizontului, imensa pleoapă a cerului lăsa întredeschisă o poartă spre alte dimensiuni. Zburau spre tăriile pînă acum neatinse, stăpîni necontestaţi ai oceanului aerian. Încercînd un sentiment unic, Thorn se lăsă purtat de extazul unor senzaţii sublime.

Frelul zbura fără să privească înapoi, urmîndu-şi drumul spre ţelul său necunoscut. După cîteva ore în care nu slăbise ritmul diabolic al ascensiunii, Thorn începea să obosească, fiecare mişcare provocîndu-i o durere chinuitoare. Umbra celui din faţă profila un contur mobil pe fundalul întunecat al bolţii, unde o nebuloasă spirală îşi risipise pulberea aurie. Lumina stelelor suferea un straniu fenomen de refracţie, ca şi cum ar fi străbătut un mediu artificial, interpus în calea mesajului venit din cosmos. Thorn nu avu cînd să-şi verifice observaţia, căci o explozie puternică îl orbi, unda de şoc răsucindu-l cu violenţă într-un vîrtej ameţitor. Mintea i se golise de orice gînd, păstrînd o singură imagine halucinantă: trupul frelului, izbindu-se de o barieră invizibilă şi dezintegrîndu-se instantaneu. Cu preţul unui efort suprem îşi echilibră căderea, aripile sale, rănite de ploaia incandescentă, rezistînd cu greu picajului vertiginos în care intrase.

*

Începînd cu acea noapte, o nouă legendă, născută pe teritoriul interzis al Parcului, se răspîndea cu o iuţeală de necrezut în rîndurile cetăţenilor anonimi din Ortis. Ur-

mîndu-şi destinul singuratic, fostul Vînător străbătea neobosit pădurea, în căutarea frelilor din taberele răzleţite, cărora le împărtăşea incredibila lui experienţă. Aripile nu-i mai puteau sluji la zbor, iar trupul său purta urmele unor arsuri groaznice. Frelii credeau în adevărul vorbelor celui care fusese dincolo de hotarul norilor, în locuri de unde nu se întorcea nici unul dintre cei atraşi de înălţimi. Spunea că exploziile care pătau cerul erau rugurile aprinse ale trupurilor ce piereau lovindu-se de cupola magnetică. Zborul însemna sinucidere lentă dar sigură pentru freli, înfrînţi de acest obstacol material ivit în calea dorinţei lor ancestrale de libertate. Pentru a supravieţui, trebuia distrus chiar simbolul Ortisului: imensa cupolă ce transforma *oraşul-total* într-o seră.

...Şi totuşi, privind uneori cerul nopţii, care încetase de mult să mai fie luminat de fulgere argintii, Thorn se gîndea la magnifica senzaţie a zborului, dorind ca frelii să se poată înălţa cîndva din nou.

Dincolo de cupolă.

JUCĂRIA

Se simţea străin. Un intrus în ambianţa luxoasă, menită să epateze, mai ales pe cineva abia întors din marele război galactic şi deprins cu austeritatea bazelor sau navelor spaţiale, unde, în locul principiilor estetice domnea ca singură lege Eficienţa. Strălucirea splendidului candelabru şi jocul policrom al geometriilor mobilierului, contrastînd cu insolitul hologramelor, nu reuşeau să-i dea senzaţia intimităţii unui cămin, ci a unui ansamblu lipsit de armonie, în ciuda pieselor valoroase care îl compuneau...

— Uită-te, Donna, la mutra paşnică şi plină de modestie a frăţiorului meu; nici n-ai bănui că este faimosul Ken Moran, commodorul diviziei „Adhara", omul care a cucerit Rangonul, într-un cuvînt, un erou!

Emfaza lui Alec Moran trăda mîndria amatorului de rarităţi, a cărui ultimă achiziţie se întîmpla să facă parte din familie. De altfel, soţia sa reprezenta mărturia vie şi fermecătoare a nevinovatei pasiuni de colecţionar: purtînd cu distincţie o rochie vaporoasă de seară, care îi scotea în evidenţă trupul statuar, Donna Moran era femeia superbă, invidiată de toată înalta societate alcoriană pentru frumuseţea şi eleganţa ei. Pe chipul cu trăsături de o rară perfecţiune, încadrat de buclele blonde, ochii îi rămîneau însă la fel de reci ca şi zîmbetul de circumstanţă adresat la răstimpuri oaspetelui. Ascunzîndu-şi cu graţie micile laşităţi în spatele convenţiilor sociale, ce ofereau confort şi securitate, Donna renunţase de mult la visurile adolescenţei, preferînd siguranţa oferită de un soţ cu cincisprezece ani mai în vîrstă, dar pe cale de a deveni principalul acţionar al tuturor companiilor comerciale alcoriene... Nu înţelegea de ce, însă tînărul palid, cu priviri

tăioase, îi displăcuse din momentul în care l-a văzut apărînd pe neașteptate în pragul vilei, îmbrăcat într-o simplă uniformă de campanie. Dacă nu sosea tocmai atunci Alec, i-ar fi trîntit ușa în față, căci prezența acelui necunoscut o intimida, de parcă fostul războinic ar fi adus în casa lor, din îndepărtatele genuni cosmice, neliniștea dinaintea fiecărei încleștări.

— ... Cum îți spuneam, planeta — o bijuterie a lumii minerale și un adevărat paradis al naturii virgine — a fost descoperită din întîmplare, unde crezi? Chiar la marginea sistemului pentru care ați dat bătălia aceea grandioasă. Ultima ta luptă ...

Volubil și plin de sine, Alec monologase tot timpul mesei, simțindu-se excelent în rolul amfitrionului agreabil. Îi plăcea să-și creeze în societate reputația unui interlocutor amabil, spiritual, amator de artă și curiozități, dar nu reușea să facă uitată faima omului de afaceri a cărui rapacitate devenise proverbială. Acum însă își ascundea sub tonul prietenos o veche nemulțumire, amplificată de trecerea anilor. Poate din cauza diferenței mari de vîrstă dintre ei, nu izbutise niciodată să-l înțeleagă pe Ken și nu aprobase șirul neîntrerupt de acțiuni nesăbuite ce marcaseră viața mezinului, culminînd cu înrolarea fără acordul familiei, care l-ar fi dorit dedicat bătăliei mai promițătoare a comerțului. Iar astăzi, cînd nebunia născută dintr-un spirit de frondă se dovedise profitabilă, commodorul Ken Moran refuza să primească ceea ce i se cuvenea. „Nimic nu este prea bun pentru vitejii noștri combatanți, întorși victorioși din război", era deviza zilei. Dar omul acela ciudat — ce nu-și găsea locul în lumea pentru care luptase, rătăcind fără țel printre semenii săi și dovedind o apatie inexplicabilă — nu părea să dorească ceva. De cînd se aflau împreună, n-a surprins vreo sclipire de interes în ochii lui cenușii, care învăluiau totul, oameni și lucruri, într-o privire somnolentă, filtrată printre gene. Dincolo de aparenta pasivitate și oboseală a fratelui său, Alec surprindea uneori gesturi fulgerătoare, trădînd reflexele de luptător, însă, ceea ce îl deranja cel mai mult — deși n-ar fi recunoscut-o — era neliniștea care îl cuprindea urmărindu-i mersul rapid, cu pași de fiară la pîndă, gata oricînd de salt.

— Vezi, Ken, continuă Alec Moran pe un ton schimbat, băieții tăi s-au distrat îndeajuns aprinzînd focuri de artificii din fortărețele lor zburătoare. E rîndul nostru, al oamenilor de afaceri, să fructificăm ce-ați cîștigat. Știi doar ce concurență acerbă a declanșat pe piața galactică epuizarea resurselor din zonele controlate de Confederație. Era normal ca, după cîștigarea războiului, lupta între Companii să se dea pentru sistemele bogate în metale grele. Pe Sharon, planeta de care ți-am vorbit, nu s-au găsit însă zăcăminte importante și, cum nimeni nu dorea să facă o investiție atît de puțin profitabilă, n-am întîmpinat dificultăți la obținerea dreptul de exploatare. Dar prețul a fost imens și pe oricare altul tranzacția l-ar fi dus la faliment, căci planeta este total secătuită de resurse minerale și energetice. În schimb, are suprafața acoperită de o junglă imensă, colcăind de viață; privind fotografiile nenumăratelor specii de animale inofensive care mișună în voie printre trunchiurile arborilor, mi-a venit ideea unei formidabile campanii publicitare: „Civilizația noastră, plictisită de atîtea opere de artă și miracole tehnice, simte lipsa fluidului revitalizant care să o poarte în universul generator de energii creatoare al copilăriei". Altfel spus, societatea alcoriană are nevoie de... jucării. Iar pe Sharon se află, gata fabricate, milioane de jucării biologice, care nu așteaptă decît să fie prinse, împachetate și livrate. Planul era genial de simplu, necesitînd investiții minime și promițînd cîștiguri fabuloase, dar surpriza a intervenit ceva mai tîrziu, cînd, în pădurile binecuvîntatei oaze verzi, am descoperit Jucăria perfectă a tuturor timpurilor.

În vreme ce rostea ultimele cuvinte, în cameră s-a ivit minitransportorul telecomandat, pe a cărui platformă se afla un cub de sticlă cu pereții opacizați, prevăzuți cu absorbante de aer camuflate într-o bandă decorativă, sinusoidală. După ce cutia a fost depusă lîngă masă, Alec s-a ridicat încet, savurînd efectul produs și, cu un gest teatral, a glisat unul dintre pereți:

— Iată și Jucăria!

— Alec!

Cu un țipăt de uimire, Donna a sărit în picioare, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Pînă și Ken a fost surprins văzînd făptura care, la semnul poruncitor al lui Alec,

a păşit supusă afară, oprindu-se înaintea lor, scăldată în lumina puternică a candelabrului. Revenindu-şi din primul moment de stupoare, Donna s-a apropiat şovăielnică, oscilînd între teamă şi curiozitate, în timp ce Alec, mulţumit de reacţia ei, zîmbea superior. Ken a rămas însă pe loc, privind fără prea mult interes descoperirea fratelui său. Acesta nu observase tresărirea commodorului, după cum nu-i vedea nici mîinile încleştate pe braţele fotoliului, gata să le sfarme.

„Jucăria" era o fiinţă umană, al cărei unic veşmînt consta din părul argintiu, căzîndu-i pe umeri într-o ploaie de cîrlionţi rebeli. La început, Ken a crezut că avea în faţă o fetiţă, căci statura mică şi silueta subţire păreau ale unei adolescente, impresia fiind accentuată de contrastul cu înălţimea şi formele sculpturale ale Donnei. Dar, uitîndu-se mai atent, a văzut că trăsăturile feţei, deşi delicate, erau prea mature pentru a fi ale unui copil, iar mugurii sînilor se ridicau sfidători, trădînd femeia. Cum stătea nemişcată — ochii ei de un albastru metalic rămînînd imobili şi impenetrabili ca oglinzile apelor adînci — trupul zvelt, cu pielea albă şi lucioasă, reflecta lumina asemeni suprafeţei şlefuite a unei statui.

— Seamănă uimitor cu noi! exclamă Donna.

Naivitatea soţiei sale l-a făcut pe Alec să zîmbească condescendent.

— Poate nu vă vine să credeţi, însă fiinţele acestea, pe care natura generoasă de pe Sharon le-a înzestrat cu o înfăţişare atît de estetic umană, n-au dovedit — în ciuda testelor noastre minuţioase — nici cel mai mic semn de inteligenţă: vieţuiesc în turme, nu au unelte, limbaj, iar unele simţuri le sînt total atrofiate. Mă veţi întreba de ce le-am ales totuşi să întruchipeze jucăriile viitorului? Ei bine, pentru că perfecta lor docilitate este dublată de un spirit de imitaţie de-a dreptul fantastic. Priviţi!

A luat de pe masă o cupă, sorbind din vinul rece, apoi a pus-o la loc şi, într-adevăr, ascultătoare, Jucăria i-a repetat întocmai gesturile, ducînd la buze licoarea chihlimbarie, fără să bea însă.

— Nu-ţi place? rîse încîntat Alec, aruncînd în cupa pe care sharoniana o ţinea în căuşul palmelor, o mică sferă transparentă.

Instantaneu, o reacție efervescentă a evaporat lichidul: spirala de abur s-a ridicat dinăuntrul vasului, unduindu-se ca un șarpe verde spre tavan și răspîndind în aer un parfum pătrunzător. Lui Ken i s-a părut că simte deodată zeci de mirosuri amețitoare, combinîndu-se în game infinite, de la briza sărată a oceanului, pînă la izul intens de plante și animale al junglei. Percepea întreg acest amalgam fără a pierde vreo nuanță, ca și cum simțul său olfactiv, pînă atunci adormit, se trezise, recunoscînd miresmele subtile ale apei, focului sau pietrei și ale tuturor lucrurilor sau ființelor care puteau exista.

— Este efectul rășinii extrase dintr-un arbore de pe Sharon, explică Alec, spulberînd atmosfera stranie ce se instalase în cameră. O mostră din seria descoperirilor senzaționale pe care le voi prezenta la expoziția ce se va deschide peste două săptămîni în pavilionul din centrul orașului. Inaugurarea va coincide cu dezvelirea celor două obeliscuri ridicate în cinstea victoriei Confederației, însă principala atracție va fi desigur Jucăria ...

Amintindu-și de existența ei, i-a luat cupa din mîini, observînd cu stupoare rănile provocate de contactul cu pereții încinși de vaporizarea lichidului. Nemulțumit, a cercetat fugar pielea fină a palmelor sharonienei, înroșită de arsuri dureroase, la care ea părea la fel de insensibilă, ca la tot ce se petrecea în jur.

— Acesta este marele defect al Jucăriilor, se plînse Alec, urmărind-o cum intra supusă în cușca de sticlă. Lipsindu-le instinctul de conservare, se strică foarte repede și trebuie înlocuite. Din fericire, dispunem deocamdată de un stoc suficient, însă, peste cîțiva ani, cererea va întrece probabil posibilitățile de livrare, de aceea m-am gîndit la creșterea Jucăriilor în ferme alcoriene. Cît despre celelalte animale capturate pe Sharon, primele transporturi au sosit deja. Și vă asigur că expoziția va face senzație, interesul publicului fiind susținut printr-o campanie publicitară extrem de zgomotoasă. Dacă sînteți curioși, vă pot duce la pavilion peste cîteva zile, înaintea inaugurării.

— Dragul meu, cred că nu voi putea veni. Două săptămîni reprezintă un timp îngrozitor de scurt pentru a pregăti o recepție și vreau ca, după triumful zilei, toți invitații noștri să petreacă o seară de neuitat.

— Ken?

Commodorul făcu un gest dezolat:

— Prea multe senzații tari îl obosesc și pe un soldat încercat, iar eu sînt amețit de atîtea noutăți... Trebuie mai întîi să mă obișnuiesc cu schimbările petrecute pe Alcora în cei opt ani cît am lipsit.

— Fratele tău are o privire cam ciudată... remarcă Donna, intrînd în dormitorul somptuos, luminat doar de cîteva globuri aurii.

— Vezi tu, spuse Alec, ajutînd-o să-și scoată rochia, cei asemeni lui sînt marcați de experiența frontului și odată întorși în viața civilă le vine foarte greu să se readapteze. Însingurarea îi macină treptat, ca o boală, făcîndu-i să nege tocmai valorile pentru care au luptat. Cînd ajung să devină o problemă serioasă pentru noi toți, singura soluție rămîne să fie integrați într-o activitate utilă societății, însă nu este posibil. Putem reconverti industria de război, dar ce să facem cu un individ care nu știe decît să tragă cu arma? Atunci sînt trimiși în cele mai îndepărtate colonii, exploatări miniere sau pe stațiile de observare periferice... Și toată această tevatură pentru niște rataţi care nu știu ce se cere unui erou, după ce a învins în război.

— Ce anume? întrebă Donna neatentă, întinzîndu-se alene între pernele moi.

— Să moară la vreme...

Cinismul răspunsului a făcut-o un moment să se înfioare, dar apoi a ridicat din umeri. În fond, ce o priveau pe ea toate astea? Surprinzînd în ochii bărbatului strălucirea lacomă care o măgulea întotdeauna, ca un omagiu adus frumuseții de care era atît de mîndră, a zîmbit mulțumită, uitînd cu totul de Ken...

Dînd la o parte peretele glisant al cuștii, Ken se aștepta să zărească măcar o sclipire de teamă în privirea albastră a sharonienei. Jucăria stătea însă cuminte, în pi-

cioare, cu ochii larg deschiși, ațintiți undeva spre un univers necunoscut. L-a lăsat să îi cerceteze palmele rănite, stînd nemișcată în timp ce îi curăța cu o îndemînare de chirurg pielea arsă, aplicînd un strat subțire de unguent antiseptic. Chipul ei a rămas la fel de imobil chiar și atunci cînd commodorul a ridicat încet mîna, atingîndu-i șuvițele argintii de pe frunte, într-o mîngîiere delicată. Ken a privit cîteva clipe în oglinzile ochilor străinei, apoi a ieșit repede, murmurînd ceva nedeslușit. Dacă ar fi întors capul în momentul acela, ar fi putut surprinde o străfulgerare în pupilele neclintite, luminate pentru prima oară de speranță. Dar sclipirea s-a stins imediat și commodorul s-a îndepărtat cu pașii săi tăcuți, urcînd magnifica scară interioară a vilei.

Ajungînd în camera sa, Ken s-a frămîntat toată noaptea: mila pentru făptura închisă în cutia de sticlă s-a transformat curînd într-o furie cumplită. Niciodată nu se simțise atît de revoltat și fără puterea de a riposta ca în seara aceea, cînd a fost obligat să asiste neputincios la umilirea unui semen de-al lui, căci sharoniana era o ființă umană, iar fratele său o știa la fel de bine ca el însuși... Unde erau idealurile pentru care plecase să lupte la nouăsprezece ani împreună cu zecile de mii de soldați ai diviziei de elită „Adhara"? Dintre echipajele crucișătoarelor, piloții de pe interceptoare sau trupele de desant blindat și commando, după opt ani de război crîncen supraviețuiseră doar cîteva mii de oameni, aflați acum în tabăra de refacere din apropierea orașului. Sacrificiul celorlalți îl ajutase pe fratele său să-și sporească averea și influența prin care cumpărase dreptul de a dispune de Sharon după bunul său plac...

*

Pentru soții Moran, următoarele zile au însemnat o agitație continuă. Întreaga răspundere a organizării expoziției apăsînd pe umerii lui, Alec pleca dimineața spre pavilion, revenind abia la masa de seară, morocănos și prost dispus după încordarea din timpul zilei. Necesitatea unui moment de destindere impunîndu-se de la sine, urma ceea ce el numise „testarea Jucăriei". Se arăta neobosit în in-

ventarea unor noi moduri de a se distra pe seama sharonienei, care suporta totul cu o docilitate de neînțeles... Donna intervenea deseori cu idei originale, aplicate cu entuziasm de Alec, ce nu s-a împotrivit imaginației efervescente a soției sale decît atunci cînd aceasta a vrut să taie părul cîrlionțat al Jucăriei. Devenind grav, Alec i-a atras atenția că Jucăria era principalul exponat al Companiei Moran și orice degradare a aspectului ei exterior se putea solda cu rezultate dezastruoase pentru viitoarele vînzări. Incidentul, aparent minor, a făcut să se nască în mintea Donnei o bănuială: deși capriciul ei fusese absurd, fermitatea și asprimea refuzului — primul de cînd se cunoșteau — nu puteau fi justificate doar de interesul comercial. În seara următoare, cînd admirau împreună grația mișcărilor Jucăriei, ce înota în apa cristalină a piscinei, Donna a surprins lucirea binecunoscută aprinzîndu-se în privirea lui Alec, ațintită asupra sharonienei... Din clipa aceea a încetat să o considere doar un animal inofensiv, instinctul ei de femeie începînd să întrevadă amenințarea unei posibile rivale. Ideea de a fi geloasă pe o creatură inferioară era inacceptabilă și totuși nu putea să ignore albul întotdeauna imaculat al trupului de adolescentă sau frumusețea valurilor de cîrlionți rebeli încadrîndu-i trăsăturile delicate. Indiferența sharonienei la orice durere, docilitatea absurdă în fața calvarului zilnic al umilințelor, i se păreau din ce în ce mai apropiate de sfidare. Urmărea bănuitoare farsele pe care Alec se amuza să le joace straniei făpturi, nervozitatea ei crescînd și transformîndu-se pe nesimțite într-un coșmar care îi otrăvea nopțile: milioane de ființe zvelte, cu păr argintiu și ochi de culoarea oțelului, insinuîndu-se — sub aparența nevinovatelor Jucării — în existența tuturor, pătrunzînd în fiecare casă, adoptate de fiecare familie, unde luau curînd locul femeilor alcoriene.

După cîteva zile, Donna a găsit în sfîrșit mijlocul de a-i arăta străinei cine era stăpîna casei. Aruncînd în piscină o cochilie mare de sidef, o obliga pe sharoniană să se scufunde pentru a i-o aduce înapoi... Scena se repeta pînă cînd, respirînd întretăiat, Jucăria ajungea la marginea bazinului pe jumătate înecată. Privind-o cum se tîra epuizată afară din apă, Donna cocheta un moment

cu tentația de a arunca din nou cochilia. Știa însă că cealaltă s-ar fi scufundat pentru ultima oară și teama de a înfrunta furia lui Alec o reținea de fiecare dată. Următorul capriciu al Donnei a fost verificarea posibilităților Jucăriei de a deveni... statuie. Aducîndu-și aminte de o veche hologramă, s-a hotărît să facă din sharoniană copia fidelă a unei nimfe de marmură care îi plăcuse foarte mult. Continua să rămînă nedecisă asupra locului în care să așeze „statuia", cînd și-a adus aminte de nișa dintre uriașul acvariu și vitrina perlelor luminiscente, unde Jucăria s-ar fi încadrat perfect.

... Uitîndu-se la străina care nici măcar nu tresărise văzînd-o, un gînd neașteptat a făcut-o să zîmbească răutăcios. Sharoniana a urmat-o supusă în salon, așteptînd acolo nemișcată pînă cînd Donna a revenit cu o sferă mare de cristal, pe care i-a pus-o în brațe, silind-o să o ridice pe umeri. Jucăria nu avea însă puterea Donnei, iar globul — ce nu-i păruse acesteia prea greu — îi strivea gîtul și umerii încordați. A rezistat o vreme, apoi corpul a început să-i tremure din cauza efortului; mușcîndu-și buzele, a încercat să susțină în continuare sfera albastră, devenită parcă de plumb, dar prin fața ochilor au început să-i joace pete luminoase; deodată s-a dezechilibrat și a căzut cu fața în jos, spărgînd globul în sute de fragmente sclipitoare. Totul se petrecuse atît de repede, încît Donna — ocupată să-și admire în oglindă tenul bronzat, contrastînd cu auriul părului mătăsos — nu a putut să intervină. Apropiindu-se încet, cu o privire nedumerită, s-a aplecat, ridicînd un ciob și plimbîndu-și degetele pe marginea lui, de parcă ar fi vrut să se convingă de realitatea accidentului. Cînd s-a întors spre sharoniana ce se ridica tremurînd, ochii îi deveniseră două flăcări purpurii:

— Ai... spart... globul, reușit să articuleze cu greutate. Ultimul cuvînt s-a stins într-o șoaptă răgușită și, în clipa următoare, o lovi cu sete.

Clătinîndu-se, Jucăria și-a ridicat brațele delicate, încercînd zadarnic să-și ferească fața de lovituri. Surprinsă de gestul neașteptat al sharonienei — care îi confirma astfel toate bănuielile — Donna a îmbrîncit-o cu putere, azvîrlind-o pînă în mijlocul camerei. În cădere, străina s-a lovit cu capul de podea, leșinînd, însă nemișcarea si-

luetei zvelte nu a făcut decît să mărească furia Donnei, convinsă că Jucăria se prefăcea. Năpustindu-se asupra ei, a început să o lovească nemiloasă, căutînd locurile cele mai vulnerabile ale trupului alb, care zăcea lipsit de apărare pe dalele de marmură...

Deodată, braţe puternice au cuprins-o strîns, ducînd-o cu forţa în altă cameră, unde s-a trezit aşezată într-un fotoliu. Chipul de nepătruns al lui Ken exprima acum dezaprobarea:

— Donna... Cum poţi să te cobori într-atît încît să loveşti o făptură inferioară?!

Fulgerîndu-l cu privirea, femeia era gata să riposteze, cînd, o revelaţie neaşteptată i-a trecut prin minte. Neisprăvitul acela de soldat avea dreptate: ea, soţia celui mai important om de pe Alcora, se înjosise bătînd un animal şi încă de faţă cu cineva. Trăsăturile schimonosite de mînie i s-au destins într-un zîmbet forţat şi, încercînd să-şi potolească respiraţia agitată, Donna s-a ridicat, întinzîndu-i mîna cu o prietenie pe care ar fi dorit-o cît mai convingătoare.

— Ai dreptate, Ken. Este de neînţeles cum de m-a putut enerva într-atît fiinţa asta lipsită de importanţă!

Netezindu-şi tunica scurtă, de culoare verde-închis, a ieşit din cameră după ce îl gratulase pe commodor cu o ultimă privire, plină de bunăvoinţă. În urma ei, Ken a rămas nemişcat: pe faţă nu i se clintise nici un muşchi, doar buzele strînse albiseră şi pupilele-i adînci păreau mai întunecate ca oricînd.

Întorcîndu-se în salon şi constatînd că Jucăria dispăruse, Ken a căutat-o prin toate camerele, tot mai neliniştit: în cele din urmă, deschizînd cuşca de sticlă, a răsuflat uşurat. Apropiindu-se de sharoniana ghemuită într-un colţ — cu faţa ascunsă de cascada strălucitoare a părului — i-a mîngîiat cu blîndeţe umerii firavi.

— Biata de tine, cum de mai poţi îndura...

Ridicîndu-şi capul, Jucăria îşi dădu încet la o parte şuviţele argintii, privindu-l cu ochii plini de lacrimi care i se prelingeau pe obrajii catifelaţi.

— Ca să-mi salvez semenii.

Tresărind uluit, Ken îşi retrase mîna, reflexele anilor de primejdii încordîndu-i fiecare fibră a corpului.

— Tu... vorbeşti?!

— Deci n-ai bănuit nimic...

Surîsul timid al buzelor însîngerate de lovituri era atît de gingaş, încît, regăsindu-şi calmul obişnuit, commodorul se aşează lîngă ea, cercetînd-o cu atenţie.

— Cine eşti?

— Lys. M-am născut pe Sharon şi voi muri aici, pe Alcora, dacă asta poate împiedica pieirea lumii în care am fost fericită.

Ken o privi pătrunzător:

— Nu ţi-e frică de mine?

— Tu eşti primul alcorian care nu a văzut în mine o pradă şi singurul ce va cunoaşte vreodată adevărul despre „Jucării"...

Cu ochii închişi, strîngîndu-şi genunchii la piept cu braţele, Lys a început să povestească, în timp ce commodorul asculta fascinat istoria unui neam ale cărui origini erau atît de îndepărtate, încît păreau a se confunda cu însăşi vîrsta galaxiei. Vocea învăluitoare şi caldă evoca drumul spinos al umanizării, pe care sharonienii îl urmau deja în clipa cînd, pe Alcora, primele fiinţe abia se desprindeau din mîlul primordial.

— Am trecut prin molime şi conflagraţii planetare, supravieţuind unor catastrofe cumplite, am cunoscut ambiţia de a stăpîni natura, caracteristică raselor tinere. Laşitatea, egoismul şi setea de putere au fost plăgi de care istoria nu ne-a cruţat, căci am avut poeţi, muzicieni sau filozofi, dar şi tirani sau fanatici. Am învăţat să trăim în armonie cu natura şi propria conştiinţă, împlinindu-ne liber aspiraţiile spre adevăr şi frumos, doar atunci cînd — renunţînd la tehnologia ce ne adusese prea multe nenorociri — am transformat Sharonul într-un paradis al arborilor veşnic verzi şi al apelor mereu limpezi...

Întrerupîndu-se brusc, Lys deschise ochii, căpătînd expresia absentă pe care Ken i-o cunoştea atît de bine. Dar, dincolo de albastrul intens al pupilelor nemişcate, se deslușea acum nostalgia pădurilor luxuriante şi lacurilor de cleştar, ce nu o putuseră ocroti însă de barbaria cuceritorilor.

Cînd a reînceput să vorbească, ochii ei s-au aţintit în cei ai commodorului şi aceasta a coborît la rîndul său pri-

virea, neputînd suporta intensitatea reproşului din adîncul lor.

— V-am urmărit cu interes evoluţia, dar strămoşii noştri, care v-au ajutat de multe ori cînd rasa alcoriană făcea cei dintîi paşi, nu şi-au putut imagina că veţi ajunge să reprezentaţi o ameninţare atît de cumplită pentru Sharon. Faptul că ne aflam în cea mai îndepărtată zonă galactică ne-a făcut să ne credem la adăpost, căci războaiele pe care le-am purtat au fost exclusiv planetare. Fiindcă am fost dintotdeauna puţin numeroşi, nu ne-am stabilit pe alte lumi, deşi am explorat aproape toată galaxia. Mai tîrziu ne-am izolat trăind liniştiţi atîtea milenii, încît aproape uitasem că nu eram singuri în Univers. Cînd navele alcoriene au venit pe Sharon, nu ne-am îngrijorat prea mult: fiind o civilizaţie industrială, nu puteaţi căuta decît resursele minerale sau energetice de care planeta noastră fusese de mult secătuită. Dar echipele de prospectori ce au plecat dezamăgite după cîteva luni de forări frenetice au fost înlocuite de alţii. Noii veniţi au construit cîteva baze, distrugînd pădurile împrejur şi au început să vîneze animalele...

— Şi, curînd, v-au descoperit pe voi.

— Ne-au urmărit cu o tenacitate inexplicabilă, din primul moment în care ne-au observat. În bazele voastre au fost duse pînă acum cîteva sute de tinere femei, restul sharonienilor capturaţi fiind ucişi. Hotărîsem să ne purtăm ca nişte fiinţe lipsite de inteligenţă, căci, dacă ne arătam superioritatea, semenii tăi ne masacrau pînă la unul. Am fost singura aleasă pentru a fi arătată alcorienilor împreună cu celelalte „curiozităţi" de pe Sharon şi, dacă voi reuşi să-i conving că nu sînt decît o făptură jalnică — a cărei singură calitate rămîne spiritul de imitaţie — ne vor lăsa în pace şi nu vor întîrzia prea mult pe o planetă lipsită de interes.

Ken rămase un moment pe gînduri, apoi clătină din cap cu tristeţe.

— Alec n-o să renunţe la ideea jucăriilor biologice. A investit enorm în cumpărarea drepturilor de exclusivitate asupra Sharonului şi în campania publicitară, iar expoziţia va constitui momentul ideal pentru a-i convinge pe mulţi alcorieni să vadă în tine Jucăria perfectă.

— Atunci, șopti Lys îngropîndu-și fața în palme, totul a fost zadarnic.

Commodorul avu un gest subit de revoltă.

— Cedarea nu reprezintă o soluție. Trebuie să vă apărați!

— Să luptăm? Pînă și amintirea războaielor s-a stins de nenumărate milenii în lumea noastră...

— Iartă-mă, dar îmi este greu să înțeleg ce valoare au idealurile dacă nu pot fi apărate la nevoie.

— Tu ce ai obținut luptînd? îl fulgeră sharoniana cu privirea. Ura sau indiferența lumii pe care ai salvat-o?! Commodorul Ken Moran și oamenii săi din divizia „Adhara" sînt astăzi rebuturi pentru alcorienii rămași în spatele frontului, avînd tot timpul să plănuiască frumoasa lume nouă de după război. O lume unde voi și idealurile voastre nu aveți ce căuta.

Pentru a doua oară în acea zi, Ken nu își putu ascunde uimirea:

— De unde știi toate astea?

— Ce l-ar împiedica pe fratele tău să discute cu soția lui în fața unui animal complet lipsit de inteligență?! Pe supraviețuitorii din „Adhara" îi așteaptă misiuni periculoase în cele mai îndepărtate colonii sau exploatări miniere, cei norocoși nimerind probabil pe vreo stație de observare periferică. Și asta pentru că — așa cum spun chiar prietenii și rudele voastre — ați comis greșeala de a nu muri cînd n-a mai fost nevoie de voi.

— Rămîne de văzut. Nu sîntem chiar atît de neajutorați pe cît s-ar părea. Tabăra nu poate fi...

— Ba da, viteazule. După expoziție veți fi răspîndiți și izolați în diferite zone ale Alcorei, iar tabăra, navele și armele voastre vor fi distruse, totul petrecîndu-se atît de natural și politicos, încît nu vă veți trezi la realitate decît prea tîrziu.

Zîmbind ciudat, Ken se ridică, mîngîind-o pe obraz ca pe un copil cuminte:

— Îți mulțumesc pentru tot ce mi-ai spus, s-ar putea să-mi prindă bine. Acum trebuie să te las singură, dar voi reveni mîine să te văd.

— Tu nu m-ai umilit niciodată, deși nu știai cine sînt. Am vrut să te răsplătesc într-un fel, avertizîndu-te.

— Ei bine, ai vorbit exact la timp. Poate că voi reuși să-l conving pe fratele meu să mă trimită într-un loc mai plăcut decît centurile de asteroizi...

*

Începînd de a doua zi, Alec și Donna — complet absorbiți de pregătirile în vederea deschiderii expoziției — nu le-au mai dat atenție și Ken a putut rămîne ceasuri întregi împreună cu Lys, fără teama de a fi surprins. Glasul suav al sharonienei făcea să reînvie, în imagini și sunete, un peisaj miraculos, plin de foșnetul tainic al arborilor, clipocitul izvoarelor de cleștar sau pașii furișați ai animalelor pădurii și curînd tînărul războinic a fost fascinat de lumea pe care nu o cunoștea, dar la a cărei înrobire contribuise fără să știe. Lys îi povestea despre pasărea curcubeului, ce zbura să-și întîlnească perechea numai cînd arcul multicolor de lumină unea orizonturile; despre peștii-fulgere, care nu se ridicau din adîncul oceanului decît pentru a vesti apariția unei comete; despre florile-stele, deschizîndu-și petalele de foc doar după crepuscul și strălucind atît de puternic în noapte încît păreau un covor de pulbere stelară așternut peste cîmpiile ce deveneau astfel stranii oglinzi ale bolții.

La rîndul ei, sharoniana s-a dovedit o ascultătoare atentă și sensibilă, atunci cînd commodorul i-a mărturisit lucruri despre care nu vorbise nimănui, căci amintirea anilor de lupte redeschidea răni dureroase, niciodată cicatrizate de scurgerea timpului.

— M-am născut într-o perioadă zbuciumată, de războaie neîntrerupte și haotice, cînd întreg efortul societății se îndrepta spre un singur țel: lupta. Sistemul nostru solar era în permanență atacat și ataca la rîndul său, într-un dement carusel al morții. Căci războiul — aveam s-o aflu odată prins în gheara lui de fier — înseamnă Moarte, întotdeauna înceată și atroce. Chiar atunci cînd nava îți este lovită de o rachetă Dyv, care te pulverizează într-o clipă, ai murit deja de nenumărate ori, urmărindu-i secunde nesfîrșite drumul către tine, te-ai zbuciumat o eternitate cu ochii la pata aurie de pe ecranele locatoarelor. Blestemi, plîngi, lupți cu disperare să scapi și sfîrșești

pînă la urmă prin a dori să-ţi lovească direct motoarele, preferînd o explozie fulgerătoare unei lente arderi de viu sub carcasa topindu-se în incendiu... Dar frica de moarte poate fi învinsă, pe cînd sentimentul frustrării nu.

— De ce vă simţeaţi frustraţi?

— Toţi începusem, încă din adolescenţă, diabolicele antrenamente destinate trupelor de elită, părăsindu-ne căminele, familiile şi locurile natale, convinşi că le salvăm astfel de duşmani. De-abia după ce ne-am văzut cei mai buni prieteni murind la milioane de kilometri de casă, pentru ca strategii Confederaţiei să-şi poată satisface ambiţia de a stăpîni galaxia, am început să ne punem întrebări. În rîndul soldaţilor diviziei „Adhara" s-a generalizat, spre sfîrşitul războiului, o nervozitate abia disimulată sub luciul înşelător al disciplinei. Oamenii mei doreau să ştie pentru ce luptă... Era greu să le explic servanţilor din turelele navelor de bombardament — protejaţi de vidul cosmic doar printr-un fragil perete de metal — că, atacînd o planetă stîncoasă de la marginea galaxiei, apărau de fapt lacurile cristaline în care înoată copiii lor. Nu puteam să-i conving pe cei din desantul blindat că, înghe-ţînd în maşinile lor, pe banchizele „de importanţă strategică" ale unui sistem solar mort de milioane de ani, îşi protejau cîmpiile înflorite de acasă. Nici un pilot de interceptor care primea ordin să atace puternicele convoaie intergalactice sub focul îndrăcit al miilor de tunuri duşmane, nu mai credea că astfel îşi salvează oraşele copilăriei sale, feericele hexagoane luminoase pe care le visa încă, între două lupte... Atunci cînd pînă şi războinicii de profesie ating ultima limită a speranţei şi puterii de a îndura, numai emoţiile fundamentale — dragostea şi durerea, mila şi disperarea, orgoliul şi responsabilitatea — pot ajuta la depăşirea propriei rezistenţe. Dar, mai presus de orice, gîndul că totul se va schimba odată cu terminarea războiului ne-a susţinut de-a lungul anilor de sînge şi foc. Revenind pe Alcora — capitala Confederaţiei galactice — am găsit într-adevăr lumea în care ne născusem complet schimbată: paşnica realitate de acasă depăşea cu mult coşmarele războiului. Ne simţeam atît de străini în atmosfera de rapacitate, lăcomie şi egoism, instaurată doar în cîţiva ani, încît, pînă la urmă, am reuşit să înţelegem

că nu lumea se schimbase, ci noi. După ce ne-am pierdut și ultimele iluzii, sentimentul inutilității sacrificiului nostru a devenit insuportabil. Era...

— ...Ca și cum ai merge zile întregi prin pădure, visînd răcoarea unui lac la țărmul căruia nu știi cînd vei ajunge, dar despre care ești sigur că se află undeva, la capătul drumului. Iar după ce, istovit și însetat, grăbești printre ultimii copaci, dornic să te afunzi în undele cristaline, dai de o mlaștină nesfîrșită, peste care plutesc miasmele putreziciunii.

Surprins de profunzimea înțelegerii ce se ascundea sub aparenta simplitate a cuvintelor sharonienei, Ken i-a luat pe neașteptate mîna delicată și albă, ducînd-o la buze. Lys a ezitat o clipă, apoi degetele ei tremurătoare i-au atins obrazul într-o mîngîiere sfioasă.

Întors în camera lui, Ken s-a rezemat un moment de ușă, închizînd ochii. Încă din seara cînd sharoniana îi vorbise pentru prima oară, a înțeles că mila pentru calvarul acelei fete sub a cărei fragilitate se ghiceau o hotărîre și un curaj rar întîlnite, se transformase într-un sentiment necunoscut, a cărui intensitate, crescînd tumultuos cu fiecare zi, cu fiecare clipă, îl speria. Acum însă, tînărul commodor, care, în cei douăzeci și șapte de ani ai săi, nu întîlnise decît camaraderia de arme — unul dintre foarte puținele sentimente frumoase pe care le naște războiul — știa, simțea cu toată ființa sa, că era îndrăgostit.

Dar, tocmai fiindcă o iubea pe gingașa străină, nu îi putea da nici o speranță deocamdată. Îndelungata experiență de luptă îl învățase să își controleze perfect acțiunile, luciditatea rece manifestată în momentele de pericol devenindu-i a doua natură, ajutîndu-l să supraviețuiască. Știa să aștepte momentul potrivit pentru a lovi, înfrînîndu-și nerăbdarea sub o mască de indiferență și somnolentă blazare...

Ascunzîndu-și arma sub bluzonul de campanie, commodorul a ieșit din cameră, coborînd scara cu pași tăcuți. Deschizînd cubul de sticlă și privind-o pe Lys, care dormea ghemuindu-se în somn ca un copil speriat, și-a simțit ochii umezindu-se. A părăsit vila și, traversînd parcul domeniului soților Moran, a ajuns la autostradă, unde îl

aştepta un vehicul militar cenuşiu, cu emblema sa — o panteră neagră, pregătindu-se de salt — piturată pe ambele flancuri. Urcîndu-se şi răspunzînd monosilabic salutului soldaţilor dinăuntru, Ken a zîmbit sarcastic. „N-au ştiut să moară la vreme...“ Supravieţuitorii diviziei „Adhara“, profesionişti obişnuiţi să lupte în cele mai grele condiţii, le-ar fi dat mult de furcă alcorienilor, chiar dacă planul acestora de a-i izola ar fi reuşit. Acum erau avertizaţi, dar nici unul nu suflase o vorbă, respectînd cu stricteţe ordinele lui Ken, pe care îl adulau. La izbucnirea de omenească şi îndreptăţită mînie a soldaţilor, commodorul replicase foarte calm: „Amintiţi-vă de prima lege a luptătorilor comando: nu-i de ajuns să ştii *cum* să foloseşti o armă; trebuie să ştii şi *cînd* să o foloseşti...“

Lys îl simţea trecînd în fiecare seară prin salon, dar nu-l întreba niciodată despre scopul misterioaselor sale escapade nocturne. Se prefăcea adormită, numărînd curgerea înceată a orelor; îi era teamă să nu aţipească, pentru că se visa întotdeauna pe Sharon — trăind cu intensitate regăsirea locurilor dragi — iar trezirea la realitate devenise de nesuportat. Cîndva, un gînditor asemănase libertatea cu zborul peste crestele unor munţi semeţi: cînd te înalţi în văzduh, colţii de stîncă nu pot să-ţi oprească avîntul. Dacă aripile nu-ţi sînt însă destul de puternice, te pîndesc abisuri neiertătoare... Iar sharonienii, încredinţaţi că pericolul ce le ameninţa civilizaţia era la fel de îndepărtat ca sfîrşitul galaxiei, nu înţelegeau nici acum — cînd ireparabilul se produsese — logica fatalităţii care îi lovea. În ultimele momente ale unei catastrofe naturale ar fi acceptat indiferenţa legilor Universului, dar instinctul de posesiune ce îi îndemna pe alcorieni să nimicească sau să înrobească rămînea ceva de neconceput pentru lumea în care se născuse Lys.

...Şi totuşi, adormind în cele din urmă, istovită de ceasurile de veghe, nu şi-a visat poporul, pentru care îndura supliciul captivităţii în casa Moran; s-a văzut, liberă şi fericită, arătîndu-i lui Ken pădurile copilăriei sale, în timp ce pasărea curcubeului se înălţa spre zenit.

*

— Mă bucur că ați venit totuși să vedeți pavilionul, se adresă Alec fratelui său și Donnei, în seara premergătoare deschiderii expoziției. Magnific, nu?

Entuziasmat, Alec nu aștepta răspunsul, continuînd să monologheze plin de obișnuita-i volubilitate. De la incidentul cu sfera de cristal, soția sa se arătase mai puțin distantă față de commodor, fiindu-i recunoscătoare pentru tăcerea lui complice. În dimineața aceea vizitaseră împreună expoziția și acum Donna comenta cu aprindere tot ce văzuse, susținută de Ken care dorea să amîne momentul cînd sharoniana urma să devină ținta glumelor lui Alec. Din fericire, acesta renunțase la distracția sa obișnuită, de teamă să nu își strice exponatul, însă, amețit de succesul pe care îl prevedea pentru a doua zi și de vinul tare, fixa cu atîta insistență sînii de adolescentă ai Jucăriei, încît după un timp, Donna s-a ridicat furioasă și, aruncîndu-i sharonienei o privire încărcată de ură, a părăsit cu demnitate salonul, fără ca Alec să încerce s-o oprească.

— Am comenzi de la toți magnații pentru primul lot, spuse Alec, arătînd spre Jucărie. Dar pe aceasta vreau s-o păstrez... Era să uit: Ken, vrei să o conduci mîine pe Donna la pavilion? Eu trebuie să ajung acolo înainte de sosirea oficialităților.

Bătîndu-l prietenește pe umăr, Alec s-a ridicat cu greutate; făcîndu-i semn sharonienei să intre în cușcă, a glisat peretele și a ieșit sprijinindu-se de mobile. Ken a rămas în hol urmărindu-l cu o privire albă, în timp ce stăpînul Sharonului urca încet, clătinîndu-se, treptele scării de marmură...

Îmbrăcat în vechea sa uniformă metalizată, înarmat și echipat de luptă, Ken și-a tras mănușile cenușii: gestul reprezenta una dintre micile superstiții ale soldaților din toate timpurile, care n-au încetat nici o clipă să spere că hazardul poate fi influențat, iar commodorul, deși se autoironiza sarcastic, nu uita niciodată să-și pună mănușile înaintea vreunei bătălii. Ieșind pe coridor, s-a îndreptat cu mersul său neauzit spre dormitorul soților Moran.

Strecurîndu-se prin geamurile groase de cristal, primele raze timide ale soarelui împrăștiau prin cameră o dantelărie policromă. Alec plecase demult, dar Donna dor-

mea încă, visînd privirile invidioase pe care le va suscita la expoziție soția celui mai bogat om de pe Alcora... Deodată, un cleşte de fier i-a cuprins trupul şi, deschizînd speriată ochii înceţoşaţi de somn l-a văzut pe Ken aplecat deasupra ei, silind-o să înghită cîteva pastile amare. A încercat să ţipe, dar palma commodorului i s-a lăsat grea peste buze; după cîteva momente, o răceală de gheaţă a început să o cuprindă, imaginile şi-au pierdut treptat claritatea, pînă cînd totul a fost acoperit de un văl negru. Încetînd să se zvîrcolească, Donna a rămas liniştită, respirînd rar, cufundată parcă într-un somn adînc. Ken s-a ridicat şi a pornit spre uşă, rostind aspru:

— Vino cu mine!

În cutia de sticlă, Lys aştepta în picioare, încercînd să-şi stăpînească tremurul: venise ziua în care va fi expusă miilor de priviri indiferente sau lacome, dispreţuitoare sau estimative. Se pregătea pentru această încercare de cînd fusese prinsă, dar acum, ştiind că sacrificiul său era inutil, nu se mai simţea capabilă să suporte umilinţa. Chiar dacă ar striga în faţa mulţimii adevărul despre sharonieni, nimeni nu ar lua-o în seamă, iar soţii Moran o puteau sili să accepte un rol de Jucărie vorbitoare. Alcorienii refuzau să vadă în ea o fiinţă raţională, fiindcă nu aveau nevoie de alţi oameni în galaxie, ci de Jucării. Cît despre ceea ce i se rezerva în casa Moran... Ken va fi trimis departe, fără să se poată împotrivi — căci curajul său era neputincios în faţa unei societăţi de profitori bine organizaţi — iar ea va rămîne în mîinile lui Alec, ale cărui dorinţe lacome o scîrbeau în aceeaşi măsură în care o înspăimîntau gelozia şi ura sălbatică a Donnei...

Glisarea bruscă a peretelui şi valul de lumină abătut asupra ei au făcut-o să închidă ochii, orbită. Deschizîndu-i, un strigăt de bucurie i-a ţîşnit fără voie de pe buze: în faţa cuştii, Ken zîmbea cald, întinzînd mîinile spre ea. Nefiind sigură dacă nu visează, sharoniana i s-a aruncat în braţe, strîngîndu-l cu disperare, în timp ce el îi şoptea încet numele, mîngîind-o cu gingăşie pe păr. Deodată, Lys tresări violent: la cîţiva paşi de ei, Donna stătea nemişcată, privindu-i fix, fără să spună un cuvînt. Cutremurîndu-se de

groază, fata s-a ghemuit cu un geamăt la pieptul commodorului, care a izbucnit în rîs:

— Nu-ţi fie teamă, Donna a venit să te ajute.

Întorcîndu-se către femeia înaltă şi blondă, continuă cu o voce metalică:

— Dezbracă-te şi intră în cuşcă!

Sub privirile uluite ale sharonienei, Donna şi-a scos fără ezitare cămaşa de noapte, rămînînd complet goală. Apoi a trecut pe lîngă ei, cu mers de somnambulă, păşind în cutia de sticlă, unde s-a oprit într-o încremenire de statuie.

— Ei bine, Jucăria perfectă a tuturor timpurilor este gata de a fi prezentată alcorienilor, a conchis Ken, glisînd peretele la loc.

•

Compania Moran reputase un succes decisiv asupra concurenţei, expunînd în faţa unui public încîntat, raritățile aduse de pe Sharon: cristale tetraedrice roşii, care proiectau imagini ale planetei — înregistrate datorită unor procese chimice necunoscute — extracte de esenţe exotice, plante cu frunze tubulare, emiţînd acorduri pline de armonie la fiecare atingere şi diferite animale de uscat sau acvatice, a căror frumuseţe şi vioiciune trezeau admiraţia alcorienilor. Dar principala atracţie a programului — prezentarea Jucăriei — întîrzia, Alec dorind să amplifice cît mai mult tensiunea aşteptării. În cele din urmă, cuşca de sticlă a fost adusă pe un podium central, puternic luminat de proiectoare, iar peste mulţime s-a lăsat o tăcere plină de curiozitate. Înalta societate alcoriană, toţi cei pentru care războiul nu fusese decît o nesecată mină de cîştiguri fabuloase se înghesuiau acum să vadă captura Companiei Moran, devenită simbolul rapacităţii victorioase a Confederaţiei.

Zîmbind sigur de sine, Alec a comandat coborîrea pereţilor cuştii, permiţînd astfel celor prezenţi să-i poată admira interiorul, indiferent în ce parte a sălii s-ar fi aflat. De la înălţimea pasarelei de lîngă podium, stăpînul Sharonului pîndea nerăbdător reacţia viitorilor săi clienţi, dar, în locul entuziasmului aşteptat, după un moment de stupoare, toate privirile s-au aţintit asupra sa, fixîndu-l atît

de ciudat, încît Alec s-a răsucit fulgerător spre locul unde se afla Jucăria.

Pe podium, într-o încremenire de statuie, Donna stătea în picioare, cu trupul ei splendid, acoperit doar de buclele blonde, strălucind sub reflectoare. Ochii bărbaților au început să lucească la vederea coapselor pline, prelungindu-se prin șolduri într-un lujer puternic, născut să poarte fructele rotunde ale sînilor. Dincolo de comentariile veninoase ale femeilor — scandalizate de ceea ce luau drept o sfidare nemaiauzită din partea soților Moran — se ghicea însă o nuanță de invidie pentru frumusețea celei care le provoca astfel.

Revenindu-și la auzul murmurelor tot mai zgomotoase din sală, Alec a făcut un pas spre soția sa, dar în clipa următoare totul a început să se clatine în jur și, pierzîndu-și echilibrul, s-a prăbușit de pe pasarelă. O lumină orbitoare, însoțită de bubuitul asurzitor al exploziilor a cuprins expoziția într-o jerbă imensă, întreaga clădire năruindu-se, zguduită de seria unor formidabile detonații, în vreme ce, secerate de la bază, marile obeliscuri care o flancau s-au prăbușit peste acoperiș, îngropînd sub ele rămășițele pavilionului...

Ajutată de commodor, Lys a îmbrăcat o salopetă a cărei culoare purpurie împrumuta nuanțe roșiatice valurilor de cîrlionți ce i se revărsau pe umeri. Părăsind pentru totdeauna locul în care sharoniana îndurase atîtea umilințe, au traversat împreună parcul plin de roua dimineții, pînă la locul unde îi aștepta o șeniletă blindată. Cei trei soldați de la bord i-au instalat în turelă, purtîndu-se atît de prietenos cu Lys, încît aceasta s-a întors uimită spre însoțitorul ei.

— Nu toți alcorienii sînt asemeni celor pe care ai avut nenorocul să-i cunoști, i-a zîmbit Ken.

Vehiculul înainta foarte repede pe drumul pustiu, însă commodorul și oamenii din echipaj priveau încordați ecranele monitoarelor exterioare. Deodată, glasul sharonienei a spart tăcerea devenită aproape materială:

— Ken, ți-ai atras ura de moarte a familiei tale. Ori-

unde ne-am duce vom fi urmăriți fără cruțare și nu vreau ca tu sau prietenii tăi să vă riscați viețile pentru mine...

Spre surprinderea ei, soldații au izbucnit în rîs, risipind tensiunea ce plutea în aer, iar Ken a luat-o în brațe, strîngînd-o cu duioșie la piept.

— Crezi că m-am putut gîndi o singură clipă să scap din ghearele Companiei Moran, fugind pur și simplu?! Tot orașul urmărește astăzi imaginile transmise de la deschiderea expoziției și te asigur că vor avea ce vedea...

După două ore de goană neîntreruptă, șenileta a intrat pe porțile taberei de refacere, care era cuprinsă de febra pregătirilor. Lîngă uriașul complex de hangare ce adăpostea flota de război a Confederației, vehicule blindate de toate tipurile, șiruri interminabile de soldați, transportoare pline de armament greu, echipament, containere cu provizii, aparate și utilaje complexe, se îmbarcau într-o ordine desăvîrșită la bordul unei escadre impunătoare de crucișătoare spațiale albastre, avînd piturate pe fiecare bord cîte o panteră neagră. Spectacolul acestei uriașe desfășurări de forță avea ceva halucinant prin rapiditatea și precizia fiecărui gest uman, fiecărei deplasări a mașinilor, prin disciplina și calmul ce domneau în întreaga bază.

Cînd blindatul s-a oprit în fața navei amiral, sharoniana a privit cu răsuflarea tăiată colosul cuirasat, ale cărui turele amenințătoare — din care pîndeau țevile Dalecksurilor — alternau cu alveolele ce adăposteau siluetele argintii ale interceptoarelor. Suprastructura părea un munte metalic, înălțîndu-se pînă la cer, iar Lys — pe care navele folosite de alcorieni pe Sharon n-o impresionaseră prea mult și nu crezuse că o realizare tehnică putea avea atîta măreție — se agăță de brațul commodorului, care privea emoționat:

— Este „Kora", cea mai mare navă de luptă din galaxie și căminul meu în ultimii opt ani. Curios, dar văzînd-o gata de decolare, mă simt din nou eu însumi.

...În uriașa cazemată de pe puntea de comandă a „Korei" se reuniseră ofițerii superiori din cele patru arme ale diviziei „Adhara", purpuriul salopetelor purtate de piloții de vînătoare contrastînd cu cenușiul tern al uniformelor commandourilor și negrul mat al celor de la blindate. Înconjurau cu toții ecranele în dreptul cărora coman-

danții crucișătoarelor, îmbrăcați în uniforme de culoarea azurului, urmăreau afișarea orarului de îmbarcare pentru fiecare navă. Intrarea commodorului a fost întîmpinată de o rumoare veselă și, cuprinzînd umerii sharonienei într-un gest plin de tandrețe, Ken a condus-o spre mijlocul sălii. Fata se simțea puțin speriată în prezența atîtor oameni, dar deslușind în ochii lor căldura prieteniei, le-a zîmbit cu timiditate.

Unul dintre ofițeri, pe care alura de adolescent și aerul său mereu jovial îl făceau foarte popular printre soldați, s-a apropiat de Lys.

— Văd că uniforma mea îți vine perfect. Sînt bucuros să număr printre piloții noștri o tînără atît de fermecătoare.

Încurajări pline de simpatie au venit din toate părțile, iar sharoniana l-a privit recunoscătoare pe cel care o ajutase să treacă peste momentul de stinghereală.

— Ken mi-a vorbit mult despre camarazii săi... Aș fi dorit să merit cu adevărat această uniformă.

— Ceea ce ai făcut pentru poporul tău și pentru noi deopotrivă te îndreptățește s-o porți, a răspuns, în aprobarea generală, unul dintre comandanții crucișătoarelor.

Lys și-a simțit ochii umezindu-se:

— Dacă restul alcorienilor ar gîndi la fel, civilizația noastră n-ar fi amenințată cu dispariția...

Ofițerii l-au privit nedumeriți pe Ken, care s-a întors spre sharoniană tușind încurcat.

— Nu ți-am spus nimic pînă acum, însă destinația diviziei „Adhara" este Sharonul. După ce îi convingem pe întreprinzătorii reprezentanți ai companiei Moran să plece, vom fortifica punctele strategice ale planetei și centurile de asteroizi, învățîndu-vă cum să vă apărați, astfel ca nimeni să nu vă mai cucerească vreodată... Vom porni apoi în căutarea unui loc unde să putem rămîne, fiindcă am hotărît să nu ne întoarcem pe Alcora. Nu-ți fie teamă, chiar după plecarea noastră sînteți în siguranță: extenuate de război și rămase fără flotă, forțele Confederației vor uita curînd de voi.

La început Lys ascultase amuțită de fericire, dar, cînd commodorul a terminat de vorbit, obrajii ei s-au îmbujorat brusc.

— Cei care ne aduc libertatea sînt bineveniți pe Sharon. De ce să plecați mai departe? Crezi că nu știm ce înseamnă recunoștința?

Surprins de violența reacției fetei, Ken a încercat să o îmbuneze:

— N-am vrut să te jignesc, dar este posibil ca sharonienii să vadă în oamenii mei doar niște războinici de profesie ce i-au scăpat dintr-o robie pentru a o înlocui cu alta, transformînd frumoasa voastră planetă într-un cîmp de bătălie. Nu dorim să vă impunem Războiul pe care voi l-ați uitat de atîta timp, iar noi am ajuns să-l urîm. Vă putem ajuta să vă cuceriți libertatea, dar alegerea trebuie să fie a voastră.

Fără să țină seama de prezența celorlalți, Lys, i s-a aruncat în brațe:

— Iartă-mă... Ar fi trebuit să înțeleg și singură. Îmi cunosc însă foarte bine poporul: sîntem pașnici, dar vrem să fim liberi și nu ne lipsește curajul. Dacă veți rămîne, sharonienii vă vor primi ca pe frații lor, nu ca pe niște străini. Și, oricum ar fi, voi veni cu tine oriunde ai merge, pentru că te iubesc.

*

Cîteva ore mai tîrziu, escadra de crucișătoare decola maiestuoasă, lăsînd în urmă uriașa bază, zguduită de formidabile explozii ce distrugeau restul flotei și depozitele de armament sau echipamente, minate de soldații commodorului.

Pe puntea de comandă a „Korei", aflată în centrul formației de zbor, Ken și Lys priveau în tăcere cum navele se îndepărtau tot mai mult de Alcora, ducînd cu ele în spațiu, Speranța...

Ghearele de obsidian ale wurului se înfipseră în pielea acoperită cu plăci solzoase. O atingere a cililor terminali, secretînd lichidul sedativ, făcu să înceteze zbaterea victimei, iar filamentele palpatoare îi fixară plasa de senzori. Extrem de mobile, tentaculele căutau zonele cutanate vulnerabile, la nivelul cărora stabilitatea biostructurii era mai mică. Ramificațiile opalescente vibrau de excitare cînd wurul se pregăti să absoarbă informația inclusă în cîmpul semnalelor modulate și s-o integreze propriului sistem. Își retrase însă imediat senzorii, ridicîndu-și din nou brațele spiralate, într-o unduitoare chemare. Aspida avea o activitate mentală săracă, redusă la setul de reflexe necesare supraviețuirii. Nu făcuse decît să-i amăgească foamea, în creierul ei inferior existînd doar senzații și instincte primare: gustul cărnii devorate rapace, căldura animală a prăzii, amintirea vînătorilor trecute, a pîndelor între pietrele fierbinți ale pustiului.

Scîrbit, wurul își schimbă culoarea purpurie într-un violet intens și dădu drumul reptilei. Aspida rămase întinsă pe nisip, scuturată încă de spasme. Părea ametită; își pierdea puterile, odată cu veninul mortal, prelins printre șirurile de dinți curbați spre interior, ca niște cîrlige. O privi cum se tîra spre ochiul argintiu al lacului, cu mișcări șovăielnice, dictate de o voință străină: cînd atinse suprafața încremenită, pielea aspidei începu să fumege, arsă de acizi, dar nu se opri, se scufundă încet, urlînd și zbătîndu-se în chinurile agoniei, pînă ce fluidul își refăcu deasupra pînza continuă, netulburată de vreo undă.

Auzi un fîlfîit greu de aripi și țipete ascuțite care sfîșiau albul văzduhului: cerul se întunecă la trecerea stolului de simorgi, deși, simțindu-i prezența, zburau la

mare înălțime, ocolind primejdioasa vecinătate. Wurul ignoră păsările și, întinzîndu-și tentaculele, se lăsă mîngîiat de razele astrului invizibil. Era stăpînul necontestat al acelor locuri, unde trecerea făpturii sale terifiante nu făcea altă umbră decît cea a spaimei. Nimeni n-ar fi îndrăznit să-i dispute domeniul: nici turmele uriașilor tanini care îi încălcau adesea teritoriul, nici aspidele cu răsuflarea otrăvită ori varanii cei solitari, avînd spinările blindate și limba despicată, nici gillele a căror descărcare electrică ucidea de la distanță.

Forța psihică de dominare a wurului asupra creaturilor din deșert era totală și absolută, dar fețele puterii sînt nenumăte și, în risipa aceea de trupuri, hrana senzitivă se împuținase... Apariție temută, rătăcea prin întinderea aridă a podișului, urmînd, în căutare de vînat, itinerarii complicate, niciodată aceleași.

Era, de secole, prizonierul acestui univers îngust, totuși, în straturile vechi ale memoriei sale stăruia o imagine vagă despre existența unei posibile alte lumi, de o amețitoare bogăție senzorială.

Amintirea cobora mult în timp — făcînd trecutul să devină accesibil — pînă într-o epocă aproape uitată, în care trăise din gîndurile subtile, dorințele sofisticate, simțămintele gradate aparținînd unor minți superioare. Le sorbea avid, fără efort sau discernămînt, lăsîndu-se pătruns de ele, într-un delir al opulenței. Ființele care îi hrăneau pofta nesățioasă de idei erau nefiresc de fragile — învelișurile lor biologice degradîndu-se în faza finală a contactului cerebral — însă rezerva de vibrații mentale neinterferate se arătase inepuizabilă.

Wurul petrecea ore întregi tolănit lîngă promontoriul de stîncă, unde, suspendat peste oglinda argintie a lacului, urmărea jocul ciudat al umbrelor pe suprafața translucidă. Chipuri plăsmuite din ceață se succedau — prea repede pentru a reuși să le fixeze — recompuse în neclintirea pînzei fluide, nelăsînd să se distingă contururi clare sau detalii ale fizionomiilor. Fragmente de idei, reflecții, ajungeau pînă la el, dispărînd apoi în neant, înainte de a le surprinde esența. Reprezentau ecouri din cealaltă dimensiune, pe care o părăsise, supunîndu-se

unei voințe mai puternice decît a sa. Redus la neputință, înnebunit de iluzia apropierii nălucilor ademenitoare și imposibil de atins, privea fascinat dansul acelor himere.

Nerăbdător, aștepta să apară *un chip*. De sute de ani se pregătea pentru întîlnire, încercînd să-i regăsească trăsăturile în pendularea haotică a fantasmelor. Știa că-l va recunoaște: ura îl săpase adînc în memoria sa nemuritoare. Era chipul celui care îi hotărîse exilul, interzicîndu-i accesul spre lumea din adîncul lacului.

În crepusculul aparent captură un siruș — făptură primitivă, cu membrele anterioare de leu, capul mic, ca al unui șarpe și un corn de hiacint în frunte — însă animalul muri din primele secunde ale contactului. Mai tîrziu, urmărind o turmă de tanini, i se întîmplă să confunde structurile anorganice — al căror spectru magnetic oferea o imagine statică, monocromatică și reproductibilă — cu țesuturi vii, receptate într-o continuă schimbare de nuanțe.

Cînd, istovit și furios, își reluă locul de lîngă promontoriu, biocîmpul îi coborîse sub limita optimă. Trecu în repaus senzorial, mulțumindu-se să observe curgerea imaginilor... Brusc, din stratul profund al conștienței se născu un presentiment, alertîndu-i senzorii. Nu se înșela, și cum emisia inconfundabilă de radiație biologică îl trezise din toropeală, își concentră fluxul atenției, captînd un ritm beta stabil și sincronizîndu-se la el. Impactul cu forța materializată a gîndurilor venite de dincolo îl deconcertase: era cel așteptat și acest adevăr îi vibră în fiecare celulă a trupului. Cum celălalt se dovedea puternic, interveni un moment în care raportul păru gata să se inverseze, dar wurul se încleștă de ghemul fremătător și alunecos — mentalul dușmanului său. Ritmul delta, al suferinței, domina acum vibrațiile primite, zbuciumul umbrei reflectînd surpriză, deznădejde; totul părea sfîrșit, cînd mintea captivă avu o ultimă tresărire, dorind să scape influenței malefice.

Încercînd să rețină imaginea ce începuse să se îndepărteze, să pălească, tentaculele wurului se contorsionau în gol, ghearele i se înfigeau în stînca dură... Se prăbuși în hăul aflat dedesubt, dispărînd în adîncul lacului

de argint, a cărui suprafață perfect netedă rămase o vreme tulburată de unde circulare...

*

Corpul neînsufleţit al tînărului McDuncan, descendentul unui străvechi clan din Highland, a fost descoperit în sala armelor din donjonul ruinat, aparţinînd aripii de nord a castelului Aberdeen. Ochii larg deschiși, sticloși, păstrau o expresie de groază, ca și cum, în clipele din urmă se aflase înaintea unei vedenii halucinante.

Doctorul chemat să constate decesul avu o senzaţie stranie privind sala rece și sumbră: pereţii erau acoperiţi cu steaguri zdrenţuite, săbii lungi, drepte — faimoasele Claymore, pistoale și archebuze, scuturi rotunde și cimpoaie. Deasupra căminului de granit, plaiduri și kilturi înconjurau tablourile înnegrite ale apărătorilor Highlandului. Deodată, observă un obiect insolit în ambianţa aceea războinică: o splendidă oglindă veneţiană unde, nu de mult, Robert McDuncan se privise lung, surprins de asemănarea izbitoare dintre chipul său și austerele trăsături ale primului McDuncan, supranumit „Rannoch Neînvinsul".

... Cercetîndu-și fizionomia reflectată de apele înșelătoarei oglinzi, Robert simţi întîi o apăsare la tîmple apoi, treptat, durerea se amplifică și se extinse. Prăbușit în genunchi — pradă unei senzaţii insuportabile de cădere în gol — se zbătu cu disperare, împotrivindu-se acelui ceva monstruos, de neconceput, care îl trăgea în abisul din spatele ramei aurii...

Examinînd corpul, doctorul remarcă sclipirea cioburilor de cristal împrăștiate pe covor. Privind neîncrezător suprafaţa intactă, fără o fisură a oglinzii se grăbi să pună diagnosticul — hemoragie cerebrală — își luă instrumentele și părăsi locul acela care inspira teroare...

ZORII PUSTIEI

Noi, darfii, trăiam fericiți și liberi sub cerul albastru al pustiei, crezîndu-ne — în deșarta noastră semeție — urmașii poporului ales. Iubitori de orizonturi largi, disprețuiam umbra înșelătoare a zidurilor menite năruirii, urmînd — împreună cu întregul nostru avut — destinul rătăcitor al caravanelor. Am nesocotit întotdeauna semințiile nevolnice care se închinau lui Thaal — cel cu o mie de chipuri — sau puterilor tenebroase ale nopții și n-am făcut legăminte de credință zeilor nevăzuți, nici n-am adus ofrande idolilor singuratici, ciopliți în piatra falezelor. Nimic nu ne putea stinge din priviri febra depărtărilor și, poate, nesăbuita noastră cutezanță a fost aceea care ne-a pierdut. Ne obișnuisem cu peisajul sălbatic și neprimitor al deșertului, descoperind în obositoarea lui monotonie o frumusețe primară. Luni întregi, nisipul ne ardea tălpile, iar valurile de arșiță ne învăluiau cu toropeala grea, pentru ca, într-o zi, mînia învolburată a cerului să reverse bruso potopul, înecînd sub șuvoaie rănile pămîntului.

Iubeam înserările de purpură, învelind într-o mantie întunecată încremenitul ocean al dunelor, pînă în clipa cînd Soarele cobora spre tainicu-i repaos, iar Luna, strălucitoare ca bronzul oglinzilor vechi, se arăta deasupra nemărginirii de nisip. Ecoul serbărilor din nopțile vrăjite ne-a urmărit mereu cu seducătoarea lui chemare, chiar și acum, cînd legile aspre ale firii s-au întors împotrivă-ne și am ajuns înstrăinați pînă și de amintirea vremurilor de binecuvîntată tihnă. Ne vom aduce însă aminte întotdeauna de noaptea cețoasă în care zvonuri de spaimă umpleau tabăra și animalele înnebunite se zbăteau în legături, presimțind vremea nenorocirilor.

Cu puțin înainte de sosirea zorilor, o sabie de lumină a despicat bolta, trezind din somnul milenar umbrele călăreților fără nume ai deșertului. Orizontul s-a făcut de cenușă, ascunzînd cutremurătorul sabat al stihiilor dezlănțuite, gata să se prăvălească peste noi din înalturi, nimicindu-ne cu fulgere de foc. Curînd însă, fără ca ploaia dătătoare de viață să aline însetarea nisipului, negura ce prevestise deluviul a început să se împrăștie în cele patru zări. De pe malul mării înspumate priveam înfiorați agonia furtunii. Deodată, văzduhul s-a limpezit și cu toții am văzut cum — deși Soarele se afla la locul său pe cer — din furia nedomolită a talazurilor răscolite de curenți se ridicase un astru nou și strălucitor. Departe în larg, născute din fierberea zbuciumatelor ape, o mulțime de capete verzi, solzoase, veneau amenințătoare spre noi. Cuprinși de o spaimă ce ne-a răpit cu totul dreapta judecată, am alergat înapoi spre dunele înalte, strivindu-i pe cei rămași în urmă și lăsîndu-ne pruncii pradă creaturilor hidoase ale mării...

În zadar am implorat nisipul auriu să ne acopere, ascunzîndu-ne privirii lor neîndurătoare; zadarnică a fost lupta dată cu îndîrjirea disperării de cei mai curajoși dintre noi. Încălecați pe lighioane fără seamăn, fiii adîncului au trecut peste dune într-o cumplită cavalcadă, răscolind colbul pustiei sub copitele de fier. Ne-au izgonit din văgăunile munților, otrăvind cu răsuflările lor ucigătoare intrarea peșterilor unde ne găsisem vremelnic adăpost. Ne-au urmărit ca un blestem, dincolo de oboseală și de moarte, pînă cînd, istoviți și împuținați, am renunțat la încrîncenata noastră împotrivire, acceptînd sclavia umilitoare pentru a ne feri neamul de pieire.

Pierdusem orice speranță — căci soarta se arăta de partea nemiloșilor străini — dar, înverșunata prigoană a încetat și viețile celor care scăpaseră măcelului au fost cruțate. Păzindu-ne cu strășnicie, învingătorii ne-au mînat departe, în inima pustiei, unde — supunîndu-ne unei vreri potrivnice dorinței noastre — am pus temeliile strălucitorului oraș Ur... Îngropînd sub lespezile de bazalt pierduta libertate, am durat întru veșnicie ziduri groase, cupole și turnuri uriașe în care să zacă ferecate comorile stăpînitorilor. Ridicat în vremurile întunecatei robii — măr-

turie a durerilor și urii nestinse a darfilor — orașul creștea neîncetat, întinzîndu-și aripile de piatră peste deșert. Ne împresura cu labirintul străzilor înguste, răpindu-ne orizontul cu măreția palatelor, ale căror sumbre fațade nu dezvăluiau trecătorului decît porți masive și creneluri amenințătoare. Lipsind susurul vesel al izvoarelor sau misterioasa oglindire a cerului în adîncul răcoroaselor fîntîni, apa din marile bazine își pierduse limpezimea.

Puțini dintre noi se mai încumetau să conducă lungile caravane, ce purtau acum averile străinilor spre o țintă necunoscută. Cînd cei care părăseau semeața zidire nu s-au mai înapoiat, am înțeles că deșertul, cîndva prieten, ni se ridica împotrivă.

Născuți sub semnul robiei, copiii noștri nesocoteau rînduiala străveche, întristîndu-ne inimile cu purtarea lor nesăbuită. Au deprins gustul bucatelor alese și-al festinurilor prelungindu-se pînă în zori, iar amețitoarea licoare a vinului îi îndemna la isprăvi nelegiuite. Rîvneau straiele bogate ale negustorilor și palatele fastuoase în care locuiau străinii; prețuind totul în arginți, deveniseră de două ori sclavi: ai stăpînilor și ai propriei lăcomii.

Cîrmuitorii cetății părăseau arareori palatele închinate slavei lor, și atunci porțile grele rămîneau deschise doar pentru scurtă vreme, fiind repede zăvorîte în urma monștrilor de metal ce străluceau în lumina soarelui. Cîteodată, un vaiet prelung — ca strigătul însingurat al ființelor chinuite de dorurile altei lumi — venea din subteranele unui palat, înspăimîntîndu-i pe nefericiții aflați în preajmă; cutremurîndu-se, bătrînii darfi recunoșteau chemarea lighioanelor nepămîntene pe spinările cărora cuceritorii ieșiseră din mare.

... Pînă și copiii își amintesc de zilele cînd străinii au hotărît brusc să părăsească orașul. Pornind în ciudatul exod peste întinderea deșertului ne-au cerut ca, pînă se vor întoarce, să păstrăm legile statornicite de ei, altfel vor trimite asupră-ne prăpădul focului... Pregătirea Marii Caravane n-a fost un prilej de cîntece și bucurie pentru poporul din cetate, darfii petrecînd convoiul în tăcere, căci se temeau de sensurile ascunse ale neașteptatei plecări a străinilor, mai mult chiar decît de cruda lor stăpînire...

Clepsidra timpului — măsurînd trecerea secolelor și succesiunea rînduită a generațiilor — s-a oprit în ziua cînd poarta masivă — ferecînd teritoriul interzis al grădinii unui palat — s-a prăbușit într-o grămadă informă, cenușie, împrăștiată imediat de suflarea vîntului. Întîi temători, căpătînd curaj pe măsură ce numărul celor înarmați sporea, am dărîmat porțile tuturor palatelor, iar magnificele bolți sub care răsunaseră pașii stăpînitorilor s-au umplut de zarva războinică. În interiorul măreților edificii am găsit doar uși zidite la capătul coridoarelor pustii, încăperi de mult nelocuite și scări monumentale ducînd spre nicăieri. N-am aflat nimic înspăimîntător în aceste locuri și totuși — temîndu-ne de întoarcerea răzbunătorilor străini — n-am îndrăznit încă să năruim simbolurile umilinței, neînțelegînd că timpul robiei la trimișii apelor trecuse. Dar, peste puțin timp, văzînd că nu eram pedepsiți pentru fapta noastră, ne-a cuprins un delir al distrugerii și nu ne-am îngăduit odihna pînă ce construcțiile poruncite de foștii stăpînitori n-au fost sfărîmate. Cînd și ultima piatră a hulitelor edificii s-a prefăcut în pulbere, am ieșit singur înaintea mulțimii adunate lîngă zidul de răsărit al cetății. Le-am vorbit îndelung, cu chibzuință, despre tărîmul nesfîrșit al dunelor, făgăduit seminției noastre în veac, dar nici cuvintele mele înțelepte, nici dreapta mînie ce m-a cuprins în fața orbirii lor, nu le-a clintit hotărîrea.

I-am părăsit atunci — căci zorii pustiei mă chemau spre alte orizonturi — iar ei, darfii, au rămas acolo, în orașul robiei, să construiască pe vechile temelii, noi palate...

CETATEA FĂRĂ TRECUT

Daglar von Löwe își croia anevoie drum prin hățișul pădurii inundate, aruncînd uneori cîte o privire în urmă, șirului de oșteni care abia se mișcau, stînjeniți de armurile grele, înarmați cu săbii, arbalete, lănci și buzdugane.

Se simțea bolnav și ostenit, prea multele războaie îi sorbiseră vlaga tinereții. Servise o viață întreagă Ordinul, fără să se plîngă, păstrînd pentru sine suferința și privațiunile. În numele Spiritului Luminii și împotriva puterilor necurate ale Nopții, curmase nenumărate vieți netrebnice de păgîni, salvîndu-le astfel sufletele din infern. Vînturase zările lumii și pretutindeni semnul sacru de pe pelerină îl ocrotise, localnicii arătîndu-i respectul și teama cuvenite unui Maestru al Ordinului. Cicatricele de pe trup stăteau mărturie că nu dăduse înapoi în fața nici unui muritor, totuși — putea să jure pe toate reliefele din Malborg și pe osemintele strămoșilor — aceasta era ultima lui cruciadă.

Înainta poticnindu-se, ținînd sabia în mîna stîngă, cu dreapta sprijinită de grumazul asudat al calului și la fiecare pas cizmele i se afundau adînc în noroiul vîscos. Se gîndea la oamenii săi: din miile care îl urmaseră în lungile campanii — devotamentul lor pentru căpetenie ajungînd pînă la idolatrie — rămăsese o ceată jalnică, supraviețuitorii ultimei bătălii, spectrele unor războinici în căutare de vatră, retrăgîndu-se sub umbra deșartă a gloriei, hăituiți de un dușman nevăzut. De luni întregi, poate de ani, se tîrau într-un marș disperat al morții, prin pădurea blestemată, unde totul însemna încremenire, pînă și timpul înghețase, țintuit de crengile negre și contorsionate ale copacilor... Un singur lucru îi împiedica să se lungească pe jos, așteptînd ca mlaștina colcăitoare să-i

înghită, să alunece în adîncul aducător de uitare: doreau *să ajungă acasă*. Calea fusese presărată cu leşurile cailor şi ostaşilor căzuţi, pieriţi de foame, de epuizare sau din pricina rănilor ce se infectau în atmosfera nesănătoasă.

Un geamăt, transformat curînd în strigăt de triumf, izbucni din piepturile acoperite cu platoşe, cînd, după trunchiurile carbonizate apăru o geană trandafirie, întrerupînd brusc monotonia cenuşiului pădurii. Dincolo de lizieră, în valea înverzită, se înălţa o cetate cu ziduri albe, *oraşul lor* — urlară nebuni de fericire, salutînd vesela îngrămădire de acoperişuri ţuguiate şi roşii, răsărite deasupra crenelurilor. Uitîndu-şi demnitatea de cavaleri încercaţi, alergară împletindu-se spre platforma lăsată a podului, se înghesuiră încercînd să ajungă primii la porţile masive, ce se deschiseră larg înaintea lor, în uralele mulţimii.

Ţinîndu-şi calul de căpăstru, Daglar von Löwe fu ultimul care păşi pe sub bolţile împodobite cu flori, de parcă întoarcerea le-ar fi fost aşteptată. Intră în clădirea veche, ridicată în inima cetăţii — casa lui — iar slujitoarele se grăbiră să i se înfăţişeze, aducînd apa de trandafiri pentru spălatul mîinilor şi prosopul de mătase, ţesut cu fir de aur. Broderia, reprezentînd blazonul nobilei şi bogatei sale familii îi reaminti fluturarea stindardului zdrenţuit deasupra atîtor cîmpuri de bătălie, însă imaginea sîngeroaselor înfruntări nu-l înfioră ca altădată. Ardoarea anilor nesăbuiţi se spulberase, călcată sub copitele cailor, amestecată în colbul pămînturilor străine, odată cu leşurile camarazilor mai puţin norocoşi. Ceva umed i se lipise de pleoape; cînd izbuti să vadă din nou limpede, întîlni privirea Astridei. Cum îngenunchease cuprinzîndu-i picioarele, o ridică, frînse trupul femeii lui în îmbrăţişarea neîndemînatică de ostaş, braţe subţiri îl înlănţuiră şi buzele ei tremurătoare îi turnară un fluid fierbinte în vine.

*

La început, orbiţi de bucuria întoarcerii, n-au observat unele ciudăţenii care nu-şi aveau locul în desfăşurarea firească a evenimentelor. Cruciada durase mult

— pierduseră aproape măsura anilor — dar acum găseau oraşul şi locuitorii neschimbaţi: nu murise nimeni, nu se născuse nici un copil, nimeni nu îmbătrînise. Îşi lăsaseră în cetate fii, pe care ar fi trebuit să-i afle bărbaţi în toată firea — în schimb dădură peste aceiaşi băieţandri, jucîndu-se în curţile acoperite cu frumoase mozaicuri. Totul oglindea o simetrie perfectă, echilibrul proporţiilor mulţumea ochiul, de la geometria zveltă a turnurilor de veghe, la ulițele drepte, cu pavajul curat şi neted. Era cetatea *lor,* visată în nesfîrşitele nopţi dinaintea fiecărei bătălii; îi lipsea însă ceva nedefinit, poate noroiul de pe străzi sau curţile cu gunoaie din faţa bordeielor dărăpănate. Trăiau într-un oraş ideal — începură să bănuiască îngrozindu-se pe măsură ce înţelegeau adevărul — un oraş fără trecut, plăsmuit din dorinţe, ca şi cum *cineva* le-ar fi citit în minte, construindu-l după modelul păstrat acolo.

Stranie era şi amnezia locuitorilor: nu-şi aminteau nimic din intervalul scurs de la plecarea cruciaţilor. Pentru ei, timpul — cel care deformează faptele, schimbă perspectivele, îndulceşte contururile — stagnase. Sau poate n-a existat niciodată o istorie a cetăţii născute din neant, liman iluzoriu pentru o mînă de ostaşi întorcîndu-se acasă . . .

Curînd, o stare de nesiguranţă puse stăpînire pe noii veniţi, ceea ce-i îngrijora nefiind vreo nepotrivire între amănuntele evocate în memorie şi realitatea exterioară, ci tocmai imposibila identitate.

Au început să-şi privească nevestele cu suspiciune, prospeţimea chipurilor lipsite de riduri părîndu-li-se o urzeală vrăjitorească. Unii au vrut să-şi ia zilele, alţii au încercat să plece din cetate, împinşi de spaima aceea iraţională. Nu zidurile păzite de gărzi i-au oprit — doar înfruntaseră iataganele păgînilor — ci ceaţa densă ce se instalase într-o zi, neştiută, pe dealurile din jur, fără să se mai ridice de atunci. Daglar vorbise cu doi dintre oamenii prinşi în capcana ceţii: victime ale unui somn cataleptic, ei se treziseră dimineaţa următoare culcaţi în propriile lor paturi.

„Minciună — strigaseră, ochii sticloşi strălucindu-le ca de febră pe feţele devenite măşti palide, inexpresive —

cum să părăsim cetatea, cînd am găsit aici mult rîvnita tihnă?“

Într-o după-amiază, Daglar auzi larmă pe stradă, în dreptul ferestrelor sale: una dintre servitoare fusese călcată de o trăsură, iar mulțimea se îngrămădea vociferînd în jurul formei strivite pe caldarîm. Prin masa curioșilor își făcură loc două siluete în negru, care acoperiră corpul și îl ridicară grăbiți, dispărînd cu el într-o casă vecină. Nu îndeajuns de repede însă: lui Daglar îi fusese destul o privire fugară ca să observe pata verzuie, lățindu-se pe dale; văzuse cum din venele acelei ființe nu curgea sînge, ci altceva, cum materia cenușie, poroasă, dezvelită de rănile mortale nu era carne omenească.

A doua zi, în zori, se sculă de lîngă trupul Astridei, își înșeuă calul și părăsi cetatea adormită, apucînd-o pe singurul drum netăiat încă de zidul de ceață.

Înapoi, spre mlaștină.

VALEA

Am străbătut într-o peregrinare ce părea fără sfîrșit deșerturi locuite doar de Lună, mări de tenebre, mlaștini unde nălucile își aveau sălaș de ceață. Neobosita noastră rîvnă ne-a făcut să înfruntăm incredibile oprelişti, nepăsători la primejdioasele ispite ce pîndeau să ne subjuge spiritul și trupul. Drumul ducea spre un tărîm asemănător unui labirint, a cărui prezență nu se revela decît celor destul de nebuni să creadă în existența lui și destul de norocoși să evite căile înșelătoare. Asur, călăuza, alegea itinerarii dificile, încrezîndu-se doar în logica fatalistă și de nepătruns a instinctelor.

Trăiam de luni întregi cu incertitudinea speranței, nebănuind apropierea de țintă și nu ne așteptam decît la încă o noapte de veghe ascultînd zbuciumul vîntului captiv între pereții stîncoși, cînd, într-un amurg de aur, trecătoarea s-a sfîrșit brusc, deschizîndu-ne în față mirifica perspectivă a Văii. Soseam în anotimpul fără nume — desprins din curgerea obișnuită a vremii — în care chemarea sadralilor înfloriți se insinua prin văzduhul îmbălsămat de mireasma lor ameţitoare.

Am lăsat în urmă stîncile defileului, așezîndu-ne tabăra sub crengile grele de inflorescențele ca niște ciorchini luminoși, ce păreau să păstreze căldura diurnă cuibărită între petale.

Dimineața, treziți de frigul vestind ceasul neliniștit al zorilor, am ieșit din corturi în mijlocul unui peisaj sterp, numai grohotișuri și scaieți; copaci împietriți, cu ramurile implorînd cerul, alcătuiau o bizară și tulburătoare formațiune minerală. Nepăsarea pietrei se substituise vieții pulsînd prin sevă, transformînd scoarțele arborilor de sadral în obsidianul pilonilor singuratici. Trunchiurile su-

feriseră strania metamorfoză a trecerii spre veşnicia celuilalt regn şi un abur dens plutea printre coloanele templului prăbuşit al pădurii.

N-am îndrăznit să ne privim în ochi, apăsaţi de vina nemărturisită de a fi pîngărit meleaguri necălcate pînă atunci de oameni. Fenomenul care schimbase înfăţişarea Văii ne intriga, deoarece nu-l puteam plasa pe nici o linie a cauzalităţii rezonabile, părînd că ţine de domeniul absurdului. Trişti şi însinguraţi, ferindu-ne de propriile noastre umbre, am început în cele din urmă căutările.

Expediţia noastră era una din acţiunile lipsite de speranţă, continuate totuşi, cu tenacitatea proprie temperamentelor înclinate mai mult spre înfăptuirile fără sorţi de izbîndă decît spre cele care asigurau succesul imediat şi sigur. Dorinţele anumitor naturi umane se îndreaptă către lucruri preţioase şi rare, nu prin valoarea lor materială, ci datorită darurilor ascunse care le fac să dobîndească un ascendent asupra destinului proprietarului, împrumutînd noi sensuri unei vieţi consumate în imperiul detestat al banalului.

Udria reprezenta unul din acele simboluri scumpe şi rîvnite, tocmai pentru că nu puteau fi obţinute, neaparţinînd alcătuirilor cotidiene. Dintre toţi cei care ispitiseră soarta — încercînd să dobîndească puterea tainică a nestematei şi fiind înrobiţi pe vecie de fascinaţia jocului pur al căutărilor — doar noi descoperisem teritoriul Văii legendare, unde misterioasele procese desfăşurate în adîncul frămîntatelor straturi geologice iniţiau geneza cristalului de Udrie. Frumuseţea pietrei şlefuite de palmele Timpului putea să sminteaască cugetele cele mai cumpănite, iar imprudentului ce şi-ar fi cufundat pentru o clipă privirea în infinitul unduitor al nuanţelor sale, culorile lumii înconjurătoare îi apăreau pentru totdeauna palide. Deşi nimeni nu îi văzuse adevărata formă — naivi sau şarlatani, pretinşii martori se contraziceau adeseori în dispute violente — faima Udriei se răspîndise în toate zările, ademenind rătăcitorii cavaleri ai norocului. Aceştia îşi părăseau aşezările, renunţau la umilitoarea ocrotire dindărătul zidurilor şi porneau într-o deşartă odisee, la capătul căreia îi aştepta doar gustul amar al irositei tinereţi.

Reid fusese autorul nebuniei care ne adusese aici şi mă întrebam de ce dintre toţi bărbaţii pe care îi cunoscusem trebuia să fie tocmai el. Cuvîntul lui avea putere nelimitată de ordonare a haosului din jur, oameni şi lucruri supunîndu-i-se deopotrivă. Făcuse din mine şi din Glen sclavii nerăbdării sale încrîncenate, convingîndu-ne prin farmecul său personal mai degrabă decît prin forţa unor argumente. Veselul şi nepăsătorul Glen îl urmase cu resemnarea celui care îi acceptase mereu nebuniile, iar eu o făcusem din ceea ce mi se păruse un capriciu de moment, deşi ar fi trebuit să înţeleg că păşisem pe un drum fără întoarcere. Pentru Reid, nu obiectul căutărilor avea importanţă ci căutarea în sine, arderea lăuntrică pînă la esenţă, regenerarea spiritului printr-un efort eliberator.

Numele meu, Elara, rostit de cei doi bărbaţi, suna diferit: Glen îl făcea să pară o chemare îndepărtată, prelungind consoanele ca şi cum ar fi încercat să-l reţină, lipit de buze; accentele cîteodată indiferente din vocea lui Reid mă răneau şi rămîneam zile întregi închisă într-o tăcere încăpăţînată, pedepsindu-mă prin încercarea de a-l îndepărta. Îndelungatele pauze în conversaţie le deprinsesem de la călăuza noastră, un bhil crescut printre muntenii aprigi ai triburilor din zonă, urmaşii unui popor odinioară puternic şi numeros, dispărut în vîltoarea istoriei. Asur îşi folosea privilegiul dat de cunoaşterea locurilor pentru a impune un protocol strict al relaţiilor — care să-i întărească izolarea. Descurajînd orice încercare de apropiere în afara obligaţiilor cuprinse de înţelegerea nescrisă dintre noi, nu îşi ascundea dispreţul pe care el, fiul civilizaţiei milenare, îl resimţea faţă de vlăstarele unei societăţi încorsetate de inhibiţii şi legi potrivnice firii.

Ne-am stabilit noua tabără în interiorul Văii, pe malul de vest al unui lac de culoarea bazaltului, a cărui suprafaţă rămînea perfect netedă, neînfiorată de tremurul undelor. Am încercat să umplem un vas cu lichidul avînd o densitate superioară apei, dar pereţii de duramit s-au fisurat imediat, supuşi unei presiuni neaşteptate, picăturile prelingîndu-se instantaneu prin interstiţiile solului, grăbite să se întoarcă în inaccesibila noapte aflată de cealaltă parte a oglinzii lacului.

În timp ce ne așezam corturile, un stol imens de sicori trecu peste defileul abrupt, umbra norului viu acoperind însîngeratul disc al soarelui. Zborul acestor păsări gigantice ar fi trebuit să producă un zgomot de tunet; se desfășura însă într-o liniște absolută, iar bătăile ample de aripi, urmate de lungi distanțe parcurse în magnifică planare, aveau ceva halucinant. Avalanșa miilor de ciocuri ascuțite, gheare încovoiate și ochi de rubin se îndrepta direct spre noi. Ne-am întins la pămînt, striviți de aerul densificat, așteptînd să treacă sălbatica învolburare.

Cînd am îndrăznit să ne ridicăm, suprafața lacului părea purpurie din cauza mulțimii păsărilor ce înotau una lîngă alta, cu penajul în felurite nuanțe de roșu. Își scuturau aripile, executînd un dans ciudat, apoi întindeau gîturile cu ciocuri larg deschise pentru a scoate țipete stridente, fără ca vreun sunet să ajungă la noi. Am urmărit mișcările sincronizate ale sicorilor — supunîndu-se unui ritual misterios — pînă la lăsarea serii, cînd am fost acaparați de spectacolul formelor fosforescente, vizibile pe ambii versanți ai Văii; abia după ce le-am simțit parfumul inconfundabil, am înțeles că nu erau altceva decît coroanele arborilor de sadral, renăscuți din împietrirea pădurii.

În zori, stolul dispăruse de pe oglinda lucitoare și neclintită. Păsările — susținea călăuza — nu plecaseră, ci se transformaseră în pești cu solzi de aramă, care stăteau ascunși în adîncul lacului, pîndindu-ne cu ochii lor de rubin.

Cuprins de o neliniște subită, Asur insistă să părăsim Valea în care intrasem într-un moment neprielnic. Am refuzat să abandonăm cercetările — deși sorții ne stăteau împotrivă — și atunci a hotărît să plece singur, căci îi cerusem doar să ne arate Valea nu să o și sfideze. Cum nimic nu l-a putut convinge să rămînă, l-am privit pierzîndu-se printre stînci, siluetă înaltă, ușor aplecată sub greutatea păturii de Yacca.

Îndoiala nu se insinuase în gîndurile noastre și nu am dat importanță acestei plecări; obișnuiți cu ciudățeniile bhilului, o vreme am sperat chiar într-o ipotetică întoarcere, dar, după săptămîni de inutile prospecțiuni, am

înțeles că nu-l vom revedea niciodată pe taciturnul Asur.

Avînd lacul ca punct de reper, avansam cu cercetările spre pădurea de sadrali. Împreună cu Glen, lucram pînă la epuizare, fără să putem păstra ritmul impus de Reid, care nu se odihnea nici după ce copacii își deschideau florile de lumină.

Dorind să înțeleg în ce consta fascinația cristalului de Udrie, reprezentînd acum pentru Reid mai mult decît însemnase vreodată o femeie, am început să mă identific pe nesimțite cu lumea minerală căreia îi aparținea simbolul căutărilor noastre.

Miracol reînnoit în fiecare amurg, metamorfoza sadralilor își pierduse puterea de fascinație, deși contemplam încă inflorescențele pînă ce prima rază aducea încremenirea. Mă obișnuisem cu insolitul Văii — cel puțin așa credeam — cînd, într-o noapte, ecourile unor voci desprinse din pereții de granit au început să-mi tulbure somnul. Stîncile, trunchiurile pietrificate, jocul reflexelor pe suprafața lacului realizau o subtilă conexiune, modulînd vibrația-semnal într-un imposibil monolog — destinat numai mie — din care am înțeles la început doar un nume: Elara.

•

Sicorii îmi aduceau pe aripi negura munților — aceeași care se ridică peste acoperișurile templelor închinate unor zei de mult uitați — sau briza sărată a oceanului, unde corăbii pline cu aur și mirodenii așteptau vîntul din larg să le umfle pînzele.

Cînd păsările au revenit din incursiunea de pradă — vînaseră pteroni la înălțimi ametitoare, unde albastrul cerului se îngemăna cu abisul întunecat — au găsit pacea sadralilor tulburată. Nedorita prezență a oamenilor îmi perturbase ciclurile vitale, dar încă nu presimțeam în venirea lor sfîrșitul milenarei așteptări... După întoarcerea sicorilor din adîncuri, călăuza fugise din calea destinului hărăzit de mine și a trebuit să-i aduc uitarea, prăbușind peste el un promontoriu de stîncă. Ceilalți au rămas, scormonind pămîntul cu tenacitatea unor cîrtițe oarbe, vîrfurile ascuțite ale uneltelor metalice mutilînd ră-

dăcinile arborilor. Truda întru nimic a ființelor acestora nu înceta să-mi producă uimire, căci ceea ce nu reușeau să găsească se aflase dintotdeauna în ei, prea aproape pentru a fi cuprins, prea simplu pentru a fi înțeles.

Am văzut imperii căzînd și regi ce se considerau deasupra mulțimilor — irosind viețile generațiilor de sclavi în construirea de monumente închinate slavei lor trecătoare — dar nici un eveniment memorabil nu alterase curgerea monotonă a vremii, de cînd Marea Cădere mă surghiunise în vale. Steaua ce sclipea singuratic pe boltă mi se părea la fel de îndepărtată ca și ziua în care aripile mele, vlăguite de nesfîrșitul răgaz, se vor întinde iar peste genune, purtîndu-mă spre cuibul de pulberi stelare.

Prinsă în capcana de piatră a Văii uitasem Zborul, alegînd letargia minerală pentru ca Timpul să nu-mi atingă trupul făcut să înfrunte spațiul infinit. Așa cum eram cu adevărat — asemeni luminii veșnic în mișcare sau vîntului solar — mă regăseam doar în visele Elarei. Făptura ei muritoare reînvia amintiri pierdute, deschizînd porți ferecate în uitare, căci dintre toți cei veniți să caute Udria, numai ea își oferea ființa efemeră.

Pașii Elarei fac sadralii să înflorească, semn că se apropie începutul erei prefacerilor. Dimineața în care focurile-flori vor rămîne aprinse sub primele raze ale soarelui, aripile mele se vor întinde peste vale, umbra lor acoperind pădurea și munții. Atunci, îi voi arăta Elarei florile de foc ale nebuloaselor, iar ea îmi va împrumuta puterea de a străbate necuprinsul, slăbiciunea care o face de neînfrînt.

•

Am găsit Udria la lumina sadralilor — a treia noapte de cînd numele meu, Elara, făcea să vibreze pereții Văii — iar ceea ce părea o piatră oarecare, primind căldura mîinilor mele a început să radieze, întrecînd strălucirea pădurii. Am alergat spre Reid, strîngînd în palme lacrima de azur; a rămas uimit ca în fața unei revelații și, o clipă, am însemnat pentru el mai mult decît neasemuitul cristal. Întîlnindu-i apoi privirea, în care ardea iar patima rece a Udriei, am înțeles ceea ce refuzasem pînă

atunci să accept: Reid nu avea nevoie de mine, destinul său era să fie întotdeauna singur. Eu și Glen am fost doar umbrele ce însoțeau peregrinările sale, urmîndu-l pretutindeni fără să punem întrebări.

Lăsîndu-i lui Reid darul neașteptat al Văii, am coborît lîngă lacul unde înotau pești cu solzi de aramă și am început să-mi scot veșmintele... Atingerea catifelată a fluidului îmi înfășoară gleznele, urcă pe șolduri, se ridică încet, cuprinzîndu-mi sînii. În curînd voi trece în dimensiunea intangibilului, din care se hrănesc dorințele lui Reid. Mă va căuta cu priviri aprinse, strigîndu-mi numele în pustietatea zărilor și nu va fi nimeni să-i răspundă, doar ecoul durerilor lumii. Mă va găsi pe tărîmul inefabil al viselor sau în neclintite ochiuri de ape, dar nu va ști să-și ridice privirea spre steaua oglindită în ele.

Noaptea îmi răsfiră părul cu degete de lună, dar ochii îmi rămîn deschiși sub perdeaua fluidă cînd giganticul cap de pasăre se ivește din adîncuri. Mă fixează cu ochi în care se mistuie doi aștri, iar ciocul i se deschide într-un țipăt cutremurător. Universul prinde a se destrăma sub fluturarea incandescentelor aripi și încerc, dincolo de uimire sau teamă, senzația totală a Zborului.

... Dimineața următoare, în timp ce primele raze ale soarelui găseau florile sadralilor deschise, Pasărea s-a înălțat din lacul de culoarea bazaltului. Și-a întins aripile peste vale — atît de mari încît umbra lor acoperea pădurea și munții — începîndu-și călătoria spre cuibul de pulberi stelare.

Eram un băiețandru, crezîndu-mă stăpîn absolut în labirintul străduțelor înguste, aflate la periferia orașului — cînd, într-o dimineață, desprinși parcă din legenda ce-mi umpluse de spaimă nopțile copilăriei, s-au ivit din ceață trei cavaleri înzăuați, călărind pe armăsari uriași, de culoarea zăpezii. Înaintau sub aripa tenebrelor ca sub o mantie zdrențuită, contururi fantomatice de cai și războinici, plutind într-o tăcere ireală. Au trecut pe lîngă mine într-un galop maiestuos, însoțit de fluturarea sumbră a pelerinelor și răceala întunecatelor armuri, iar în spate — prevestită de tunetul năucitor al miilor de copite ghintuite care izbeau caldarîmul — venea Hoarda dezlănțuită. Apărută de nicăieri și îndreptîndu-se spre necunoscut, cavalcada străbătea într-un iureș învolburat străzile orașului, sub ochii îngroziți ai locuitorilor.

N-am să uit niciodată chipurile palide ale călăreților, privirile golite de orice expresie, zîmbetul mort, încremenit pe buzele albe. Păstrau o ținută nefirească în șa, cu trunchiul lăsat mult pe spate și mîinile încleștate de hățuri, încercînd parcă să pună capăt acestei curse demențiale. Mișcările oamenilor aveau o anumită rigiditate, contrastînd cu salturile pline de forță și agilitate ale armăsarilor superbi, cu grumazuri cabrate și coame răsfirate în vînt asemeni stindardelor restriștei. Negrul strălucitor al pielii animalelor păstra moliciunea mătăsurilor scumpe; ochii arzători sfredeleau abisuri nebănuite, iar nările fremătătoare adulmecau aerul depărtărilor.

... Am văzut femeile ieșind la ferestre sau înaintea porților pentru a privi trecerea cavalcadei. Înfrigurate, cercetau trăsăturile imobile ale călăreților în căutarea unui chip anume, însă măștile lipsite de viață nu aveau

vreun semn distinctiv, părînd reflexia unei singure ființe...

Fără a-și domoli o clipă avîntul războinicii îmbrăcați în platoșe de piele și purtînd căciuli din blană de lup, au părăsit orașul, mistuindu-se în pulberea zărilor. Se întorceau în stepa nemărginită, gonind spre locul unde munți semeți se-ngemănau cu cerul, iar valul nesfîrșit al călăreților cutremura temeliile lumii. Coborînd din noaptea vremurilor, caii lor nemuritori îi purtau într-un galop năpraznic, niciodată întrerupt sau încetinit, inexorabil ca și Timpul...

După plecarea călăreților, faptele peste care trecusem cu ușurința anilor mei tineri au început să mi se-arate într-o lumină nouă și tulburătoare. Începeam să înțeleg de ce — deși războaiele încetaseră de multe secole — printre locuitorii orașului meu nu se afla nici un bărbat în putere, nici un bătrîn a cărui înțelepciune să biruie urgia. Nașterea unui băiat nu reprezenta un prilej de bucurie, căci — înainte să ajungă la vîrsta deplinei bărbății — tînărul împărtășea soarta statornicită generației sale, pornind în odiseea fără de sfîrșit. Trebuia să ispășească astfel blestemul neamului nostru de războinici nemiloși, care îngropaseră cîndva popoare întregi sub ruinele și cenușa fortărețelor cucerite. Pentru femeile rămase să-și crească pruncii și să îmbătrînească în oraș, cei plecați spre o destinație obscură deveneau ființe inaccesibile, sortite să trăiască în tăcerea milenară a pustietăților...

Într-o noapte, am așteptat ca ceilalți să adoarmă și m-am furișat spre ușa unicei camere nelocuite din casa noastră, încăpere sumbră și rece, de care mama se ferea cu groază. Înăuntru, la lumina săracă ce pătrundea prin fereastra îngustă, am zărit draperia grea, ascunzînd o siluetă omenească. Am îndepărtat stofa groasă și m-am pomenit în fața unui manechin îmbrăcat într-o platoșă din piele tăbăcită de meșteșugari din vechime. Atingînd-o, m-a înfiorat un straniu sentiment de neliniște și surescitare, iar prin minte mi-au străfulgerat amintiri ce nu-mi aparțineau — imaginea oceanului verde, cîmpia contopindu-se la orizont cu cerul, parfumul amețitor al ierburilor aducîndu-mi nostalgia stepei...

Chiar înainte de a cunoaşte întreg adevărul, am ştiut că, într-o zi, înspăimîntătoarea cavalcadă se va întoarce: temerile îmi sporeau cu fiecare an, cu fiecare clipă de aşteptare înfrigurată. Locuitorii nu vorbeau niciodată despre misterioasa lavină de oameni, cai şi arme ce acoperea din cînd în cînd străzile, teribila taină a Hoardei rămînînd inaccesibilă înţelegerii mele de copil. Mă revolta resemnarea oamenilor în faţa invaziei de care se temeau, fără a îndrăzni să i se ridice împotrivă.

... Cînd tunetul Hoardei — asemeni unei cascade prăvălindu-se într-un hău stîncos — şi-a rostogolit ecoul peste oraşul adormit, m-am trezit din somnul bîntuit de năluciri. Nici trăznetul despicînd cerul în nopţile de vară, nici clocotul torentelor ieşind din matcă, nu puteau acoperi tropotul asurzitor al miilor de copite.

Călare pe uriaşii lor armăsari albi, cei trei cavaleri ai tenebrelor au trecut în galop, învăluiţi în aceeaşi linişte sumbră. Armurile, spadele, coifurile înalte cu viziere lăsate, lăncile grele şi lungi, toate plăcile de oţel care ar fi trebuit să strălucească sub razele lunii erau mate, absorbind parcă lumina, mai negre decît Întunericul însuşi.

Dar, mai înspăimîntători decît ei, veneau în urmă *Caii Hoardei.* Cu ochii de foc şi coamele lungi fluturînd sălbatic în galopul vijelios. Caii înaintau ca un torent negru, în care nu se zărea nici un călăreţ. Deodată, cu un nechezat strident ce a zguduit bolta, armăsarii s-au răspîndit pe nenumăratele străzi ale cetăţii.

Ascultînd tropotele răsunînd pe lespezile de granit, m-a cuprins durerea pentru bărbaţii neamului meu, urgisiţi peste timp de nesăbuita cruzime a strămoşilor. Într-o noapte ca aceasta, hoarde sălbatice venite dinspre ţinuturile aspre ale îndepărtatului nord, pustiiseră oraşul, nimicind paşnica stirpe de meşteşugari pricepuţi care-l duraseră. Învingătorii îşi aflaseră vremelnic sălaş în aşezarea cucerită, pînă cînd, neliniştita chemare a stepei le înfierbîntase sîngele, făcîndu-i să încalece iarăşi pe caii lor iuţi şi să dispară spre alte orizonturi, lăsîndu-şi femeile şi copiii în puternica cetate. Pentru a împlini blestemul ce apăsa asupra crudei seminţii de războinici, urmaşii lor îşi părăseau astăzi vetrele liniştite, devenind

umbre rătăcitoare într-o lume unde nu rămăsese nimic de cucerit...

Din spatele obloanelor, pîndeam tropotul solitar aducînd osînda asupra casei în dreptul căreia se oprea calul, nechezînd cu botul înălțat spre cer. Văzduhul se umplea de tînguirea femeilor și poarta era larg deschisă pentru ca solul neînduplecatului destin să pășească nestingherit pe sub portal. Încordîndu-și mîndru grumazul și lovind nerăbdător dalele curții, armăsarul negru rămînea în așteptare, pînă cînd cel pe care căzuseră sorții cobora scările pentru a-și întîmpina resemnat viitorul. Bărbatul urca în șa cu mișcări țepene, dictate de o voință străină și avea privirile stinse pe chipul ce căpătase imobilitatea unei măști de ceară.

Din căsuțele sărace de la periferie sau din palatele pline de mătăsuri scumpe, vase de alabastru și arme împodobite cu nestemate, au apărut curînd călăreți singuratici. Treceau pe sub arcurile de piatră, îmbrăcate în verdele iederii, prin marile piețe, golite ca prin farmec de mulțimea curioșilor, coborînd în trap ușor panta domoală a străzilor, spre fortificațiile exterioare. Conduși de instinctul fără greș al armăsarilor, s-au întîlnit cu toții în fața porților cetății, unde trapul s-a transformat într-un galop avîntat, uriașul fluviu de oameni și cai revărsîndu-și apele întunecate peste nesfîrșita cîmpie...

După plecarea bărbaților, soarele nu s-a arătat pe cer cîteva zile întregi, iar negurile aduse de vînturile nordului au coborît peste cetate. O liniște sumbră învăluia totul, străzile și piețele rămînînd pustii în timpul zilei, ca într-un oraș părăsit. Doar seara tîrziu, din umbra zidurilor apăreau siluete înfășurate în văluri, care se furișau spre susurul răcoros al fîntînilor, ținînd în mîini ulcioarele de lut. Se opreau cîteodată — ascultînd cu încordare ecoul unui tropot îndepărtat, numai de ele auzit în tăcerea deplină a nopții — apoi își reluau, grăbite, mersul. Pașii lor purtau povara unei dureri ascunse, iar tristețea le încovoia umerii mai mult decît greutatea apei clipocind în ulcioare.

Timpul a secat lacrimile femeilor, fără să poată stinge încrîncenarea împotriva ursitei. Dacă soții sau fiii lor ar fi pierit în vîltoarea unei bătălii, puteau accepta sacri-

ficiul, lăsînd uitarea să pecetluiască sipetul vechilor suferinţe. Însă, gîndul la cei care cutreierau veşnic pustietăţile — trecînd peste rîpe adînci, prin smîrcuri otrăvite sau deşerturi de pucioasă — le făcea să se înfioare de o spaimă superstiţioasă.

Fără să cunoască alinarea somnului, fără să simtă foamea sau setea, chinuiţi de doruri nerostite şi de chemări înşelătoare ale zărilor, bărbaţii nu ştiau cît de temută le era întoarcerea. Străbătînd necuprinsul, treceau din nou, după ani lungi de pribegie, prin oraşul înstrăinat, semănînd groaza printre locuitori.

•

Bătrînul trăia într-o căsuţă izolată, aflată lîngă poarta de sud a cetăţii. Dincolo de ziduri se întindea pajiştea cu iarbă înaltă, unde tinerii de vîrsta mea învăţau să călărească şi să lupte cu armele războinicilor Hoardei... La vederea bărbatului masiv, cu pletele şi barba cărunte, ţinîndu-se foarte drept în şa, ceilalţi au fugit ca nişte laşi, lăsîndu-mă să înfrunt singur ochii săi negri, cercetători. Nenumărate zvonuri creaseră o aură stranie în jurul său: unii şopteau că era nebun — de aceea Caii îl cruţaseră — alţii susţineau că fusese unul dintre călăreţii blestemaţi, însă reuşise să scape din Hoardă. Întors în oraş, Bătrînul nu povestise nimic despre ciudata sa odisee, iar firea lui mîndră şi neînduplecată îi alungase pe curioşi, făcînd ca pragul casei să-i fie ocolit.

Pe mine m-a primit cu inima deschisă şi am rămas nenumărate nopţi sub acoperişul său, ascultîndu-i vorbele ce reînviau vremuri trecute. Îmi povestea despre Hoardele care cutreieraseră în voie ţinutul, înfruntînd vînturile îngheţate şi furia şuvoaielor, despre faimoasele cetăţi îngenunchiate sub loviturile călăreţilor neînvinşi, despre bătălii crîncene şi marşuri nesfîrşite... Istorisind, Bătrînul privea undeva în afara timpului şi am înţeles că pentru el, a trăi însemna a-şi aduce aminte. Cînd zugrăvea imensele cîmpii, deschise către singurătate şi necunoscut, ochii i se umpleau de strălucire şi în glas îi vibra nostalgia stepei...

Bătrînul nu mi-a pomenit niciodată despre timpul cît

călărise alături de Hoardă; părea însă chinuit de temeri nerostite, iar chipul îi purta pecetea unei presimțiri funeste. Într-o seară, m-a întîmpinat cu fraze incoerente, în care numele Călăreților de Fier revenea obsedant. Cuvintele sale despre tărîmuri pierdute la marginea lumii m-au înfiorat și le-am păstrat neschimbate în amintire, renunțînd să le mai deslușesc înțelesul.

Dimineața următoare am găsit casa pustie și am știut că Bătrînul părăsise orașul pentru totdeauna. Deodată, sfărîmînd tăcerea care se lăsase în jur, am auzit iarăși tunetul Hoardei.

Fără să se abată o clipă din drum, cavalerii înzăuați și sumbra lor escortă au străbătut străzile într-un avînt nedomolit. Prin norul de praf ridicat în iureșul galopului, am întrezărit figurile palide ale călăreților. Priveau înainte, încremeniți într-o stranie apatie: străbătuseră ca fulgerul cîmpii, păduri și mlaștini, însă depărtarea ce sporea în urma lor ca un abis nu-i apropiase niciodată de vreo țintă...

După trecerea Hoardei, viața și-a reluat cursul firesc pentru toți locuitorii cetății, în afară de mine. Temîndu-mă de întoarcerea Călăreților de Fier zăvoram cu strășnicie poarta, uitînd că nici un lacăt nu a putut opri vreodată împlinirea sorții... Noaptea, auzeam un tropot greu urcînd pe fluviul infinit al Timpului. Ecoul acela solitar îmi alunga liniștea și mă făcea să-mi drămuiesc ceasurile rămase, căci fiecare gest, fiecare tresărire a pleoapelor mă apropia de temutul deznodămînt. Cîteodată, mă surprindeam pîndind nerăbdător un zvon îndepărtat de copite care să vestească sfîrșitul chinuitoarei așteptări. Visam caii negri ai Hoardei azvîrlindu-și stăpînii — biete păpuși neputincioase — în colbul unor meleaguri străine, unde zăceau, albite de soarele stepei, oasele atîtor generații de călăreți. Tresăream prin somn, crezînd că recunosc tropotul calului apropiindu-se de poartă sau mă trezeam dintr-un coșmar în care — osîndit pentru totdeauna să suport legănarea neplăcută a șeii — mă luptam să-mi eliberez picioarele prinse în capcana scărilor. Mîna stîngă mi se încleștase în coama bogată, iar cu dreapta trăgeam cu disperare de hățuri. Mișcările mele nu făceau decît să iuțească pasul armăsarului, care — ignorîndu-mi

împotrivirea tot mai slabă — țîșnea într-un galop turbat, amenințînd să mă azvîrle din șa...

Trăisem de atîtea ori cu gîndul sosirea Cailor, încît, atunci cînd văzduhul nopții a răsunat de nechezatul sonor, m-am trezit cu mintea limpede, fără să mă încerce fiorul paralizant al fricii. Îmbrăcîndu-mi costumul de piele — sorocit încă de la nașterea mea acestei clipe — n-am șovăit deloc și degetele nu mi-au tremurat în vreme ce încercam tăișul armelor. Am ieșit în curte, surd la plînsul sfîșietor al mamei și surorilor, căci nu aveam ochi decît pentru armăsarul cel negru, ieșit din îmbrățișarea Nopții, care mă aștepta scormonind nervos praful drumului. Cînd i-am atins pielea mătăsoasă, strălucind sub razele Lunii, am simțit cum pînza fină, țesută din întîmplările trecutului, se destramă și o patimă nouă îmi arde în piept. Cuprins de exaltare, am sărit în șa, ca și cum aș fi trecut granița unui tărîm fermecat. M-am aplecat peste greabănul armăsarului și strigătul meu ascuțit, de îndemn, a cutremurat zările. Lipit de spinarea netedă, simțeam că devin o singură ființă cu nobilul animal care trecuse dintr-un salt sălbatic dincolo de arcada porții... A urmat goana oarbă pe străzile cufundate în beznă, întîlnirea cu Hoarda întregită lîngă zidurile cetății, uruitul continuu al imensei lavine în marș, nechezatul cailor, amenințătoarea vecinătate a tenebrelor, alungată de prezența nevăzuților mei tovarăși... Cu primele reflexe roșietice, anunțînd apropierea zorilor, am deslușit siluetele unor copaci falnici, înălțîndu-se din ceața fumurie care acoperea covorul de frunze. Ropotul cailor se lovea de trunchiuri, multiplicîndu-se, iar pădurea răsuna de trosnetul crengilor zdrobite de călăreți. Trecînd pe sub bolțile înalte de verdeață, mă apăsau teama și singurătatea, de aceea am lăsat bucuros în urmă ultimii arbori, ieșind într-o pajiște acoperită cu rouă, de unde se deschidea vasta perspectivă a stepei...

Călăream în primele rînduri și nu puteam cuprinde cu privirea decît o parte din desfășurarea de forță primară a Hoardei, acoperind cîmpia ca un văl negru. Cei aflați alături de mine nu păreau să mă recunoască; ochii lor cercetau cu încordare orizontul și fețele palide căpătaseră o asprime care-i maturiza. Văpaia neliniștii mi se cuibă-

rise iarăși în suflet, dar ceea ce resimțeam cu toată ființa nu era regretul pentru anii frumoși petrecuți în oraș, ci nerăbdarea de a trece pragul universului ademenitor al spațiilor libere, dorința neînfrînată de a cunoaște lucruri ascunse muritorilor de rînd... Risipită pe-ntinsul stepei, Hoarda înghițea distanțele într-un galop susținut, străbătînd același peisaj monoton, călăuzită de trei puncte mișcătoare, abia vizibile înspre marginea zării: Călărețiii de Fier. Soarele se dilatase monstruos, discul său incandescent cuprinzînd întreaga boltă, de unde revărsa peste capetele noastre un foc toropitor. Nepăsători la dogoarea zilei, ceilalți scoteau chiote prelungi, îmboldindu-și caii cu pintenii sau lovindu-i cu latul săbiilor arcuite, obligîndu-i să întețească goana. Armăsarul meu necheză neliniștit, cerîndu-mi parcă să nu mă alătur dementei generale. L-am bătut ușor cu palma pe grumazul încordat, scoțîndu-l în afara șuvoiului care amenința să ne calce în picioare; de pe margine puteam privi în voie învălmășeala de trupuri țepene, fețe albite de praf, guri schimonosite și săbii fulgerînd în soare. După ce avîntul furios s-a potolit la fel de neașteptat cum începuse, am lăsat liber frîul calului — a cărui nerăbdare abia o stăpîneam acum — și ne-am reluat locul în fruntea călăreților. În ciuda ritmului epuizant al înaintării, n-am reușit să ne apropiem de călăuze decît pe înserat, cînd umbrele nopții începeau să întunece azurul. Am continuat să călărim toată noaptea și ziua următoare, avînd mereu în față imaginea Călăreților de Fier, asemeni unui miraj spre care năzuiam zadarnic. Uniformitatea cîmpiei și lumina neobișnuită ce iradia pe cer dinspre apus începeau să-mi rănească privirea. Trupul mi se acomodase surprinzător de repede marșului necruțător, dar gîndurile se răzvrăteau uneori, întorcîndu-se la cei rămași acasă. Purtat împreună cu ceilalți, fără putință de împotrivire, devenisem unul dintre călărețiii blestemați ai Hoardei, pe care nici frigul tăios al nopții, nici zăduful amiezii nu-i puteau atinge. Curînd, am pierdut socoteala timpului, zilele succedîndu-se cu o exasperantă încetineală în legănarea șeii...

Trecuseră ani de cînd rătăceam — uitați de speranțe și doruri — sub strălucirea constelațiilor fără nume care

vegheau dintotdeauna întinsul meleag al ierburilor amare. Zăpada acoperise din nou verdele cîmpiilor şi o ceaţă densă ascundea zările, cînd ne-am pomenit pe neaşteptate înaintea zidurilor unei cetăţi scăldate în razele dimineţii. Am străbătut într-un iureş nebun străzi şi pieţe, înspăimîntîndu-i pe locuitori cu neîmblînzita noastră înfăţişare de războinici ai trecutului şi cu zăngănitul armelor, reînviind bătălii încrîncenate. Trecînd pe lîngă faţada casei cu un singur cat de la capătul unei străduţe pavate cu piatră gălbuie, o tresărire a vechilor amintiri îngropate sub straturi cernite de uitare mi-a secerat avîntul. O durere ascuţită mi-a fulgerat pieptul acoperit cu platoşa de piele şi am înţeles că treceam nepăsător — purtînd în suflet adierea rece a morţii — prin oraşul binecuvîntat al copilăriei mele.

... Călăreţii de Fier ne-au apărut brusc în faţă la ieşirea din cetate, iar văzduhul a răsunat de zgomotele învălmăşite ale masei de oameni, cai şi arme. În zăpăceala momentului, primele rînduri dădeau înapoi, lovindu-se de cei care veneau neştiutori din urmă, fără să bănuiască obstacolul. Croindu-mi drum prin vălmăşagul înfricoşaţilor mei tovarăşi, am ţîşnit spre Călăreţii încremeniţi într-o tăcere ameninţătoare. Piepturile puternice ale uriaşilor cai albi păreau un zid de netrecut, înaintea căruia armăsarul s-a oprit tremurînd.

Nu-i văzusem niciodată în toată măreţia lor sumbră, apropierea dezvăluind liniile titanice din care erau clădiţi. Caii aveau ochi de culoarea nopţii, iar ceaţa densă ce le însoţea fiece răsuflare, învăluia siluetele Călăreţilor într-un abur lăptos. Ferecaţi în armuri metalice, fără a se clinti din şeile masive, Cavalerii Tenebrelor semănau cu gigantice statui, coborînd răzbunătoare de pe socluri pentru a împlini un blestem ancestral. Lăncile de oţel, avînd în vîrf flamura neagră, spadele lungi şi drepte, scuturile grele, toate păreau făcute pentru uriaşi.

Panaşele întunecate şi faldurile pelerinelor largi fluturau în atmosfera limpede a zilei, deşi nici o adiere nu însufleţea vastitatea cîmpiei. Uitîndu-mă la vizierele lăsate mă cuprindea un fior îngheţat şi nu puteam scăpa de impresia stranie că, dincolo de suprafaţa mată a metalului, nu se afla absolut nimic. În scînteierea imaculată a

zăpezii se așterneau doar umbrele alungite monstruos ale cailor, ca și cum, în jurul Cavalerilor ar fi existat un spațiu interzis, bîntuit de nălucile altor lumi.

Înnebunit de spaimă, armăsarul meu se răsuci cu violență într-o parte, făcîndu-mă să-mi pierd echilibrul și să alunec din șa ca o păpușă dezarticulată. Durerea mădularelor înțepenite de lungul marș mi-a răscolit ființa, smulgîndu-mi un geamăt înnăbușit de pe buzele pecetluite de răstimpul tăcerii. Neputincios, am rămas cu fața îngropată în covorul afînat de nea, pînă ce atingerea răcoroasă m-a trezit, alungîndu-mi amorțeala. În ultimul moment m-am ferit din calea copitelor ghintuite și am văzut uluit armăsarul negru ridicîndu-se între mine și atacator, mușcînd gîtul alb al calului care fusese gata să mă calce în picioare. Surprins de atacul neprevăzut, acesta s-a retras cu un pas, în timp ce stăpînul său, neclintit, continua să ignore cele întîmplate. Din locul unde zăceam așteptînd lovitura de sabie sau lance, l-am văzut pe primul Cavaler aplecîndu-și panașul; ca la un semn, toți trei și-au întors caii spre apus, pornind în galop, urmați de tunetul Hoardei. După trecerea lavinei, simțind pe obraz răsuflarea caldă a credinciosului meu armăsar, i-am cuprins cu brațele grumazul catifelat și, agățîndu-mă de coama lui bogată, m-am săltat cu greutate în șa. Am tresărit cînd colții de cristal ai gerului s-au înfipt nemilos în trupul meu devenit vulnerabil la vitregiile naturii și oboseala drumului. Mi se făcuse foame, o sete cumplită îmi ardea cerul gurii, dar primeam chinurile cu recunoștința celui trezit din somnul neființei pentru a trăi încă o dată durerile și bucuriile trecătorului tărîm pămîntesc.

„Blestemul s-a risipit", mi-am spus, privind Hoarda ce se îndepărta înghițită de ceață: eram slobod să mă întorc în orașul meu, cum făcuse la vremea sa Bătrînul, dar tocmai amintirea bărbatului falnic, prieten și sfătuitor înțelept, m-a făcut să șovăi.

Am intrat galopînd în cetatea aflată încă sub teroarea trecerii călăreților și nimeni n-a îndrăznit să mi se opună cînd am pătruns sub portalul unei case, din care am ieșit strîngînd în mîini prada: pîine, carne și apă. Suindu-mă pe neasemuitul armăsar am părăsit grabnic orașul, fără să-mi pese de noua legendă pe care o lăsam în urmă.

Uitasem gustul de pămînt și soare al pîinii, iar apa rece din burduful de piele mi-a potolit flacăra ce-mi ardea pieptul, în timp ce armăsarul gonea neobosit peste întinderea acoperită de zăpadă a stepei, încercînd să ajungă din urmă Hoarda.

Am străbătut meleaguri neprimitoare, unde șuierul dușmănos al vîntului sfîșia încremenirea de gheață, iar cenușiul bolții mă apăsa ca o prevestire. Puțini dintre locuitorii orașului se aventuraseră atît de adînc în ținuturile ostile ale îndepărtatului Nord și nici unul nu se înapoiase să-și povestească odiseea... Călăreții nu apăruseră încă la orizont, dar zăpada răscolită sub miile de copite stătea mărturie înaintării lor inexorabile spre un destin pe care îl presimțeam teribil.

Stînci cu forme bizare și blocuri cenușii de bazalt întrerupeau pe alocuri monotonia șesului, asemeni unor obeliscuri clădite de titani. Treceam pe lîngă imense clepsidre de piatră, măsurînd curgerea mileniilor pentru veșnicia lumilor minerale, pe lîngă arcade înalte, prăbușite la porțile templului nevăzut al tăcerii. Șirul coloanelor zvelte, ruinate de trecerea timpului, mă ducea cu gîndul la efemera noastră existență într-un univers unde istoria unui neam însemna numai o clipă trecătoare. Soarele asfințea în spatele unui arc de granit, împrumutînd pietrei strălucirea aurului vechi, iar împrejur zăpada scînteia sub lumina focului ceresc. Jocul înșelător al reflexelor m-a făcut să cred că zăresc în depărtare turnurile și crenelurile unei cetăți din care privirile treze ale străjerilor scrutau întinderea cîmpiei — dar nu era decît veghea nepăsătoare a naturii... Trecînd printre stîlpii de piatră ce păreau că se clatină amenințători sub razele lunii, armăsarul m-a purtat ca prin vis peste oglinda înghețată a unui rîu. Învins de somnul greu, născut din legănarea șeii, nu-mi amintesc cum am ajuns în apropierea copacului singuratic, unde țipătul sfîșietor și prelung al unei păsări necunoscute m-a făcut să tresar speriat.

În zori, străbăteam același tărîm sumbru, presărat cu citadele bazaltice, locuite de vulturii ce se roteau neliniștiți în tării. Am regăsit pe zăpadă urmele trecerii Hoardei și, cînd cerul s-a înseninat, am deslușit la orizont o dungă întunecată.

Căldura zilei topise armura de gheaţă a rîurilor şi apa lor cenuşie, mîloasă, se revărsa peste maluri, purtînd povara sloiurilor. Mă opream şovăitor în faţa stavilei neaşteptate, căci gîndul de a mă arunca orbeşte în bulboana tulbure mă înspăimînta, dar instinctul fără greş al armăsarului alegea întotdeauna cel mai lesnicios vad, ocolind şuvoaiele vijelioase.

Mă obişnuisem cu cetăţile de piatră unde-şi aveau cuib răpitoarele cerului, cu terasele suprapuse amplificînd şuierul vîntului şi turnurile plăsmuite de capriciul anotimpurilor — de aceea ivirea ruinelor fortăreţei m-a surprins nepregătit. Zidurile năruite, bastioanele distruse într-un asediu a cărui amintire se pierdea în negura vremii, porţile mîncate de rugină, alcătuiseră cîndva un avanpost al civilizaţiei, de care se izbiseră veacuri la rînd loviturile năvălitorilor. Măreaţa fortăreaţă rămînea la fel de impunătoare în trista ei decădere, ca în zilele crîncene ale ultimei bătălii. Discul roşu al soarelui lumina zidul dinspre apus al cetăţii, acoperindu-l cu o mantie de purpură. Închizînd ochii, am văzut apărătorii luptîndu-se cu dîrzenia disperării pe zidurile năpădite de mulţimea duşmanilor, iar în urechi mi-a răsunat strigătul sălbatic, triumfător al Hoardei adunate în faţa porţilor sfărîmate. Neîndurarea din epoca sîngeroasă urmărea peste timp — ca un blestem — seminţia cuceritorilor, întrupîndu-se în Călăreţii de Fier, făpturi apărute din tenebre pentru a conduce bărbaţii fiecărei generaţii pe un drum fără întoarcere.

Marşul prelungit îmi istovise trupul, iar mintea mi-era chinuită de himerele trecutului — cînd, într-un amurg, am ajuns din urmă Hoarda. Descumpăniţi de obstacolul ivit în drumul lor, călăreţii se opriseră la trecerea unei ape adînci şi întunecate. Un abur dens plutea peste undele negre ca smoala, formînd o perdea de ceaţă care ascundea privirilor celălalt mal. Tîrîndu-se ca un şarpe uriaş prin imensitatea albă, încorsetat între colţii de stîncă şi gheaţă, fluviul deschidea la picioarele cailor o prăpastie fluidă de întuneric. Nu se mai auzea zăngănitul săbiilor izbite de scuturi, iar tăcerea ce coborîse peste capetele călăreţilor făcea să răsune clar vuietul apelor învolburate, rostogolindu-se în matcă. Părăsită de ardoarea războinică, Hoarda

aştepta hotărîrea izbăvitoare a călăuzelor. Impasibili, Cavalerii de Fier au coborît povîrnişul abrupt, intrînd în apele mocirloase, revărsate peste mal. Călare pe armăsarii lor uriaşi, au păşit fără efort prin undele învolburate — care nu treceau totuşi de genunchii cailor — pînă cînd s-au pierdut între negurile ce învăluiau fluviul. Deodată, ca şi cum acesta ar fi fost semnalul aşteptat, războinicii s-au năpustit spre apele supuse de trecerea călăuzelor. În golul format prin înaintarea miilor de cai s-a înălţat un talaz furios, care s-a spart într-o clipă, împroşcînd aerul cu ploaia de stropi şi acoperind suprafaţa tulbure a fluviului cu o spumă cenuşie. Aplecaţi peste grumazul armăsarilor, călăreţii îi îndemnau cu strigăte şi lovituri — dorind parcă să treacă dincolo dintr-un singur salt — dar, în locul vadului larg, nisipos, copitele cailor s-au afundat într-un strat de noroi. Armăsarii înaintau sforăind şi poticnindu-se; abia mai încolo au dat de pietriş, apa ajungîndu-le acum pînă la piepturi. Din depărtare, Hoarda se vedea ca un pod viu, deplasîndu-se încet prin vîltoare. Uneori, cal şi călăreţ dispăreau sub apă, căzînd în capcanele adîncului, apoi ieşeau la suprafaţă, călăreţul încleştîndu-şi braţele de gîtul armăsarului care răzbătea cu greu prin vîrtejul perfid.

Primele rînduri ale Hoardei dispăruseră deja în aburul ce se ridica din ape, cînd, o chemare stridentă, venită din spatele barierei de ceaţă, mi-a rănit auzul. O stranie metamorfoză s-a petrecut atunci cu armăsarii care înnotau cuminte spre malul încă nevăzut: brusc, au început să se scuture cu mişcări sălbatice de povara nedorită a foştilor stăpîni, aruncîndu-i în mijlocul torentului. Rămaşi în voia curentului puternic, oamenii se zbăteau disperaţi, împotrivirea lor stîngace nefăcînd decît să le prelungească agonia, căci nici unul nu era deprins cu tainele apei. Văzduhul răsuna de strigăte sfîşietoare, pe care le ascultam împietrit de durere şi neputinţă, ştiind că nimeni nu va scăpa cu viaţă din îmbrăţişarea rece a fluviului. Amorţeala trupurilor obişnuite cu şaua, greutatea armelor şi platoşelor de piele îi trăgeau inexorabil spre tărîmul de uitare din adîncul mîlos.

Lăsaţi pradă fluviului neiertător, striviţi de caii ce se grăbeau spre malul ascuns de ceţuri — războinicii teribi-

lei Hoarde erau acum doar biete ființe vulnerabile, cărora apropierea morții le redase graiul. Fețele palide, schimonosite de groaza sfîrșitului, apăreau la răstimpuri deasupra apei, luptîndu-se pentru fiecare clipă de viață... Calvarul bărbaților neamului meu a durat o veșnicie, iar cînd ultimul strigăt s-a stins, tăcerea sumbră coborîtă peste ape m-a cutremurat de oroare și revoltă. Pe valurile acum liniștite, pluteau sulițe, scuturi și cîte o platoșă de piele neagră, amintind de călăreții care înfioraseră lumea...

Atunci, am strîns frîul armăsarului, coborînd în undele tulburi, chiar prin locul unde trecuseră Călăreții de Fier. Îl simțeam încordat și atent la fiecare pas, ca și cum instinctul lui sigur îl părăsise. Copitele îi alunecau în clisa moale și respira cu greutate aerul stătut de mlaștină, neliniștit de apropierea largului. Apa urca mereu în jurul nostru, mă înfiora cu atingerea neplăcută de reptilă înlănțuindu-mă strîns, trăgîndu-mă pentru totdeauna spre abis. Cînd n-a mai atins fundul apei, calul a făcut un salt în gol, începînd să înoate împotriva curentului. Nu se auzea decît clipocitul valurilor despicate de înaintarea noastră, iar ceața ne-a înconjurat de pretutindeni, ascunzînd malul la care nu ne mai puteam întoarce...

Se înnoptase, dar celălalt țărm nu apăruse încă și începeam să mă îndoiesc de realitatea lui; în jurul meu stăruia întunericul și frica, iar tot ce vedeam era un petec de cer înstelat — apărînd uneori dintre vălătucii de ceață — și apele plumburii care începuseră din nou să fiarbă. Aveam senzația stranie că sînt unicul supraviețuitor în pustietatea oglinzilor de ape, în timp ce oamenii pieriseră cu toții într-un imens deluviu... Am tresărit, auzind un sunet ascuțit, pătrunzător, vibrînd peste unde. Cînd s-a repetat a doua oară, armăsarul a nechezat ușor, însă, după o scurtă ezitare, a continuat să înoate printre talazurile care amenințau să ne răstoarne.... Nu știu cît a durat chinuitoarea traversare — de nenumărate ori am fost gata să pierim înghițiți de ape — dar, în cele din urmă, negurile s-au risipit și am văzut undeva în față scînteierea zăpezii ce acoperea țărmul stîncos.

... Aplecat peste greabănul umed al calului, îi mîngîiam pielea netedă, scuturată de fiori; cînd mi-am ridicat

privirile spre orizontul vegheat de Lună, am zărit în lumina-i argintie trei siluete nemişcate, la poalele unei coline. Cu vizierele trase şi lăncile îndreptate în sus, Cavalerii de Fier aşteptau înfruntarea. Caii lor uriaşi, părînd nişte coloşi dăltuiţi în marmură, ascundeau o forţă latentă care, odată stîrnită, distrugea totul. Dar pelerinele cu falduri largi, căzînd peste armurile negre, şi fluturarea ameninţătoare a panaşelor nu mă mai îngrozeau.

Ridicînd sfidător sulița în aer am dat frîu liber armăsarului ce porni la trap, apoi, pe măsură ce distanţa dintre noi şi Călăreţii de Fier se micşora, începu să galopeze, cuprins de frenezia atacului. Cînd mi-am coborît sulița, ţintind chiar grila întunecată de la viziera primului Cavaler, nu auzeam nici şuierul vîntului, nici tropotul copitelor răscolind zăpada: în urechi îmi răsunau strigătele de agonie ale bărbaţilor neamului meu, iar glasul sîngelui îmi amintea de măreţia Hoardei, sfîrşită sub apele fluviului.

Ajuns în faţa Călăreţilor de Fier — la fel de neclintiţi în dispreţul lor — mi-am dat seama că nici măcar nu coborîseră lăncile. În clipa următoare, sulița mea s-a înfipt în viziera Cavalerului şi un strigăt triumfător mi-a ţîşnit de pe buze. Bucuria s-a transformat însă repede în teroare, căci vîrful de oţel al armei trecuse prin trupul făpturii de coşmar fără să întîlnească nici un obstacol şi, purtat de furia atacului, m-am prăbuşit din şa, zdrelindu-mă de colţii stîncoşi ce pîndeau sub zăpadă. Am sărit însă imediat în picioare, scoţîndu-mi sabia şi întorcîndu-mă să-i înfrunt pe Cavalerii Nopţii: uluit, l-am văzut pe adversarul meu pierzîndu-şi consistenţa metalică, devenind treptat o siluetă transparentă, profilată vag în lumina Lunii. Ceilalţi doi sufereau aceeaşi stranie schimbare, din trupurile statuare ale Cavalerilor şi uriaşilor armăsari albi rămînînd contururi subţiri de fum, ce s-au topit curînd în văzduh.

Am ştiut atunci că blestemul ce apăsa de secole destinul neamului meu se destrămase pentru totdeauna, Călăreţii de Fier întorcîndu-se în lumea de tenebre care-i zămislise, pentru a conduce acolo hoardele de năluci prin pustietăţi lunare.

— Trezește-te, Roald... În portul nostru a sosit o corabie albastră!

Murmurate la ureche, cuvintele ajungeau pînă la el trunchiate, pierzîndu-și sensul și transformîndu-se în ecouri vagi, rătăcind stinghere prin mintea începețoșată de somn. Cînd șoaptele Dairei reușiră să alunge visele dimineții — ajutîndu-l să se desprindă din încătușarea fantasmelor — deschise ochii întîi asupra buzelor pline, îmbietoare, apoi văzu flacăra părului auriu, revărsat pe umerii goi și, în sfîrșit, trupul zvelt aplecat peste pieptul său cu grația unei feline. O cuprinse în brațe contemplînd fericit miracolul inepuizabil al frumuseții ei, iar pielea catifelată, păstrînd parfumul și căldura verii, îl ameți ca-ntotdeauna. Zilele și nopțile petrecute împreună deveniseră ani, fără ca trecerea timpului să știrbească farmecul primelor atingeri... Din adîncul ochilor azurii îl iscodeau sclipiri șăgalnice, dar cînd încercă s-o păstreze lîngă el, Daira alunecă rîzînd din îmbrățișare și, îmbrăcîndu-se, îl trase în joacă spre fereastră. Obișnuit cu nevinovatele-i capricii, o urmă amuzat: corăbiile dispăruseră de secole, și chiar dacă, în momentul și locul acela, curgerea vremii s-ar fi redus pentru ei la o simplă convenție — trecutul și viitorul intersectîndu-și traiectoriile într-un prezent guvernat de principiile Iraționalului — totuși, nici o ambarcațiune n-ar fi putut să acosteze vreodată la țărmul prăpăstios. Pînă departe, în larg, din apele verzi pîndeau colții ascuțiți ai stîncilor submarine și nu exista carenă suficient de solidă, elice destul de puternică sau căpitan atît de iscusit încît să învingă perfidia oceanului. Plaja se reducea la o fîșie îngustă de nisip, paralelă cu linia malului, unde albul spumei alcătuia un contur instabil,

născut din zbuciumul furios al valurilor. Spre interiorul continentului începea zona vegetației: pîlcuri singuratice de sălcii pitice, tufișuri și arbuști de salcîm, printre care se ivea o iarbă rară, sufocată de invazia mărăcinișurilor. Le plăcea locul sălbatic și izolat, departe de frenezia obositoare a metropolei și de intruziuni nedorite. Vuietul monoton al mării îi însoțea pretutindeni — ca răsuflarea unui animal gigantic — iar mireasma sărată a brizei pătrundea nestingherită în cabana scundă, ai cărei pereți de granit îi apărau de grozăvia furtunilor, chiar atunci cînd violența vîntului și furia iscată din senin a talazurilor păreau să clatine însăși temeliile Universului. Uitați de lume, trăiau într-un peisaj care-și păstrase frumusețea primordială, neatinsă de spiritul modelator al civilizației, unde singura lege a naturii rămînea forța clocotitoare a elementelor. Cuplu irepetabil în veșnicul periplu al destinelor, Roald și Daira furaseră Timpului o clipă, eternizînd-o prin iubire...

— Vezi? Pînzele îi strălucesc în soare și se zbat sub vînt ca niște aripi de pescăruș, rosti Daira într-o răsuflare.

Roald scruta neîncrezător suprafața încrețită a oceanului, zăbovind îndelung asupra brîului cețos de la marginea zării, unde apele și cerul deveneau una, iar orizontul se rotunjea înspre abis, îngăduind privirii să se piardă în imobilitatea spațiului. Părăsindu-și sălașul dintre genuni, astrul zilei se ridicase în tării, globul său de foc aprinzînd nemărginirea bolții într-un magnific incendiu.

— Ți s-a părut, erau doar umbrele înșelătoare ale mării, șopti Roald, cu fața îngropată în părul mirosind a soare și alge al Dairei.

Glasul îi trăda totuși nesiguranța, căci un presentiment îl avertiza de prezența unui detaliu nepotrivit obișnuitului tablou al dimineților; poate strălucirea nefirească a nisipului sau jocul sclipirilor fosforescente ce se alungau peste întinderea de ape.

— Privește acolo, lîngă țărm, stărui Daira și o înfiorare îi străbătu ființa cînd întinse brațul, arătînd spre stîncile negre străjuind ca o poartă gigantică intrarea golfului.

Într-adevăr, în mijlocul oglinzii schimbătoare — prizoniera falezelor de bazalt — o corabie plutea pe valurile

iscate de briza care începuse odată cu răsăritul. Împotriva oricărei logici, uriașa fregată se afla în fața lor, realitate palpabilă, sfidînd cerul cu semeția catargelor. Contrastînd cu linia simplă și severă a provei, carena și pupa erau încărcate cu sculpturi înfățișînd înspăimîntători monștrii marini. Prin sabordurile deschise pîndea un rînd de tunuri lungi, cu țevile din oțel albastru și nenumărate fanale de luptă atîrnau de fiecare vergă a navei. Uitîndu-se mai atent, observară să pînzele corăbiei erau pe alocuri sfîșiate, puntea superioară păstra urmele unor explozii recente și statuile zoomorfe de la pupa fuseseră înnegrite de flăcări. Corabia ieșise parcă dintr-o crîncenă bătălie, iar vîntul ce-i umfla pînzele venea dintr-un trecut îndepărtat, în care focul și sabia hotărau destinele oamenilor...

Brusc, au răsunat cîteva bătăi puternice și, înainte ca Roald să ia vreo hotărîre, ușa s-a deschis larg, iar în pragul ei a apărut un bărbat voinic, purtînd o uniformă neobișnuită: veston albastru cu epoleți aurii, curea lată de care atîrnau sabia și două pistoale, pantaloni strîmți și cizme negre, prelungite pînă deasupra genunchilor.

— Căpitanul Abel Tasman și fregata „Ariel" sînt la ordinele senioriilor voastre, salută ciudatul personaj, atingîndu-și borul larg al pălăriei cu mănușa de piele.

Un zîmbet în care ironia fină și o curtoazie de mult apusă se amestecau deopotrivă, îi flutură pe fața bronzată, cînd Daira remarcă surprinsă o cicatrice albă brăzdîndu-i obrazul stîng. Marinarii aliniați în spatele căpitanului aveau figuri dîrze, crispate de oboseala veacurilor de nesomn. Deși nici unul nu părea rănit, uniformele albastre erau zdrențuite și pătate de sînge...

La invitația politicoasă, dar fermă a căpitanului Tasman, Roald și Daira și-au adunat în grabă cîteva lucruri și au părăsit cabana, urmîndu-și călăuzele. Au lăsat în urmă bolovanii uriași răspîndiți pe plajă, ajungînd lîngă malul unde — ascunsă după îngrămădirea haotică de stînci ce ocrotea țărmul împotriva asaltului tenace al mării — aștepta o barcă. Tasman i-a ajutat să urce, așezîndu-se în fața lor, între marinarii cu chipuri întunecate și aspre, care au început imediat să vîslească. Oamenii din echipaj alcătuiau un grup perfect sincronizat — brațele se

încordau ritmic, piepturile erau însufleţite de o singură voinţă — făcînd barca grea să zboare spre corabie. Scurta călătorie pînă la bordul lui „Ariel", unde căpitanul le-a oferit propria cabină — recomandîndu-le insistent să nu o părăsească — a declanşat pentru Roald şi Daira caruselul ameţitor al Necunoscutului. Timpul cît au stat închişi sub puntea corăbiei albastre le-a rămas întipărit în amintire ca un interval nedefinit, împărţit între nelinişte şi speranţă, senzaţiile dominante fiind teama şi neîncrederea în bunăvoinţa străinului care le hotăra de-acum soarta. Orele treceau greu, petrecute într-o veghe continuă — întreruptă doar de sunetul apăsat al paşilor marinarului ce le aducea mîncarea — pînă cînd, în a zecea zi de captivitate, li s-a dat voie să urce scara îngustă ce ducea spre puntea superioară şi s-au trezit deodată scăldaţi în lumina orbitoare a zilei. Purtat de un vînt prielnic, „Ariel" naviga pe o nefîrşită pînză fluidă, înaintarea sa transformîndu-se parcă într-un periplu fără ţintă, o rătăcire ameninţată de imobilitatea abisului, unde materia se topea în plămada nenăscutelor fantasme.

Insensibili la farmecul tulburător al întinderii de ape, marinarii îndeplineau ritualul zilnic al vieţii de bord cu precizie şi rapiditate, iar alunecarea aceea tăcută de umbre — reparînd puntea, curăţind tunurile ameninţătoare sau căţărîndu-se cu agilitate pe catarge pentru a înlocui pînzele stricate — avea ceva halucinant. Neluaţi în seamă de echipajul în rîndurile căruia Tasman instituise o disciplină de fier, Roald şi Daira nu se puteau plînge de ospitalitatea căpitanului, care-i trata însă cu o rezervă politicoasă, destinată fie unor oaspeţi de seamă, fie unor ostatici preţioşi. Cu vremea, Abel Tasman s-a dovedit nu doar faimosul marinar pe care se aşteptau să-l vadă, ci un spirit treaz şi erudit, gata oricînd să le povestească despre tărîmurile aflate dincolo de cele şapte mări, pe care le străbătuse în viaţa sa aventuroasă. Cunoştea istoriile tuturor marilor navigatori, corsari sau piraţi şi putea descrie amănunţit bătălii navale celebre, călătorii în jurul lumii, înspăimîntătorii krakeni pe care marinarii îi înfruntau cîteodată în timpul furtunilor ce bîntuiau Pacificul sau paradisul insulelor polineziene, luxurianta şi dulcea capcană de unde puţini europeni scăpau. Nici Roald, nici

Daira n-au reușit totuși să afle destinația misterioasă spre care „Ariel“ se îndrepta cu toate pînzele desfășurate și echipajul pregătindu-se de luptă.

*

Apusul își filtra agonia prin geamul albastru, trezind din amorțeală mulțimea umbrelor cenușii, furișate prin unghere. La ceasurile serii, cabina devenea neprimitoare, sufocată de tăcerea ce-și urzise păienjenișul peste lucruri și Roald ieși pe punte să privească zările însîngerate de crepuscul.

Deodată, o văzu pe Daira la pupă, siluetă fragilă, profilîndu-se pe fondul orizontului zugrăvit în tonuri tot mai stinse. Încadrat de văpaia arămie a părului, chipul Dairei rămăsese în umbră, cu privirea ațintită spre depărtările neguroase. De sub genele negre, ochii ei aveau strălucirea ispititoare și misterioasă ce se regăsea doar printre lucirile oglinzilor de ape sau în răsfrîngerile albastre ale cerului. Apropiindu-se încet ca să n-o trezească din reverie, Roald avea impresia stranie că se uită la o necunoscută, sub a cărei frunte mîngîiată de briză se ascundeau gînduri și amintiri despre alte lumi. Daira îi apărea brusc înstrăinată — obrajii palizi erau lipsiți parcă de viață și buzele se arcuiseră într-un surîs absent — ca și cum întreaga ei ființă se depărtase de lumea oamenilor, rătăcind pe tărîmuri stelare, unde cumpăna destinului n-o mai putea ajunge...

Cînd îi atinse ușor brațul, Daira tresări, apoi se întoarse dăruindu-i căldura zîmbetului dintotdeauna, iar temerile lui se risipiră ca aburul în vînt.

— De unde vine corabia noastră, Roald? Spre ce tărîmuri se îndreaptă? Și de ce ne-a ales tocmai pe noi? murmură Daira și cuvintele i se pierdură în freamătul mării.

...În zori, după luni de zile petrecute între cerul senin și apele calme ale oceanului, au zărit spre sud meterezele de piatră ale unei insule vulcanice. În vremuri imemoriale, un cataclism teribil făcuse să se ivească din adîncuri pămîntul acela pustiu și sterp, acoperit de o pulbere cenușie, care înnăbușea vegetația săracă. „Ariel“ se

îndreptă spre conul stins al vulcanului, Tasman sperînd să găsească apă dulce în interiorul fortăreței de lavă.

Închisă în cabina de sub puntea principală, Daira se ghemuise într-un colț al patului masiv, cu baldachin, încercînd să-și domine spaima irațională care îi paralizase voința. Ar fi vrut să alerge la căpitan, implorîndu-l să se ferească de țărmul dezolant al insulei, căci simțise fiorul de gheață al meleagului blestemat chiar înainte ca stîncile malului să se profileze în zarea limpede a dimineții. Era o zonă de veșnică penumbră, în care bîntuia întregul cortegiu al spaimelor ancestrale. Fiecare piatră a piscului semeț ieșit într-o clipă funestă din mare, era întruchiparea unor doruri neîmplinite, vechi nostalgii, aspirații uitate — și tot ce fusese atins de răsuflarea otrăvită a insulei căpăta gustul amar al neîmplinirii...

Ușa se trînti de perete și Roald intră ca o furtună:

— Căpitanul ne-a îngăduit să mergem pe țărm cu ceilalți, dar trebuie să ne grăbim, barca a fost deja lăsată la apă!

Văzîndu-i surescitarea, Daira înțelese că era prea tîrziu pentru a-l mai opri.

— Ce am putea găsi pe o insulă pustie? Eu te aștept aici, șopti resemnată.

Nici nu terminase și Roald o sărută în fugă, năpustindu-se afară, fericit ca un copil. Rămînînd singură, Daira a plîns îndelung, cu disperare. Uriașa fregată, Abel Tasman și echipajul său — cu toată aparenta lor materialitate — nu erau decît fantasme venite din trecut și influența malefică a insulei nu le putea atinge existențele de umbre. Roald și Daira — singurii oameni reali, capabili să simtă durerea sau bucuria — rămîneau însă vulnerabili în fața plăsmuirilor viclene. Daira știa că, întors de pe insulă, Roald nu va mai fi niciodată același...

Vocea tunătoare a căpitanului — ordonînd manevrele de plecare — o trezi din abisul uitării în care o cufundase oboseala. Cînd urcă pe punte, uscatul rămăsese mult în urmă, ascuns de negura înserării și Roald vorbea plin de însuflețire cu Tasman, arătîndu-i bolta înstelată.

...După scurtul popas, lîngă insulă, „Ariel" își continuase plutirea de pasăre albastră, cu pînzele întinse între ape și cer, într-un zbor fabulos către nemărginire. De la

un timp, Roald se simțea cuprins de o stare ciudată, orice efort istovindu-i trupul, măcinat parcă de o maladie necunoscută. În schimb, mintea îi era mai limpede ca oricînd, iar privirea-i căpătase o acuitate deosebită, reușind să distingă forma norilor fugărindu-se pe cer la depărtări atît de mari, încît prin luneta căpitanului abia se zăreau.

Daira rămăsese aceeași prezență suavă, iradiind frumusețe și calm, asemeni unui liman însorit răsărind între două prăpăstii de întuneric, însă Roald devenise altul, aproape fără să-și dea seama. Petrecea ore întregi în contemplarea unui cristal negru, a cărui geometrie părea străină de lumea minerală. Cu cît se îndepărtau de insula pe care fusese găsit, cristalul își schimba culoarea, devenind albastru-verzui, străbătut de irizații argintii, asemeni undelor oceanului. Roald îl purta mereu la el ca pe un talisman și, ceasuri nesfîrșite, palmele sale încălzeau materia inertă. Privirea îi stăruia încordată asupra fețelor cu luciri înghețate, pînă cînd acestea căpătau limpezimea oglinzilor, dezvăluind adîncimi nebănuite...

Întîi nebuloase, țesute din jocul efemer al reflexiei, apoi tot mai clare, detașîndu-se cu acuratețea unor gravuri străvechi, în interiorul cristalului au început să se deslușească imagini. La rotirea fețelor perspectiva se schimba și priveliștile se derulau, niciodată aceleași: pustiuri dezolante îngropînd sub dune ruinele unor civilizații mărețe, dispărute în tumultul istoriei, munți semeți ascunzînd sub neclintirea stîncii tunetul cascadelor prăvălindu-se în domurile peșterilor uriașe, cîmpii nesfîrșite acoperite de ierburi înalte, unduind în bătaia vîntului. Apoi, un lung răstimp cristalul a oglindit doar suprafața albastră a mării și Roald avea impresia că ține în palme o fărîmă din neliniștea veșnică a talazurilor. Într-un tîrziu, freamătul oceanului din inima pietrei a părut să se domolească și la orizontul miniatural s-a deslușit țărmul unei insule necunoscute. Stînci calcaroase străpungeau oglinda apei în golful ocrotit de bariera mortală a recifurilor albe, iar plaja aurie contrasta cu zidul verde al junglei de nepătruns. Păsări albe planau maiestuos deasupra labirintului pădurii și o liniște nefirească învăluia peisajul mirific peste care se cernea lumina blîndă a zilei...

Deodată, o umbră imensă a întunecat strălucirea soarelui și peisajul de basm a început să se destrame asemeni mirajelor, contopindu-se cu zarea albastră. Strîngînd uimit în mîini cristalul care devenise brusc opac și negru, Roald se trezi împins la o parte, fără prea multe menajamente, de unul dintre oamenii lui Tasman; marinarul a mormăit ceva în barbă și a trecut grăbit mai departe, încovoiat sub greutatea lăzii de pe umăr. Abia atunci observă Roald vînzoleala febrilă de pe punțile navei: marinari cățărîndu-se pe catarge, ridicînd și coborînd velele, într-o succesiune aparent lipsită de sens, verificînd scripeții și tacheții, aducînd din cală baloturi și lăzi pe care le stivuiau lîngă parapet. Majoritatea erau însă îngrămădiți în jurul tunurilor, ale căror țevi albastre luceau mai amenințătoare ca oricînd.

O găsi pe Daira citind un vechi manuscris cu miniaturi, în liniștea cabinei, departe de viziunea clocotitoare a punților.

— Ce se întîmplă aici, doar n-au înnebunit subit cu toții? întrebă nedumerit. Unde-i Tasman?

Daira îl privi ciudat, de parcă atunci îl vedea pentru prima oară:

— „Ariel" se pregătește de luptă, n-ai observat pînă acum?

— Luptă? Este cu siguranță cea mai mare corabie de război care a existat vreodată și nu văd cine ar îndrăzni să o înfrunte!

— Ai uitat că atunci cînd ne-a luat la bord nava părea ieșită dintr-o bătălie crîncenă? Te-ai întrebat vreodată care este sensul acestei peregrinări fără sfîrșit?

Roald ridică indiferent din umeri și plecă fără să-i răspundă, singura sa preocupare rămînînd să găsească un loc retras pe punte, unde să poată contempla netulburat metamorfozele cristalului. Din bucuria inundîndu-l ca un val fierbinte cînd a regăsit peisajul familiar al insulei, Roald înțelese cît de prețioasă devenise pentru el liniștea binefăcătoare pe care i-o dădeau zborul păsărilor albe și nemișcarea veșnică a recifelor sau plajelor aurii. Recunoștea și freamătul pădurii tropicale, a cărei perspectivă se apropia continuu. Putea distinge acum lunecarea de șarpe a lianelor, ale căror tulpini subțiri, cafenii, aveau de pur-

tat povara unor gigantice flori galbene și purpurii. Treptat începu să capete senzația că nu mai *privea* imaginile, ci se afla el însuși *în cristal,* putînd să simtă pînă și adierea ce înfiora frunzele și petalele.

Brusc, zidul verde s-a deschis parcă înaintea lui, lăsîndu-l să pătrundă în explozia florilor și a roiurilor de fluturi, îmbătat de culori și miresme amețitoare. Rătăcea fericit prin paradisul care îi copleșea simțurile fără să observe tăcerea sumbră ce domnea pretutindeni, cînd, i-au apărut în față coloanele negre ale unui templu măreț, a cărui înălțime și grandoare îi amintea de catargele corăbiei „Ariel". Atras de arhitectura stranie a edificiului, căruia severitatea fațadei și liniile sobre în care erau finisate imensele blocuri de marmură îi dădeau o înfățișare dominatoare și austeră, Roald s-a oprit nehotărît în fața intrării monumentale. O ceață ușoară stăruia lîngă zidurile înalte, înconjurate de sălbăticia junglei și, atingînd plăcile întunecate ale acoperișului, razele soarelui dispăreau fără să se reflecte. Întinzînd mîna spre dragonul ce păzea — nemișcat de-a lungul mileniilor — unul dintre portalurile arcuite, Roald a simțit sub degete formele perfecte ale sculpturii. Impresia de realitate era atît de puternică, încît, atunci cînd poarta a început să alunece încet, fără zgomot — dezvăluind dreptunghiul de întuneric abisal — a tresărit înspăimîntat. Ezitarea a durat o singură clipă, apoi a pășit înainte, stăpînit de dorința arzătoare de a pătrunde tainele ființelor ce construiseră templul.

Se aștepta ca noaptea din spatele coloanelor să-l împresoare dușmănos, cufundîndu-l în atmosfera sumbră a încăperilor ce au stat multă vreme închise; s-a trezit însă învăluit într-o perdea fluidă, mai densă decît Întunericul însuși. Apoi, un parfum îmbătător i-a umplut nările și a simțit două mîini fine și catifelate, coborîndu-i mîngîietoare pe păr și pleoape, atingîndu-i în treacăt obrazul, oprindu-se îndelung pe piept, pe brațe, pînă ce trupul i s-a înfiorat de dorință. Clipa de beatitudine se prelungea la infinit, solicitîndu-i dureros simțurile, cînd atingerile au încetat brusc. Întunericul din jur a început să pălească și lui Roald i s-a părut că vede o siluetă zveltă, acoperită doar de podoaba părului negru, atît de bogat, încît șuvi-

ţele mătăsoase atingeau treptele de granit ale scării spirale pe care femeia aluneca fantomatic.

Uimit de viziunea fugară, Roald n-a observat decît tîrziu vibraţia podelei de marmură, vuietul surd, propagat prin pereţii ce se clătinau primejdios, înclinarea marilor coloane, ameninţînd în orice moment să se frîngă şi să-l zdrobească sub greutatea lor colosală. Cu un efort disperat a reuşit să se smulgă din încleştarea templului ce se zguduia din temelii — gata să-l îngroape sub dărîmături pe cel care-i pîngărise izolarea milenară — şi s-a regăsit în genunchi, pe puntea corăbiei scuturată violent de talazuri, cu mîinile încleştate de parapet. Cristalul îi scăpase şi l-a văzut alunecînd, rostogolindu-se pe suprafaţa umedă şi înclinată a punţii pentru a dispare în adîncul oceanului.

Născute din fierberea abisului, coloane uriaşe de apă sfîşiau pînza fluidă a mării, înălţîndu-se spre un cer de smoală pe care fulgere albastre, ramificate străpungeau bezna, luminînd puternic corabia ce înainta poticnindu-se sub apăsarea nimicitoare a furtunii.

Copleşit de sentimentul unei pierderi ireparabile, Roald nu vedea nimic din încleştarea titanilor dezlănţuiţi şi nu s-a împotrivit cînd braţele vînjoase a doi marinari l-au ridicat cu forţa, ducîndu-l în cabina unde îl aşteptau Tasman şi Daira.

— ... dar e absurd, căpitane, să ne trimiţi cu o barcă uşoară în mijlocul acestei furtuni îngrozitoare, spre o insulă care poate nici nu există! — rostea Daira pe un ton acuzator.

Abel Tasman nu încerca să se apere, dar după felul în care îi zvîcneau vinişoarele subţiri de la tîmple se vedea că abia îşi stăpîneşte firea aprigă. Neprevăzutul intervenise cu forţa lui teribilă în destinul corabiei şi echipajul aştepta încordat desfăşurarea evenimentelor cruciale de care depindea soarta lui „Ariel".

— Plecînd, sînteţi singurii care aveţi o şansă, a murmurat Olandezul, uitîndu-se în ochii Dairei.

— Ce vrei să spui? interveni Roald, trezindu-se din apatie, dar încă ameţit şi nesigur, ca sub efectul unui drog.

— Nimic, replică Tasman aspru, redevenind ofiţerul obişnuit să comande. Bagajele v-au fost coborîte deja în barcă. E timpul să părăsiţi corabia.

Resemnați, s-au îndreptat în tăcere către ușa cabinei, simțindu-se ca niște condamnați. Din prag, Daira s-a întors încă o dată spre Tasman și l-a privit îndelung, pînă ce ochii i s-au umezit, luminați de o tardivă înțelegere.

— Mult noroc, Abel și... îți mulțumim!

Olandezul tresări surprins, apoi zîmbi trist:

— Și voi aveți nevoie de mult noroc. Fie ca soarta să nu vă uite astăzi!

Rămași singuri în barcă — minusculă jucărie a hulei — Roald și Daira priveau îngroziți infernul oceanului dezlănțuit. În timp ce talazurile uriașe se spărgeau deasupra lor, împroșcîndu-i cu spuma sărată și rece, corabia albastră — avînd fiecare petec de pînză întins la limită de vîntul transformat acum în uragan — se îndepărta grabnic de barca abandonată furiei apelor. Zbuciumul mării avea o măreție sinistră, înălțîndu-i pe crestele munților de lichid verde-întunecat, pentru a-i prăbuși apoi în clocotul abisurilor cenușii, din care se ridicau după o eternitate. Simțind degetele Dairei încleștate pe brațul său, Roald și-a scos pelerina impermeabilă, acoperindu-i umerii fragili, scuturați de un tremur neîntrerupt. La lumina spectrală a unui fulger violet — cuprinzînd cu petalele incandescente întreg Universul — Roald a văzut ochii Dairei oglindind nu groaza adîncurilor, ci o exaltare stranie, care-i dilatase pupilele, dîndu-le o fosforescență unică. În clipa următoare totul în jur păru să încremenească și barca a rămas suspendată în beznă, ușor aplecată pe creasta valului. Zbuciumul apelor încetase ca prin farmec, cerul și marea unindu-se într-un tablou imposibil peste care se cernea pulberea argintată a stelelor. Însă bolta, limpezită de zdrențele norilor, reflecta strălucirea unor constelații necunoscute.

Coborînd din bezna veșnică a spațiilor interstelare, trei umbre gigantice pluteau maiestuos prin văzduhul nopții; cînd au atins undele împietrite, oceanul a reînceput să fiarbă și un vuiet grav s-a ridicat din profunzimea genunilor. Din formele întunecate și neclare, răspîndind aura terifiantă a tărîmului sideral de unde veneau, s-au desprins întîi vîrfurile catargelor, apoi velatura complicată, iar la urmă, carenele unor imense nave de linie. Apropiindu-se din trei părți, giganții mărilor nepămîntene au

înconjurat nava lui Tasman, tăindu-i orice posibilitate de retragere. „Ariel" îi aștepta într-o aparentă nemișcare, tulburată doar de țevile tunurilor care urmăreau amenințătoare mesagerii morții. Tasman, silit să accepte o luptă dinainte pierdută, rămăsese pe punte, siluetă dreaptă și mîndră, niciodată încovoiată de furtunile timpului. Obrazul palid, purtînd pecetea secolelor, devenise o mască impenetrabilă — Olandezul știa că aceasta era ultima sa bătălie. Sutele de tunuri grele ale fregatei au glăsuit sfidător, împroșcînd o grindină de foc și fier asupra navelor dușmane. Cei trei coloși au ripostat cu o salvă teribilă, reunind puterea miilor de guri în flăcări, dar nici ecoul bubuiturilor de pe „Ariel", nici urletul artileriei navelor-fantomă, n-au spart cristalul tăcerii înstăpînite din nou peste lume. Crîncenul duel naval — în care marinarii lui Tasman se împotriveau forței zdrobitoare a flotei inamice cu deznădejdea sălbăticiunilor încolțite — a continuat într-o liniște ireală, încît, dacă n-ar fi fost găurile ce se căscau în carenele celor patru corăbii — Roald și Daira ar fi crezut că asistau la un inofensiv foc de artificii. Un țipăt de bucurie a țîșnit fără voie de pe buzele Dairei cînd la o salvă a lui „Ariel", una dintre navele de linie a primit lovitura de moarte. Cele trei șiruri de saborduri s-au transformat într-o singură dungă de foc, iar carena neagră s-a despicat în lungime, sub efectul unei copleșitoare explozii, incendiul cuprinzînd în cîteva secunde catargele, punțile și velatura. Colosul s-a scufundat neașteptat de repede, descompunîndu-se într-o ploaie de sfărîmături incandescente, acoperite imediat de apele clocotitoare. Dar fregata albastră își trăia ultimele clipe, oamenii Olandezului luptînd cu disperare să țină vasul la suprafață, fără a slăbi focul ucigător al tunurilor. Navele-fantomă trăgeau în salve regulate, potopind cu o ploaie de foc puntea corabiei muribunde. Deodată însă, „Ariel" porni îndreptîndu-se cu toată viteza spre unul dintre coloși. Arta navigației cu pînze — stăpînită perfect de Tasman — își spunea cuvîntul și fregata folosea vînturile favorabile chiar avînd velatura pe jumătate sfîșiată. Surprins, gigantul negru a încercat să manevreze, dar era prea tîrziu: cu pînzele și catargele în flăcări, cu apa năvălind nestînjenită prin spărturile carenei, dar cu toate tunurile trăgînd

încă, „Ariel“ s-a înfipt cu prova în mijlocul tribordului adversarului său. Avîntul izbutirii, îmbinat cu efectul ultimei salve a tunurilor albastre, a reușit imposibilul, despicînd colosul de la baza catargului mare pînă la chilă. Cele două nave încleștate într-o îmbrățișare mortală, formînd o fantastică masă de sfărîmături arzînde, s-au scufundat în aceeași liniște ireală, „Ariel“ trăgîndu-și după sine călăul, spre adîncurile nesățioase ale mării. O scurtă învolburare în jurul catargelor adversarilor, pe care fluturau încă flamuri albastre sau negre, apoi suprafața oceanului a împietrit din nou, în timp ce ultima navă-fantomă se ridica lent în văzduh, pierzîndu-se pe cerul înstelat.

Infernul fulgerelor orbitoare s-a dezlănțuit atunci cu o violență sporită, incendiind bolta și rostogolind amenințarea stihiei asupra micii ambarcațiuni rămase în voia sorții. Copleșiți de sfîrșitul năpraznic al fregatei și îngroziți de forța elementelor ce se înverșunau împotriva ființelor nevolnice aflate în puterea lor, Roald și Daira nu doreau decît ca totul să se sfîrșească mai repede, iar pacea adîncurilor să le învăluie trupurile chinuite și să le adoarmă mințile rătăcite de spaimă. Deodată, un talaz s-a abătut perfid asupra bărcii, smulgînd-o pe Daira și aruncînd-o în hăul apelor spumegînde. Înnebunit, Roald țîșni încercînd să-i oprească alunecarea spre abis, dar mișcarea bruscă a răsturnat barca, iar el s-a trezit în valurile înghețate care îi tăiau respirația. Inert, corpul îngreunat de haine îl tîra cu repeziciune la fund și abia cînd apele s-au închis deasupra capului său, a reușit să-și revină. Zbătîndu-se nebunește, a urcat la suprafață unde îl aștepta lupta cu valurile dezlănțuite. „Daira!“ — Strigătul disperat s-a rostogolit peste crestele înspumate, repetat de ecoul rătăcind deasupra oceanului frămîntat de furtună. I-a răspuns doar urletul nepotolit al vîntului. Puterile îl părăseau și abandonase orice rezistență împotriva cruzimii cu care marea își cerea impetuos ultima jertfă, însă înainte de a-și pierde cunoștința a simțit un talaz gigantic — efortul suprem al naturii răzvrătite — purtîndu-l spre plaja unei insule aflate neverosimil de aproape.

•

Deschise ochii, dar pleoapele îi căzură din nou, grele de beţia barbară a luminii ce-şi revărsa din înaltul cerului fluviul alb. Căldura molatică a zilei şi aerul încărcat de miresme exotice îl învăluiau ca un balsam. Rămase un timp cu simţurile amorţite, întins pe nisipul fin al plajei, lîngă oceanul ce dormita asemeni unui animal sătul, cu respiraţia sărată şi corpul imens, străbătut de tresărirea unduitoare a valurilor. Nu departe, se aflau primele trunchiuri de arbori străjuind intrarea în cetatea verde a junglei, de unde vîntul aducea sunete şi adieri misterioase. Roald s-a ridicat şi a pornit într-acolo, mirîndu-se de uşurinţa cu care se putea mişca, deşi ar fi trebuit să se simtă vlăguit după răstimpul cît zăcuse inconştient pe ţărmul acela străin. Nu-şi amintea cum ajunsese pe insulă, căci un văl îi întuneca memoria îndată ce încerca să se gîndească la întîmplările dinainte de a se trezi pe plajă.

... Treptat, vraja insulei îl subjugase cu totul, învingîndu-i teama firească de existenţa în mijlocul naturii virgine, teamă săditâ adînc în subconştientul său de miile care-l despărţeau de începuturile civilizaţiei. În fiecare zi, se afunda — sub pavăza bolţilor de verdeaţă — în inima paradisului de păsări, fluturi şi flori nemaivăzute. Cedînd însă unui impuls inexplicabil, se întorcea în fiecare amurg pe malul mării, unde rămînea ceasuri întregi nemişcat ca o statuie, pînă cînd splendoarea crepusculară a astrului pălea, învinsă de umbrele serii. Îşi întorcea cu greu privirea de la suprafaţa cenuşie a oceanului, ca şi cum în adîncuri s-ar fi ascuns ceva neştiut, de care nu se putea desprinde decît anevoie, sfîşiat de un regret dureros ...

Roald se obişnuise cu noua sa viaţă, împărţită între incursiuni zilnice în pădure şi toropeala care-l cuprindea la umbra unui arbore, în după-amiezele liniştite, cînd pînă şi păsările îşi încetau cîntecul, iar freamătul îndepărtat al talazurilor rămînea unicul sunet în pacea acelor locuri. Gîndul că era singurul locuitor al edenului insular nu-i mai tulbura de mult nopţile, de aceea, cînd potecile neştiute ale pădurii l-au purtat spre templu, uimirea sa n-a cunoscut margini.

Edificiul emana un suflu îngheţat, ameninţător şi Roald a fost cuprins de un fior straniu — amestec de teamă şi

așteptare înfrigurată — ca în fața unui eveniment crucial, ce întîrzia să se producă. Dorea, cu fiecare fibră din trupul încordat de tensiunea prelungită a momentului, să se apropie de canaturile porții masive, larg deschise, însă un presentiment obscur îl îndemna să se ascundă în junglă departe de imaginea tulburătoarelor coloane negre. În acea noapte a rămas în preajma templului și, adormind într-un tîrziu pe culcușul încropit din ramuri și frunze, somnul neliniștit i-a fost populat de nenumărate fantasme, dintre care apariția unei femei — învăluită doar în minunata podoabă a părului negru — revenea cel mai ades.

Rămase în apropierea templului, uitînd cu totul de nostalgia care-i purtase odinioară pașii pe plajă. Reveriile nocturne au început treptat să se continue și după ce soarele se înălțase de mult pe cer, învăluind insula în razele sale binefăcătoare. Pentru Roald era întotdeauna noapte, dar nu cea luminată de strălucirea blîndă a stelelor, ci bezna caldă și umedă din coridoarele secrete ale templului, unde, prizonier al întunericului fără nume, aștepta tremurînd apariția unei siluete feminine, țesută parcă din raze de Lună. EA cobora încet treptele nesfîrșite ale unei scări în spirală și Roald încerca să-i deslușească fața ascunsă de umbra zidurilor, dar înainte de a-l putea atinge, trupul ei se topea în aer asemeni himerelor.

... Cînd a simțit pentru prima dată degetele fine atingîndu-i obrazul, nu știa dacă se făcuse noapte sau era încă zi. Mîinile mici și catifelate i-au cuprins fruntea, au alunecat apoi peste buze — impunînd tăcere — și Roald s-a pomenit dorind ca visul să nu se mai sfîrșească. Curînd, o răsuflare caldă și parfumul părului mătăsos l-au amețit, făcîndu-l să-și reamintească senzații tulburătoare, demult uitate. Prezența femeii din vis părea atît de neverosimil reală încît, cu o tresărire a pleoapelor, ochii i s-au deschis larg, rămînînd ațintiți în beznă.

— Nu te teme, sînt eu, Kama —a susurat șoapta melodioasă lîngă urechea lui și un braț moale i-a înlănțuit mijlocul.

Cuvintele erau rostite într-o limbă necunoscută, însă Roald nu s-a mirat că le înțelege. Prinzînd fulgerător brațul ce se retrăgea acum cu mlădieri de șarpe, s-a întors, cufundîndu-se în privirea ochilor negri, strălucitori, um-

briți de gene lungi și ascunzînd în adîncul lor toate misterele Universului. Înmărmurit, contempla ovalul delicat al feței, trăsăturile de o perfecțiune nepămînteană, frumusețea sculpturală a trupului alb, acoperit doar de șuvițele negre, atingînd podeaua de marmură.

Încercînd să străpungă cu privirea bezna din jur, Roald a înțeles atunci că se afla într-una din sălile templului, în fața unei scări monumentale care urca în spirală, spre tavanul rămas nevăzut. Întunericul era atît de adînc, încît nu ar fi putut vedea nimic fără fosforescența stranie pe care o emana pielea marmoreană a Kamei.

— Rămîi cu mine, șopti ea lipindu-și trupul fierbinte de pieptul lui.

O clipă, prin mintea lui Roald au trecut imaginile dureroase ale trecutului: corăbii scufundîndu-se într-o mare de flăcări și vuietul asurzitor al talazurilor dezlănțuite acoperind strigătul disperat al unei ființe dragi. Voința îi era însă paralizată de prezența seducătoare a Kamei și, odată declanșat, tumultul senzațiilor îl purta ca un torent nestăvilit.

— Vino, iubitule! Îți voi dezvălui secretele Universului, misterele nopții cosmice și tainele din adîncul oceanului. Vei afla astfel că sublima fericire — pentru împlinirea căreia viețile muritorilor ard cuprinse de o flacără zadarnică — nu este decît picătura de nectar căzută din cupa unui zeu.

Kama îi arătă nenumărate săli — unde se întîlneau fastul molatec propriu palatelor orientale și comorile de artă ce împodobeau castelele Renașterii — bogăția interiorului contrastînd cu simplitatea austeră a fațadei. Sculpturi în jad și fildeș, vase de alabastru, lambriuri din esențe rare acoperind pereții, sfeșnice măiestrit lucrate în aur și candelabre de cristal roșu, tablouri prețioase sau covoare moi în care se afundau pînă la glezne — pe lîngă toate Roald a trecut nepăsător, cu gîndul la surîsul plin de făgăduințe al Kamei. Pășea alături de ea, atît de aproape încît îi simțea mireasma îmbătătoare a părului, și, văzîndu-i mlădierile de lujer alb, se stăpînea cu greu să n-o cuprindă în brațe. Nici plimbarea prin grădina înflorită, unde apa din havuzuri se revărsa în șuvoaie cristaline, împrăștiind spre cer mărgăritare de lumină și susurînd

un cîntec tainic nimfelor de marmură ascunse printre arbuşti n-a reuşit să-l intereseze, Roald continuînd s-o admire doar pe Kama.

— Le vezi? l-a întrebat ea, privindu-l cu ochi scînteietori, desprinşi din catifeaua nopţilor boreale. Am să-ţi arăt atunci rostul tuturor bogăţiilor agonisite cu trudă de trufia omenească şi pierdute într-o clipă, împărtăşind soarta imperiilor de fum.

Îndemnat de Kama, Roald se aplecă peste marginea unei fîntîni vechi de piatră, apariţie anacronică în splendoarea exuberantă a grădinii, stricînd armonia ansamblului de alei şi boschete, aşezate într-o ordine savant elaborată. Uitîndu-se în jos, Roald se clătină ameţit, încleştîndu-şi mîinile de marginea fîntînii, căci senzaţia pe care i-o provoca abisul de sub el era cea a unei guri avide, sorbindu-l prin pîlnia largă spre bezna altei dimensiuni. Întreaga istorie a umanităţii i se derulă prin faţa ochilor: războaiele nesfîrşite, setea de putere şi ambiţiile tiranilor îngropînd popoare întregi sub colbul uitării, dar şi opere de artă sau realizări nemuritoare, existenţele tuturor generaţiilor unindu-se într-un şuvoi neîntrerupt, curgînd alături de fluviul infinit al vieţii din Univers.

Pulsaţiile eternei spirale a vremii se confundau cu bătăile propriei sale inimi, făcîndu-l pe Roald să alunece imperios într-un trecut ce nu-i aparţinea lui, nici măcar speciei, ci Materiei însăşi. Ajuns la începutul timpurilor, simţind apăsarea teribilă a singurătăţii, pîndea clipa cînd, odată cu inimaginabila explozie a luminii descătuşate, a început curgerea nesfîrşită a erelor. Braţul incandescent al unei nebuloase l-a purtat spre adîncurile cosmosului, în genunile unde bezna îl împresura cu tentacule de gheaţă. În abisul nopţii primordiale i s-au dezvăluit pe rînd marile prefaceri ale nebuloasei originare, evoluţia galaxiilor abia formate, repetatele metamorfoze stelare şi procesul chinuitor de lent, în urma căruia s-au născut lumile vii, apoi civilizaţiile planetare. Fără să se mire, Roald acceptă ca un adevăr firesc faptul că tot acel efort titanic, prin care substanţa inertă se transformase în gînduri, cuvinte sau aripi pentru zbor, avea o singură menire: să plămădească, din neant şi pulbere de stele, frumuseţea perfectă a Kamei.

— Vino acum — îl chemă ea, trăgîndu-l uşor de lîngă fîntînă.

Deşi rostite cu gingăşie, cuvintele au răsunat imperios, şi Roald — ameţit încă de beţia Infinitului — se întoarse în paradisul grădinii înflorite. Cînd, ocolind aleea îngustă, Kama a sărit cu o unduire a şoldurilor pe covorul verde — imprimînd în iarba fragedă urmele tălpilor ei goale — a urmat-o fără să-şi dea seama, păşind ca prin vis, cu ochii aţintiţi asupra gleznelor albe, alunecînd printre firele mătăsoase.

Ridicînd într-un tîrziu privirea, observă uimit că statuile răspîndite în toată grădina erau reprezentări fidele ale Kamei, în atitudini de o fermecătoare naturaleţe. Graţioasele nimfe i-au însoţit cu surîsurilor lor de piatră pînă la galeria ce ducea spre incinta templului, un coridor larg, cu pereţii de porfir.

Kama s-a oprit într-o cameră cu tavanul şi zidurile complet acoperite de oglinzi, care îi multiplicau la nesfîrşit trupul alb şi zvelt. Orbit de revărsarea undelor argintii, Roald nu mai ştia ce reflexie era adevărată, căci nici una dintre imagini — însufleţite parcă de o voinţă proprie — nu semăna cu celelalte. Spulberînd mirajul, Kama s-a întors spre el înlănţuindu-i gîtul cu braţele şi căldura unei răsuflări parfumate i-a atins obrazul în timp ce buze tremurătoare le căutau pe ale sale. Sărutul fierbinte i-a răscolit fiinţa cu năvala unor senzaţii nebănuite. Tînjind din nou după savoarea de fruct exotic a gurii ei, Roald încercă s-o prindă în braţe, dar Kama îi săruta acum pieptul, lăsîndu-se încet în genunchi pe covorul de blană. Aplecîndu-se, o îmbrăţişă tandru, culcînd-o cu gesturi mîngîietoare pe blănurile moi, buzele lui arse de patimă alunecînd fără grabă peste rotunjimea sînilor... Clipelor de senzualitate pură — cînd Kama îşi prelungea mîngîierile cu artă, pînă ce dorinţa bărbatului atingea paroxismul — le urmă scufundarea vijelioasă în domeniul senzaţiilor insolite şi, într-un tîrziu, momentul totalei contopiri, cînd, abandonîndu-se delirului simţurilor, Roald a trăit pentru prima dată în viaţă sentimentul împlinirii depline. Adormi adînc, cu faţa îngropată în părul înmiresmat al Kamei, avînd senzaţia că devenise una cu făptura celestă din braţele sale. Au urmat nenumărate

zile și nopți de extaz, în care iubirea pătimașă a Kamei l-a subjugat cu totul...

Într-o dimineață, cînd Roald s-a trezit, desprinzîndu-se anevoie din mrejele somnului, Kama plecase și pustiul din spatele oglinzilor — oarbe acum — l-a gonit din camera devenită rece și străină. Străbătu în fugă zeci de săli ale templului, nepăsător la comorile adunate între pereții lor de marmură, îi strigă numele pe aleile grădinii — întîmpinat doar de tăcerea împietrită a nimfelor — și rătăci multă vreme în zadar prin labirintul coridoarelor subterane.

O găsi într-o cameră întunecată, unde singura rază de lumină pătrundea printr-un mic vitraliu albastru. Kama stătea cu spatele la intrare privind absorbită un tablou imens, ale cărui detalii rămîneau însă umbrite și neclare pentru Roald. Apropiindu-se de ea, atinse din greșeală un vas de cristal, care căzu, spărgîndu-se în cioburi pe dale. Kama tresări și se întoarse, ochii ei reflectînd o lucire de mînie sălbatică, în timp ce expresia feței trăda o răutate pe care nu i-o cunoscuse. Privindu-l, trăsăturile i se îmblînziră, dar sub genele mătăsoase stăruia o scînteiere ciudată.

Fascinat, Roald nu reușea să-și desprindă privirea de pe tabloul reprezentînd o crîncenă bătălie navală, desfășurată pe fundalul cerului de smoală și al oceanului frămîntat de furtună. Valul amintirilor l-a izbit dureros, făcînd să reînvie noaptea zbuciumată în care pieirea corăbiei „Ariel" îl aruncase pe insula templului de marmură. A recunoscut pe puntea superioară, sub ploaia de foc dezlănțuită de tunurile celor trei uriașe nave de linie care încolțiseră nemilos fregata, silueta căpitanului Tasman, conducîndu-și oamenii în ultima luptă... Emoționat de amintirea bravului Olandez, dar și nedumerit de prezența tabloului în insula Kamei, Roald s-a întors spre frumoasa femeie care privea rece agonia fregatei albastre. În loc de răspuns, un hohot disprețuitor a făcut să răsune bolțile de piatră:

— Abel Tasman, rătăcitorul prin secole, rosti ea cu un zîmbet sarcastic. Mă întreb uneori dacă, în clipa cînd era înghițit de adîncuri, a găsit în sfîrșit sensul îndelungatelor sale peregrinări pe mare.

Obrazul Kamei suferea o metamorfoză stranie, trecînd de la expresia ironică și mîndră la purpura mîniei nestăpînite, iar ochii ei păreau prăpăstii de întuneric, din care izbucnea, descătușată, ura fierbinte împotriva Olandezului. Cînd vorbi din nou însă, glasul îi răsuna ca o șoaptă înăbușită:

— L-am rugat, l-am implorat să rămînă... Dar el se grăbea să-și împlinească destinul!

Cuvintele fără șir ale Kamei dezvăluiau o taină nebănuită. Sfidînd abisul apelor ce-i întemnițau trupul, Tasman continua să trăiască în iubirea și ura femeii pe care Roald o crezuse doar a lui, rechemat de sărutările ei pătimașe, de fiecare dezmierdare înflăcărată ce aprindea patima altui bărbat. Însăși violența sentimentelor, nepotolită de trecerea vremii, trăda dorul nesfîrșit al Kamei după cel care o părăsise cîndva — deși îi oferise mai mult decît putea dori un muritor — alegînd marea bîntuită de stihii și tovărășia echipajului său credincios.

Strîngîndu-și pumnii pînă cînd i se albiră, Roald făcu doi pași spre Kama; ar fi vrut să reverse asupra ființei din fața lui toată furia și disperarea care-i înăbușeau pieptul, să-i zdrobească trupul alb, pedepsind-o pentru îmbrățișările prefăcute. Apropierea ei îl îmbătă însă ca un parfum irezistibil și gîndul că, în nebunia lui, Tasman refuzase iubirea unei astfel de femei i s-a părut dintr-o dată absurd. Citindu-i tot zbuciumul din suflet, Kama surîdea nepăsătoare, în timp ce Roald o strîngea cu disperare în brațe, acoperindu-i sînii cu sărutări la care ea rămînea insensibilă, continuînd să fixeze tabloul din perete. Cînd, într-un gest de supusă adorație, Roald i-a alunecat la picioare, înlănțuindu-i coapsele cu brațele, în ochii Kamei s-a aprins un licăr de triumf.

— Tu nu mă vei părăsi, nu-i așa, iubitule? susură aplecată la urechea lui, învăluindu-l cu mătasea părului.

— Niciodată! murmură Roald pierdut, mîngîindu-i gleznele.

— Atunci, privește-ți fără teamă trecutul! a răsunat vocea ei clară și limpede ca un cristal.

În locul tabloului înfățișînd încleștarea dintre „Ariel" și navele-fantomă, apăruse portretul în mărime naturală al unei fete cu obrazul delicat, încadrat de șuvițe lungi

de culoarea mierii. Întregul chip radia o frumusețe caldă, solară, părînd însă umbrit de aripa întunecată a nostalgiei. Lui Roald i se părea că deslușește un reproș mut în ochii ei azurii, curați și încrezători.

— Daira, șopti, dîndu-se înapoi de parcă primise o lovitură puternică.

Zilele și nopțile petrecute împreună, clipele pline de încîntare cînd o numea viața și dragostea sa, fericirea curată pe care ea i-o dăruise fără să-i ceară nimic în schimb, afară de credință și iubire, i-au apărut ca un răgaz binemeritat printre furtunile existenței. Năvala nemiloasă a amintirilor — eliberate din abisurile memoriei — l-a împresurat, făcîndu-l să retrăiască deznădejdea care îl aruncase în haosul uitării. Totul începuse de la întîlnirea cu Tasman și fregata sa uriașă: a urmat popasul în insula vulcanică, de unde — ignorînd avertismentul Dairei — adusese cristalul blestemat, nenorocirile culminînd cu noaptea tragică a naufragiului, cînd iubita lui dispăruse în valurile oceanului.

Se întoarse furios spre femeia care-l privea disprețuitoare și sigură de frumusețea ei. Apucînd-o brutal de brațul alb, o sili să-l urmeze prin lungile coridoare întunecoase, pînă în camera oglinzilor, unde, arătîndu-i reflexiile trupului splendid, multiplicat la nesfîrșit de suprafețele strălucitoare, o întrebă deodată liniștit și fără patimă:

— Spune-mi, care dintre ele este adevăratul tău chip?

— Întreabă-ți corpul, ce tînjenește după dragostea mea! răspunse Kama sfidătoare.

Îngîndurat, Roald clătină din cap cu tristețe, iar cînd vorbi, în glasul său nu răsunau furia și ura la care se așteptase Kama din partea unui caracter slab ca al lui. Nici rafinata ironie și curajul mîndru cu care o înfruntase odată Abel Tasman. Vocea bărbatului, vibrînd de amărăciune și durere, era lucidă, plină de o milă insuportabilă pentru stăpîna insulei:

— Degeaba explorezi meandrele Timpului și Spațiului în fîntînile tale fermecate și îți oglindești trufia de ființă perfectă în această cameră a extazului! În zadar ți-ai imortalizat corpul de naiadă în iluzoria materialitate a statuilor. Kama, trupul tău este perfect și nemuritor,

dar nu are inimă. Tu nu știi să iubești și de aceea nimeni nu te va iubi vreodată. Într-un fel, nu ești decît o biată himeră, cu nimic mai vie decît oricare din imaginile argintii care ne înconjoară...

Nu sfîrșise bine fraza, cînd un vuiet teribil s-a înălțat din subteranele templului, în timp ce Kama dispărea din fața sa ca o șuviță de fum. Un cutremur violent l-a aruncat pe dalele de marmură, în sunetele cristaline ale oglinzilor ce se crăpau. Amețit, cu fața și palmele însîngerate de cioburi, a reușit cu greu să iasă din camera unde crezuse că descoperă fericirea. A străbătut în goană grădina în care statuile se prăbușeau una după alta, înghițite de crăpăturile solului. Fără să se uite înapoi, a trecut pe lîngă săli pline de bogății fabuloase și prin coridoare largi, unde verticalele coloanelor se înclinau periculos deasupra capului său. A urcat alergînd treptele scării în spirală, ajungînd în cele din urmă în fața intrării monumentale, tocmai cînd imensa poartă se închisese aproape complet și, dintr-un salt, a reușit să ajungă în libertatea junglei.

...Rătăcea de zile întregi prin pădure, terorizat de singurătate, dar cutremurîndu-se la gîndul că, în orice clipă, ar putea vedea, apărînd dintre coroanele arborilor, acoperișul întunecat al templului. Dar într-un amurg, în locul temutelor coloane negre, printre trunchiurile seculare, a zărit nisipul fin al plajei. Oceanul l-a întîmpinat prietenos, umplîndu-i plămînii cu mireasma sărată a brizei. Ispitit de chemarea învăluitoare a întinderii nesfîrșite de ape, pe care crepusculul țesuse o pînză fluidă de aur și purpură, Roald se cufundă cu voluptate în undele calme, abandonîndu-se bucuros senzației de prospețime și răcoare. Ieșind dintre valurile care îl înconjurau cu clipocitul lor tainic, asemeni unor voci suave, a zărit pe o stîncă izolată, contrastînd cu verdele algelor, trupul gol al unei femei. O clipă crezu că era Kama, dar, apropiindu-se de corpul zvelt, strălucind auriu în lumina asfințitului, un sentiment ciudat îl înfiora de speranță, în timp ce o bucurie inexplicabilă îl invada cu intensitate aproape dureroasă. Înainte ca fata cu ochi de azur și părul ca flacăra să-și întoarcă fața spre el, Roald șopti neîncrezător:

— Daira... Trăiești?

Tresărind — trezită parcă dintr-un vis al uitării și

morții — ea l-a privit în ochi, un moment ce păru nesfîrșit. Apoi, îl îmbrățișă cu gingășie, buzele i fierbinți pecetluind legămîntul regăsirii pentru Eternitate. Încă neîncrezător, temîndu-se că visează, Roald ar fi dorit să afle ce miracol o salvase de furia mării, dar amintirea templului îl intimida, zăgăzuind șuvoiul vorbelor nerostite:

— Vom uita coșmarul acesta și totul va fi ca înainte, iubita mea — spuse, strîngînd-o fericit la piept.

— Totul... rosti ea zîmbind, scuturîndu-și părul mătăsos pe spate.

Roald tresări și o privi surprins, dar alungă imediat gîndul care-l înghețase o clipă: i se păruse că a surprins pe chipul senin al Dairei surîsul triumfător și răutăcios al Kamei...

Idorele nu mor niciodată. Doar uneori, obosite de veghea îndelungată la porțile grădinii vrăjite — peste care nori diafani cern, în fiecare noapte, cenușa de aur a viselor lumii — adorm sub zăpezile mileniilor sau se ascund în noaptea fîntînilor, căutînd uitarea, și nimeni nu știe unde sau de ce au dispărut, doar cireșii înfloresc mai puțin în anul acela, iar șoapta vîntului devine o chemare dureroasă.

De sute de ani, Gudrun nu coborîse de pe înălțimile insulei unde dăinuia netulburată pacea pădurilor veșnic verzi. Diminețile, străbătea cu pas ușor poienile însorite, simțind înfiorarea ierbii sub tălpile goale și mîngîia uneori, în treacăt, blana catifelată a sălbăticiunilor care o urmau pretutindeni, recunoscînd în ea stăpîna și ocrotitoarea lor. De la un timp însă, norii aurii, grei de visele oamenilor, n-au mai plutit deasupra insulei, venind de pe celălalt tărîm, asemeni corăbiilor speranței. Cînd pulberea scînteietoare a încetat să cadă din cerul de topaz, florile s-au ofilit primele, frîngîndu-și lujerii fragili, apoi pomii grădinii au rămas fără rod și, în cele din urmă, învinși, arborii pădurii și-au aplecat crengile spre pămînt, scuturîndu-și veșmîntul de frunze. Uscată de seceta pustiitoare, pădurea oferea privirilor doar dezolarea nemișcării și morții. Nenumărate nopți, Gudrun așteptase zadarnic norii de aur ce întîrziau să apară la marginea zării, purtîndu-și povara tainică de vise. După ce discul incandescent al astrului dispărea în adîncurile oceanului, din apele învolburate se ridica doar o ceață densă, care se prelingea pe țărmurile insulei, învăluind versanții muntelui într-o pîclă cenușie, a cărei atingere otrăvită sufoca încet ultimele urme de vegetație.

Sfîșiată de regrete, idora hotărîse cu greu să se despartă de locurile unde trăise atîta vreme fără să cunoască îndoiala sau teama și să coboare în lumea ciudată, plină de primejdii a oamenilor. Trebuia să afle cu orice preț cine îi furase darurile neprețuite, pe ce meleaguri îndepărtate rătăceau acum visele, speranțele și dorurile oamenilor, pe care cele din neamul ei le priviseră dintotdeauna ca pe niște ofrande firești... Lăsînd în urmă poienile dragi, unde cunoscuse Fericirea, iar timpul era doar o legendă, Gudrun s-a îndreptat spre țărmul albastru al mării. N-a privit înapoi la trunchiurile negre ale copacilor rămași stingheri pe culme, căci purta în gînd pădurea vie, plină de foșnete, cu crînguri înflorite, cîntec de păsări și pașii furișați ai sălbăticiunilor. În fața ei, drumul se așternea viclean, cu meandre și zvîrcoliri de șarpe, dar idora nu-l vedea: ochii îi rămîneau fascinați de seninul bolții, unde căuta încă semne ale venirii norilor de aur. Nu și-a coborît privirea nici cînd a pășit în barca ușoară, a cărei pînză s-a umflat imediat la suflarea brizei, purtînd-o într-un zbor lin peste ape. Făpturi ale mării, cu pielea lucioasă, țîșnind neașteptat dintre valuri pentru a se cufunda iarăși în adîncurile misterioase, au însoțit-o în solitara călătorie. Unduindu-și trupurile verzi, își uneau vocile într-un cîntec suav despre insula ei, chemînd-o neîncetat înapoi. Cu părul roșu, fluturînd în vînt ca un rug neîmblînzit, Gudrun a privit încordată în zare, pînă cînd glasurile tînguitoare s-au transformat într-un scîncet abia auzit, marea a rămas pustie și calmă, iar la orizont a apărut linia dantelată a unor impunătoare faleze albe.

•

Furnicarul de oameni, cai și căruțe, îmbulzindu-se și agitîndu-se într-un vacarm înspăimîntător, era angrenat în activități bine coordonate, ce păreau însă lipsite de sens în ochii frumoasei idore. Șiruri nesfîrșite de hamali ieșind din magaziile portului și îndreptîndu-se spre docuri, cu umerii frînți sub greutatea baloturilor pe care le așezau în calele corăbiilor, ucenici care nu priveau cerul decît prin ferestrele murdare ale atelierelor, lucrătoare ti-

nere întorcîndu-se istovite seara de la muncă, oșteni cu fețe înăsprite, aproape sălbatice, și femei de stradă purtîndu-și farmecul ofilit prin noroiul mahalalelor, însoțite de rîsetele groase ale marinarilor ieșiți de prin cîrciumi — toate acestea alcătuiau pentru idoră universul dementțial și terifiant al Orașului. Asurzită de clopotele ce vesteau înserarea, amețită de zgomotul fierăriei lovite, care nu înceta nici o clipă, Gudrun rătăcea pe ulițele desfundate, urmărită de strigătele cetelor de copii zdrențăroși sau de fluieratul vreunui bețiv. Totuși, nimeni nu îndrăznea să o atingă, căci frumusețea ei nefirească îi făcea să se înfioare, cuprinși de o spaimă superstițioasă. Cînd, purtîndu-și fruntea sus, cu mersul mîndru de regină exilată, trecea printre grupurile de bărbați și femei, conversațiile încetau, cu toții privind înmărmuriți apariția fetei cu părul roșu și brațe ca neaua, trădînd, în fiecare mișcare, o grație mai presus de cuvinte. După momentul de surpriză, murmurul era reluat și Gudrun se îndepărta, ușoară, în rochia scurtă, țesută parcă din spumă de mare. O alungau blestemele femeilor bătrîne, furioase la vederea pulpelor ei goale, strălucitor de albe și chemările aprige ale bărbaților, dorind-o supusă ispitei cărnii sau banilor, asemeni fetelor pe care le cunoșteau și le puteau stăpîni, fără să știe, sărmanii, că nimic necurat nu putea atinge o idoră.

Noaptea aceea, umedă și răcoroasă, Gudrun a petrecut-o singură pe podul de piatră, sub ale cărui arcade se tîrau apele fluviului ce străbătea orașul. Privind îngrămădirea haotică de acoperișuri înghesuite pe maluri, așteptase îndelung apariția primelor fuioare de abur ale viselor, pe care le vedea parcă, unindu-se în coloane diafane ce urcau către înălțimi, alcătuind norii de aur... Alungînd imaginea înșelătoare, Gudrun și-a coborît din nou privirea spre oraș, unde întunericul rămăsese de nepătruns. O liniște apăsătoare — întretăiată la răstimpuri de urletele lugubre ale cîinilor — domnea în vasta catedrală a bolții, sub portalurile de beznă arcuite peste sordidele cartiere mărginașe, în care, de generații întregi, oamenii nu mai știau să viseze. Odihna lor nu era o descătușare a imaginației, o evadare din monotonia trudei zilnice, nici măcar exacerbarea patimilor și am-

biţiilor. Somnul îi dobora ca o boală, îi încătuşa într-o apropiere letargică de nefiinţă, absorbindu-i ca într-un hău, încît dimineaţa se trezeau vlăguiţi, cu simţurile amorţite şi mintea golită de gînduri. Odată cu primele raze ale soarelui, sclipind palid prin vălul ceţii, Gudrun a părăsit oraşul, trecînd pe lîngă negustorii care îşi deschideau cu zgomot obloanele ferecate ale prăvăliilor, aruncîndu-i priviri suspicioase, şi printre pîlcurile de femei adunate în jurul fîntînilor întîmpinînd-o într-o tăcere duşmănoasă: în oraşul goanei după averi, puritatea era o primejdie, iar visul o inutilitate...

Mergînd de-a lungul fluviului, multe zile şi nopţi, idora a străbătut ogoare şi livezi lăsate în paragină, fără să întîlnească vreo aşezare, pînă cînd trupul ei nemuritor a început să resimtă oboseala. Pietrele ascuţite şi bulgării colţuroşi de pămînt îi răneau tălpile delicate, obişnuite cu iarba mătăsoasă a poienilor din insulă şi, pentru prima dată, senzaţia umilitoare de foame a silit-o să mănînce fructe din pomii de pe marginea drumului.

Într-o dimineaţă a zărit în depărtare cete de călăreţi înarmaţi şi, înainte de asfinţitul soarelui, a ajuns în faţa porţilor Cetăţii, unde, deasupra zidurilor întărite, văzduhul se cutremura de larma războinică. Cînd idora a păşit în picioarele goale pe platforma podului coborît peste şanţul de apărare, cu părul despletit şi rochia sfîşiată pe alocuri de ciulinii cîmpului — apariţie insolită printre războinicii îmbrăcaţi în fier şi purpură — unul dintre străjerii cu înfăţişare cruntă s-a apropiat ameninţător. Ceva din adîncul ochilor ei negri şi trişti — oglindind nostalgia apusurilor în care marea şi cerul se contopesc efemer în pacea insulară — l-a oprit însă, şi, ferindu-şi privirea, omul a lăsat-o să intre netulburată în cetate.

Pe străduţele vegheate de turnuri înalte, locuitorii alergau ca într-un furnicar dement, pregătindu-se de luptă, peste tot unde apărea, idora fiind întîmpinată cu uimire şi neîncredere. Fata zveltă, umblînd netemătoare printre soldaţi, le reamintea acestora de serile liniştite petrecute în jurul vetrelor, rîsetele femeilor şi copacii înmugurind în fiecare primăvară. Spioană sau o biată făptură cu mintea rătăcită, la vederea ei, tinerii oşteni

erau cuprinși de un dor năpraznic după cîmpiile libere, casele, iubitele sau soțiile lor, pe care le părăsiseră pentru armele grele și cămășile de zale ce le apăsau acum piepturile...

Ajungînd la capătul unei străzi înguste, ce se afunda între două bastioane, Gudrun a văzut o siluetă subțire, neagră, avansînd odată cu ea de-a lungul zidului. Idora urmărea uimită dansul umbrei sale — pe care n-o observase niciodată pe insulă — cînd și-a dat seama că, în urma ei se înșiruiau grăbite alte cinci siluete, alungite monstruos de razele soarelui ce apunea. Întorcîndu-se, a zărit soldații ale căror zale și coifuri păreau pătate de sînge în lumina roșiatică și care îi tăiaseră drumul, apropiindu-se fără grabă, acum, cînd erau siguri că prada nu le mai scapă. Pe fețele desfigurate de dorință, ochii ardeau bolnavi la vederea trupului fetei, pe care urzeala rară și uzată a rochiei nu-l putea ascunde privirilor lacome. Dar, cînd primul s-a apropiat, întinzînd mîna spre părul ei de foc, ale cărui bucle mătăsoase îi cădeau în valuri pînă peste șoldurile unduitoare, idora l-a privit în ochi, fără teamă sau scîrbă. Infinita tristețe și mîndra detașare oglindită în pupilele-i de o fosforescență stranie l-au silit să lase brațul jos și să facă, involuntar, un pas înapoi. Gudrun rămase nemișcată, dar privirea ei dominatoare și puritatea frumuseții pe care de-abia atunci o vedea de aproape, l-au îngenunchiat pe mercenarul ce nu cunoscuse vreodată mila. Idora i-a privit apoi pe ceilalți și toți și-au plecat rușinați capetele, neîndrăznind să înfrunte reprosul din ochii fetei ce trezise în sufletul lor fărîme de omenie pe care le credeau demult uitate.

După ce soldații au dispărut în spatele bastionului, Gudrun și-a continuat drumul de-a lungul zidului, ajungînd la poarta de apus a cetății, unde s-a îndreptat spre o fîntînă ascunsă între contraforții uriașului turn al porții. După ce a băut din apa limpede în care se oglindea deja luna, s-a lăsat să alunece obosită lîngă bazinul de piatră. Pleoapele i s-au închis și corpul i-a fost cuprins de o dulce moleșeală: era din nou în insula ei, unde copacii o întîmpinau foșnindu-și prietenos crengile verzi, în cîntecul vesel al păsărilor... Tresărind, își dădu seama

că aţipise şi fiorul spaimei o străbătu, îngheţat ca suflarea crivăţului din ţara zăpezilor eterne, căci idorele se temeau de capcanele somnului mai mult decît de orice pe lume.

În noaptea aceea şi-a dat seama că singurul vis pornit vreodată spre înălţimi dintre zidurile cetăţii fusese al ei, născut din dorul mistuitor după insula pe care o părăsise. Războinicii nu cunoşteau tărîmul minunat al imaginaţiei, viaţa lor fiind o luptă continuă şi fără cruţare, în care ucideau sau erau ucişi. Chiar în scurtele răstimpuri de pace dintre bătălii, exerciţiile istovitoare şi beţiile îi împiedicau să gîndească în timpul zilei, iar nopţile cădeau secerați de un somn greu ca plumbul, fără să viseze nici măcar la întoarcerile triumfale din războaie, bogăţiile sau femeile pe care rîvneau să le cucerească.

Dezamăgită, Gudrun a părăsit dimineaţa cetatea, urmîndu-şi drumul spre izvoarele fluviului, devenit între timp un rîu năbădăios şi plin de cataracte, ale cărui unde înspumate traversau şirul unor masive împădurite, ferestruind un defileu adînc în stînca dură. În drumul ei, idora întîlnea cătune de munte, cu mici colibe răzleţite pe pantele mai domoale ale versanţilor, unde oamenii o întîmpinau plini de ostilitate. Tineri, bătrîni sau copii, sătenii i se fereau din cale, căci frumuseţea misterioasă a străinei aducea un aer proaspăt, de libertate, tulburîndu-i profund. Idora nu dormea niciodată prin sate, căci oamenii aceia — abrutizaţi de viaţa de sclavi pe domeniile unui senior crud şi lacom — o urau; se simţea mai bine printre animalele pădurii, care o recunoşteau şi veneau să-i cerşească mîngîierile cu ochi blînzi, aproape omeneşti... Gudrun spera totuşi să vadă aburul auriu ieşind din casele sărăcăcioase — în care îşi aflau somnul trudit bărbaţii şi femeile ce îi priviseră deopotrivă de morocănoşi trupul tînăr — strecurîndu-se prin hornurile acoperişurilor de şindrilă, prin ferestrele înguste sau canaturile scunde ale uşilor. Învăluite de mantia întunericului, colibele rămîneau însă tăcute şi stinghere ca nişte morminte şi idora a înţeles, în sfîrşit, că toţi oamenii acelor locuri uitaseră să viseze, de parcă cineva le-ar fi furat speranţele şi dorurile, lăsîndu-le în suflet un gol imens, umplut repede cu mizeria şi durerile lumii.

Întristată de răutatea oamenilor, Gudrun se ferea de o nouă întîlnire cu cei sub ale căror frunți nu se năşteau vise, ci doar gînduri de glorie şi îmbogăţire. Surîsul lor perfid ascundea viciul, iar cuvintele meşteşugite însemnau înşelăciune. Aspiraţiile mărunte pentru care aceşti fii renegaţi ai naturii se luptau întreaga viaţă — sfîşiindu-se adesea între ei — nu treceau de zidurile pe care le ridicaseră, nici de orizontul îngust al zilei de mîine, şi pentru cei mai mulţi, existenţa însemna supunere oarbă.

Idora a intrat adînc în pădurea bătrînă, străbătînd fără teamă desişurile neguroase, necălcate în veac de picior omenesc. O însoţeau în salturi iuţi căprioarele, iar vulpile se furişau ca să-i privească de aproape părul strălucind printre copaci sau oglindindu-se în izvoarele limpezi...

După asfinţit, Gudrun a ajuns într-un luminiş a cărui iarbă înaltă şi mătăsoasă îi amintea de poienile însorite din insulă. Îmbătată de mireasma vărătică a pădurii, s-a aplecat să respire parfumul minunat al florilor, cînd, deasupra trunchiului unui stejar doborît de trăznet, a zărit în aer un tremur uşor. Tulburată şi neîncrezătoare, s-a apropiat încet, temîndu-se ca aburul subţire, auriu, ce se înălţa spre cerul înstelat, să nu se dovedească o iluzie, spulberîndu-se într-o clipă. Rostind în şoaptă cuvintele care deschideau, ca o cheie de diamant, porţile oricărui vis, l-a cuprins cu gîndurile sale, sub a căror infinită tandreţe fuiorul subţire s-a transformat într-o spirală luminoasă, purtînd-o pe tărîmul miraculos creat de fantezia visătorului. Căldura unei emoţii sincere a învăluit-o dintr-o dată, dăruindu-i o altă imagine asupra universului oamenilor, mai bună şi mai curată decît cea cunoscută în călătoria sa: o lume locuită de fiinţe libere şi fericite, care ştiau că bunătatea sufletului se oglindeşte în frumuseţea faptelor...

Întreaga noapte, idora a urmărit, fascinată, jocul imaginaţiei unui om curajos şi demn, visîndu-şi semenii eliberaţi de teroarea războinicilor din Cetate, de scavia muncii de animal, fără odihnă sau viitor, întru îmbogăţirea negustorilor din Oraş sau a seniorului ce stăpînea Satele. Visul se terminase, dar Gudrun a păstrat încă

mult înaintea ochilor ultimele imagini: păsări mari, albe, plutind maiestuos, cu aripile larg desfăcute, printr-o ninsoare albastră. Curioasă, idora a ocolit trunchiul stejarului, descoperind, cufundat în somn, un bărbat al cărui chip destins, de o seninătate copilărească, era acum luminat de primele raze de soare.

•

Cînd foșnetul frunzelor l-a trezit pe Alan, mîna i se încleștase deja pe mînerul sabiei: s-a ridicat dintr-un salt, pregătit să-și înfrunte urmăritorii, dar chipul fermecător din fața sa l-a făcut să creadă că mai visa încă. Fata cu ochi negri, ce îl fixau cu gravitate, tulburîndu-i apa limpede din fîntînile sufletului, nu putea fi decît o făptură de basm.

— Prințesă sau zînă, oricine-ai fi, iartă-mi îndrăzneala, murmură pierdut, lăsînd brațul în care ținea sabia să-i cadă neputincios de-a lungul trupului și salutînd-o curtenitor.

Buzele ei rumene, asemeni fructului oprit din grădinile fericirii, s-au arcuit într-un surîs, dar gestul regal prin care și-a înălțat fruntea încadrată de buclele arămii trăda o fire mîndră și castă.

— Cine ești și ce cauți prin locuri atît de sălbatice, frumoasă necunoscută? întrebă Alan șovăitor, prins de vraja ochilor catifelați, fierbinți ca ispitele iadului și totuși blînzi ca ochii căprioarelor.

Zîna tăcea și privirea lui cercetătoare a coborît de-a lungul valului greu de păr roșcat, observînd șuvițele încîlcite, pline de frunzele și florile aninate de suflarea vîntului. Rochia îi era zdrențuită toată, dezvelindu-i aproape complet umerii și coapsele, dar Alan și-a spus uimit că zdreanța aceea îi cădea pe trupul alb cu tot atîta distincție ca mantia unei regine. Picioarele mici și delicate, neobișnuite cu mersul îndelungat pe jos, aveau tălpile însîngerate de pietrele ascuțite, căci frumoasa străină venea desigur de foarte departe, de dincolo de marea veșnic schimbătoare. Alan nu știa cînd și de unde apăruse în țara lui nefericită, dar privind-o, s-a simțit înduioșat de fata aceasta, în care nu mai vedea acum o

făptură nepământeană, ci o biată copilă rătăcind pe drumurile aspre ale lumii, urmărită de cruzimea și răutatea oamenilor. A început să-i vorbească îndelung, cu voce înceată și tandră, ca unei sălbăticiuni pe care vrei s-o îmblînzești. Rostind cuvinte alintătoare, a chemat-o cu nume de păsări și flori, însă ea îl privea fără să schițeze vreun gest, părînd a nu-l înțelege.

Pe neașteptate, fata s-a întors, pornind înapoi spre desișurile pădurii. Surprins de purtarea ei ciudată, Alan a urmat-o însă, căci n-o putea lăsa singură în mijlocul atîtor primejdii. Dar pînă să-și adune în grabă bereta, arcul, tolba cu săgeți și centura — de care atîrna un pumnal cu mînerul frumos cizelat — străina dispăruse deja printre trunchiurile seculare... O ajunse repede totuși, căci tălpile rănite n-o purtau cu vigoarea mersului de muntean al arcașului, care, cu cizmele lui de piele, pășea fără grijă peste ramurile uscate, căzute pe jos. Cum fata nu-i refuză tovărășia și nici nu părea să aibă o țintă precisă, Alan o călăuzi prin labirintul verde, ferind-o de spinii tufișurilor de salcîm sau alegînd potecile acoperite de covorul frunzelor. Se purta atent și prevenitor cu fermecătoarea străină lipsită de grai, ferindu-se să-i atingă trupul — ca nu cumva gestul îndrăzneț să o sperie — și simțea, din toată inima sa generoasă, dorința sinceră de a o ocroti.

Ziua se apropia de amiază, cînd Alan, observînd cu ochiul său ager, de vînător, un iepure cenușiu care țîșnise de sub tufișuri, a scos fulgerător arcul de tisă. Dar, în timp ce îl încorda, supunîndu-se parcă unei chemări tainice, s-a întors, și, văzînd ochii fetei, măriți de groază, a renunțat să tragă. Simțindu-se vinovat fără să știe prea bine de ce, a pus săgeata la loc în tolbă, neputînd suporta imputarea mută din privirea frumoasei necunoscute. Dar, mai tîrziu, cînd Alan i-a întins ultima turtă de grîu pe care o avea, iar degetele lor s-au atins din întîmplare, fata nu și-a retras mîna, zîmbindu-i cald, semn că îl iertase.

Amîndoi erau înfometați și, pentru a n-o întrista din nou pe strania sa însoțitoare, arcașul a hotărît să înnopteze într-un sat, deși — fiind un proscris pe capul căruia se pusese de multă vreme preț — risca să fie gă-

sit de iscoadele seniorului. La două ceasuri de urcuș se afla un platou ierbos, suspendat deasupra prăpastiei, unde niște păstori — munteni aprigi și neînduplecați — își construiseră colibele sub un pinten de stîncă, pentru a le feri de vitregia furtunilor. Oamenii aceia erau săraci, dar Alan știa că îl vor primi cu bucurie, oferindu-i găzduire și hrană, atît lui, cît și ciudatei făpturi pe care o aducea cu el. I-a explicat dorința lui fetei, care l-a privit cu ochi gravi, fără să arate că îi înțelege cuvintele sau gesturile, dar nu s-a împotrivit cînd Alan i-a luat plin de sfială mîna, urmîndu-l încrezătoare pe poteca îngustă ce ducea spre sat. De multe ori, drumul era întrerupt de abisurile care își arătau colții de cremene, puhoaiele repezi ce se prăvăleau tăindu-le calea, sau zidul de nepătruns al brazilor. Alan cunoștea însă bine tainele muntelui care îi fusese întotdeauna prieten credincios: stejarii îi erau scut împotriva săgeților ucigașe țintindu-i inima, tufișurile verzi îl ascundeau de ochii urmăritorilor, iarba poienilor — unde zăcuse adeseori rănit — îi ținea loc de așternut, izvoarele reci îi astîmpărau setea... Pădurea îi reda curajul în momentele cînd îl dobora disperarea, simțindu-se încolțit de mulțimea dușmanilor, asemeni unei fiare hăituite fără odihnă și cruțare. Altul în locul său ar fi preferat, poate, viața umilă, dar lipsită de pericole pe care o duceau sătenii, transformați în sclavi prin voința puternicului senior al pămîntului. Dar Alan-a-Dale se născuse yeomen, fiu al unui om liber, și dorea să rămînă singurul său stăpîn în pădurea care îl ocrotea ca pe un brad tînăr, amenințat de furtună.

După căderea serii, arcașul s-a furișat împreună cu fata, la adăpostul întunericului, lîngă peretele unei case de lemn, la fereastra căreia a ciocănit într-un anume fel. O mînă nevăzută a deschis imediat ușa — de parcă venirea le era așteptată — și cei doi au intrat într-o încăpere joasă, unde, în jurul vetrei în care ardeau cîțiva butuci, se îngrămădea întreaga familie. Stăpînul casei, un zdrahon negricios, cu palmele bătătorite de secure și arc, l-a îmbrățișat pe Alan ca pe un frate, în vreme ce nevasta sa — o femeie mărunțică, cu părul aspru și obrajii ofiliți, pe care grijile o îmbătrîniseră înainte de

vreme — pregătea cina într-un ceaun înnegrit de fum. Cei șase copii slabi și zdrențăroși, neastîmpărați ca niște jivine, se uitau cu ochii măriți de admirație la arcul yeomenului, lung cît un stat de om, văzînd în bărbatul cu haine verzi ca frunzele și cămașă argintie de zale un erou din lumea minunată a basmelor. Nimeni nu s-a arătat mirat de prezența fetei mute, cu îmbrăcămintea sumară și purtări străine locului, socotind-o un oaspete bine venit și împărțind cu ea puținul pe care îl aveau. După cină, nevasta pădurarului i-a trimis pe țînci la culcare, apoi a condus-o pe fată într-o încăpere mică, unde familia își ținea lucrurile cele mai de preț: hainele de sărbătoare și armele bărbatului, rochia de mireasă și cîteva mărunțișuri ieftine ale femeii și, minunea minunilor, oglinda pătrată în ramă strălucitoare. În timp ce așeza un maldăr de blănuri pe patul nefolosit de mulți ani, femeia nu i-a aruncat nici o privire frumoasei fără grai, dar, înainte de a stinge flacăra lumînării, s-a aplecat peste fruntea ei, sărutîndu-i buclele arămii și învelind-o cu pătura de lînă, ca pe propriul său copil.

Bărbații au rămas pînă tîrziu la masă, în fața cănilor de vin negru — ca amărăciunea strînsă în inimi — sfătuindu-se îndelung și vorbind cu voce scăzută despre ravagiile pe care foametea le făcea prin satele de munte, răzmerițele țăranilor de la cîmpie, înnăbușite în sînge de războinicii din cetate, cruzimea seniorului și lăcomia fără seamăn a negustorilor. Cînd Alan îi descria chinurile la care erau supuse familiile răzvrătiților, pomenind despre ura nestinsă purtată de asupritori puținilor yeomeni rămași, ochii întunecați ai pădurarului se însuflețeau, aprinzîndu-se în ei flacăra răzbunării. Ceva din mîndria și cutezanța arcașului trecuse parcă asupra lui, omul simțind cum umerii obișnuiți să poarte din leagăn în mormînt povara umilinței i se îndreaptă, iar glasul îi devine ferm, ridicîndu-se în apărarea drepturilor strămoșești. Dacă Alan i-ar fi cerut să-l urmeze în pădure, alegînd drumul fără întoarcere al revoltei, bărbatul acela greoi și ursuz, dar plin de înțelegere și milă pentru necazurile semenilor săi, n-ar fi șovăit nici o clipă. Furia ce mocnea de atîta vreme în pieptul său de truditor era gata să răbufnească, dacă yeomenul nu l-ar fi domolit:

— N-a venit ziua răfuielii, dar sorocul ei se apropie cu fiecare silnicie săvîrșită de ticăloșii care cred că puterea lor va fi veșnică.

Sfatul s-a prelungit pînă dimineața, și abia cînd primele raze purpurii au străpuns, ca niște lame de pumnal, negura de afară, iar cîntecul strident al cocoșilor a sfîșiat liniștea zorilor, Alan și-a dat seama că nu mai puteau zăbovi în casa pădurarului. Luîndu-și rămas bun de la gazdă, a intrat în camera fetei să o trezească, dar ea era deja în picioare, la fereastră, fixînd satul cu o intensitate stranie. Arcașul s-a apropiat, privindu-i peste umăr: nu se vedeau decît acoperișurile caselor, corăbii sumbre plutind într-un ocean de ceață.

— Trebuie să plecăm, altfel acești oameni de treabă vor avea de înfruntat răzbunarea stăpînului lor — a spus blînd, atingîndu-i brațul.

Străina a tresărit, întorcîndu-și spre Alan chipul de o frumusețe nepămînteană, și buzele i s-au întredeschis ușor, dezvăluind mărgăritarele dinților. Un moment a părut gata să vorbească, dar și-a plecat repede fruntea, cu resemnare parcă, urmîndu-l cuminte pe yeomenul care se grăbea să ajungă iarăși sub umbra ocrotitoare a pădurii.

•

— Arcașule, de ce nu visează oamenii? Ce s-a întîmplat cu speranțele și dorurile lor?

Îngenuncheat lîngă izvor, Alan ducea la gură căușul palmelor, plin, gata să soarbă răcoarea undelor de cleștar. La sunetul glasului dulce și melodios din spatele lui, uită de sete și, fără să-i pese de apa care i se prelingea în mînecă, s-a întors uluit spre fată, nevenindu-i să creadă că auzise cu adevărat cele două întrebări. Parcă pentru a-i risipi îndoiala, ea a continuat să vorbească, făcînd mici pauze între cuvinte, asemeni cuiva neînvățat cu graiul omenesc:

— Cei din satul unde m-ai dus aveau inimile curate, totuși n-am văzut fuioarele viselor ridicîndu-se din vreo casă... Cînd mi-am părăsit insula, credeam că voi putea să înalț din nou pe cer norii de aur. Călătoria mea a fost

însă zadarnică, pentru că tu ești singurul care mai visează pe lume.

Vorbele i-au părut lipsite de sens bravului yeomen, însă muzica glasului suav l-a fermecat.

— Frumoasă zînă...

— Sînt idoră și numele meu este Gudrun, a rostit ea simplu, dar dincolo de cuvinte se auzeau valurile mării izbindu-se de un țărm necunoscut, foșnetul copacilor nemuritori din insulă și pașii de hoț ai Timpului, furișîndu-se neputincios printre stînci. Pierzîndu-se în adîncul ochilor negri, Alan a pătruns într-un tărîm fermecat, cu crînguri de rozmarin prin care treceau, în salturi grațioase, căprioarele, iar puii de vulpe ieșeau din vizuini fără teama vînătorilor.

Într-un elan nestăpînit, Alan i-a luat mîinile mici într-ale lui, sărutîndu-i palmele și încălzindu-le cu propria răsuflare. Acum, cînd vălul orbirii căzuse, îi vedea parcă pentru prima oară tenul gingaș ca fulgii de nea, contrastînd cu arămiul părului, grația firească din mișcări și perfecțiunea statuară a trupului. Înțelegînd că ceea ce luase în purtările ei drept sfiiciune, era de fapt cunoașterea profundă a naturii lucrurilor, nu-și putea ierta greșeala de a fi crezut-o atîta vreme doar o biată fată cu mințile rătăcite de răutatea oamenilor de pe meleaguri străine. Idorei nu-i trebuia ocrotirea brațului său, căci nimeni n-ar fi putut să amenințe Puritatea, după cum, fiind însăși Frumusețea, nu-i erau de vreun folos podoabele. N-avea nevoie nici de mîngîieri sau vorbe deșarte, căci ea era Bunătatea.

— Asta nu trebuie s-o crezi, îi spuse Gudrun citindu-i gîndul. Idorele sînt atrase de blîndețea inimilor, chiar mai mult decît oamenii, căci aceasta izvorăște din iubire, iar fără dragoste idorele își pierd puterea, transformîndu-se în ființe anoste și cenușii.

Alan îi era recunoscător pentru vorbele bune, așa cum îi mulțumea pentru clipele petrecute împreună, făgăduindu-și să le păstreze ca pe o comoară.

— M-ai întrebat, rosti yeomenul, de ce nu vizează oamenii din țara aceasta. Dar cum ar putea nutri speranțe, cînd truda istovitoare pentru senior nu le lasă timp nici măcar să gîndească. Din ce resurse sufletești se pot

naşte idealuri, cînd toţi ai tăi suferă de foame şi epuizare, iar boala îţi seceră întîiul născut?

— Ceea ce spui tu e adevărat, am văzut în ochii lor umbra suferinţelor îndurate. Însă n-a fost întotdeauna aşa, altfel norii viselor nu şi-ar fi cernut, atîtea secole, pulberea de aur peste tărîmul fericit al insulei mele.

— Nu, n-a fost mereu aşa, repetă Alan cu îndîrjire, mînia întunecîndu-i trăsăturile. Munca a fost întotdeauna grea, dar sătenii o făceau înainte cu drag, căci pămîntul, casele şi uneltele erau ale lor, moştenite din tată în fiu. Negustorii cinstiţi din Port colindau ţinutul, iar locuitorii Cetăţii învăţau meşteşugurile, nu arta războiului.

Idora nu spunea nimic, dar strălucirea aprinsă în privirea ei îl îndemna să continue.

— Venirea lui Wolund a fost ca o plagă. Împreună cu mercenarii lui sîngeroşi — gata oricînd să prade şi să ucidă — a reuşit, în cîţiva ani, să pustiască ţara, strivind-o sub pumnul lui de fier. Nesăţios şi avar, a prădat bunurile de valoare, tot ce se putea transforma în aur sau bani luînd drumul castelului său, Hellsgate. Le-a interzis supuşilor bucuria muncii libere, dăruindu-le în schimb biciul sclaviei. Vrăjitor sau demon, pentru că oamenii i se împotriveau încă, le-a luat tot ce aveau mai de preţ — speranţele — ca nimeni să nu ridice vreodată stindardul luptei în numele unui ideal... Atunci orăşenii au deprins viciul, negustorii au devenit şarlatani şi profitori, iar meşteşugarii din cetate au renunţat la îndeletnicirile lor paşnice, îmbrăcînd armurile de soldaţi ai Răului, în timp ce oamenii de la munte s-au închis în ei înşişi, abrutizaţi de trudă şi lipsuri.

— Wolund... N-am auzit de vreun vrăjitor cu numele acesta, zise Gudrun gînditoare.

— De pe ce tărîm blestemat vine contele Wolund este un mister la fel de nepătruns ca al castelului Hellsgate, care a fost, se spune, înălţat într-o noapte fără lună... Niciodată nu a văzut cineva chipul seniorului — sau n-a trăit îndeajuns ca s-o poată povesti altora. Uneori, sătenii zăresc un călăreţ cu mantie largă, rătăcind pe uliţele scăldate de lumina rece a stelelor. Chiar în mijlocul mercenarilor, între zidurile de piatră ale fortăreţei sale, poartă viziera lăsată, căci privirea lui arde ca un foc mistuitor

și, pe unde au călcat copitele armăsarului său negru, pămîntul rămîne sterp șapte veri la rînd. Mulți cavaleri fără teamă și prihană au încercat să-l ucidă, însă tăișurile pumnalelor se înmoaie neputincioase cînd îl ating, iar lamele de oțel ale săbiilor se frîng, asemeni unor surcele, pe platoșa vrăjită ce îi acoperă trupul nemuritor.

Ascultînd vocea egală a lui Alan, care depăna parcă fapte îngropate demult sub lespedea veacurilor, idora înțelese că arcașul nu făcea decît să repete zvonurile ce răspîndeau o spaimă cumplită printre săteni, încrezîndu-se doar pe jumătate în adevărul celor spuse.

— Dar tu, yeomenule, nu te temi de farmece, nu-i așa? îl întrebă surîzînd. Cutezanța lui nemăsurată îi plăcea, dar începea să o neliniștească.

— Puterea lui Wolund, rosti Alan cu tristețe, nu stă în tainele magiei negre pe care le stăpînește, în imortalitatea trupului său ori în numărul mare al gărzilor ce îl înconjoară, ci în teroarea pe care a sădit-o în sufletele oamenilor, sufocîndu-le speranțele și lipsindu-i de curajul unei împotriviri. Gîndul că spionii seniorului se află printre ei face ca în mințile tuturor să se nască îndoiala. După ce mîndria le-a fost îngenuncheată, neîncrederea apare întîi la caracterele slabe, paralizate de groază, care încep să-și suspecteze semenii, neîndrăznind să-i mai privească în ochi. Își împrejmuiesc casele cu garduri înalte, ferindu-se de curiozitatea vecinilor, dar totul se dovedește zadarnic, fiindcă spionii contelui s-au strecurat în fiecare casă și mănîncă la masa fiecărei familii. Curînd, tatăl își bănuiește fiii și bărbatul se ferește de vorbele prea slobode ale nevestei...

— Vrei să spui că totul e pierdut? întrebă Gudrun, aproape în șoaptă. Umerii ei fragili păreau atît de nepotriviți să poarte povara durerilor lumii, încît Alan simți că ar fi dat orice să vadă zîmbetul înflorind din nou pe chipul fermecător al idorei.

— Nimic nu poate fi pierdut atîta vreme cît un singur om este în stare să spere. E-adevărat, sîntem abia o mînă de yeomeni și cîțiva cavaleri ce și-au păstrat onoarea, ca să ne împotrivim domniei absolute a teroarei contelui. Nu știu dacă ceilalți proscriși visează — numai tu, zînă, ai putea afla — dar sînt sigur că mă pot bizui pe

brațele lor vînjoase, iar hotărîrea tuturor de a învinge sau a muri va rămîne, pînă în ultima clipă, la fel de nestrămutată ca și a mea.

Idorei i-au răsunat în minte cuvintele acestea încă multă vreme după ce arcașul plecase de lîngă ea, rugînd-o să rămînă ascunsă în scorbura unui stejar uriaș, cît timp el va urca în poiana unde se afla locul de întîlnire cu prietenii săi, pentru a lăsa semnul cuvenit. Rezemîndu-se de bătrînul trunchi, rămase liniștită, chemînd în gînd foșnetul copacilor din insulă, dar locul imaginilor palide din amintire a fost repede luat de chipul îndrăzneț al lui Alan și o căldură ciudată, dar plăcută, i-a cuprins pieptul... Cînd urechea ei fină a prins ecoul unei căderi de apă, bucuria de a se abandona atingerii răcoroase a undelor a făcut-o să uite promisiunea dată yeomenului, părăsindu-și, neștiutoare, adăpostul și mergînd prin pădure pînă în vîrful colinei. Ieșind dintre ultimii copaci, a văzut cum rîul se prăvălea printre stînci într-un bazin cu apa limpede ca cerul și, alergînd sprintenă la vale, și-a aruncat rochia zdrențuită pe mal, cufundîndu-se cu voluptate în valurile cristaline.

...Înarmați cu săbii, arbalete și securi de luptă, cei o sută de pedestrași, ale căror coifuri și platoșe străluceau în soare, se apropiau de liziera pădurii, înaintînd pe două rînduri. Alternanța regulată a scuturilor negre și roșii făcea coloana să semene cu trupul unui șarpe uriaș, plecat în căutarea prăzii. În frunte călărea, tăcut și sumbru, contele Wolund, fără să arunce măcar o privire mercenarilor în mijlocul cărora flutura steagul său înfricoșător, arborînd culorile sîngelui și nopții. Îl urmau trei cavaleri călări, în armuri grele, purtînd săbii lungi, lănci și scuturi de oțel argintat.

Din cînd în cînd, Wolund își înfigea pintenii în coastele armăsarului, care necheza de durere, pornind în galop, în timp ce întreaga coloană iuțea pasul. Dacă viziera nu ar fi ascuns, ca de obicei, trăsăturile contelui, chiar și cruzii lui războinici s-ar fi înspăimîntat de expresia sălbatică întipărită pe chipul său. Expediția de pedepsire

a satelor răsculate culminase cu incendierea caselor, prinderea și uciderea lentă, în chinuri groaznice, a celor care îi ajutaseră pe rebeli. Sîngele bărbaților nu se uscase încă pe tăișurile armelor, iar plînsetul copiilor striviți sub copitele cailor și țipetele femeilor arse de vii îi sunau încă în urechi — ca o recunoaștere a dreptului seniorial de a hotărî viața și moartea supușilor — însă contele era furios la gîndul că yeomenii, vechii săi dușmani, îi scăpaseră și de data asta, sătenii refuzînd, sub cele mai cumplite torturi, să-i trădeze pe adevărații capi ai răzvrătirii.

Deodată, Wolund a ridicat mîna dreaptă și întreaga coloană s-a oprit asemenea unui singur om; dincolo de coroanele arborilor, contele zărise o luminiscență stranie în aer, ca o volbură aurie, iar acum, cînd zgomotul armelor lovite în marș de zale și scuturi încetase, auzea clar vuietul unei căderi de apă. Se întoarse spre uriașul hirsut ce călărea primul în urma lui:

— Llud, vezi aburul acela ciudat ieșind din stîncă?

Fără să mai aștepte însă ca acesta să-și forțeze zadarnic ochii mici și vicleni, Wolund a ordonat celorlalți doi cavaleri să traverseze rîul împreună cu cincizeci de soldați, în vreme ce restul, conduși de Llud, aveau să se furișeze prin pădure, înconjurînd cascada.

Cuprins de o neliniște inexplicabilă, Wolund a coborît singur colina, lăsîndu-și mercenarii să închidă valea într-un clește de fier. Între arborii de la marginea pădurii și cascada prăvălindu-se printre pietre într-un bazin larg, se întindea o pajiște cu ierburi moi și tufișuri înalte de salcîm. Ridicîndu-și viziera, s-a apropiat de rîu la adăpostul unei sălcii bătrîne, ale cărei ramuri îl ascundeau perfect, lăsîndu-l totuși să vadă apele căzînd de pe stîncă.

Într-o lumină dulce, izvorînd parcă din alba ei goliciune, o fată de o frumusețe nepămînteană se scălda în undele albastre. Irizațiile fine ale stropilor îi reflectau strălucirea părului roșu ca focul, aurindu-i umerii și brațele fine. Privirea arzătoare a lui Wolund se opri pe sînii tari și rotunzi, nînși de spuma cascadei, stăruind apoi îndelung asupra pîntecului suplu, de sirenă, și admirîndu-i coapsele prelungi și zvelte. Văzînd-o cum înota cu mișcări mlădioase pe sub oglinda de cleștar, îl cuprinse dorința nestăpînită de a-i strivi trupul cu pielea catifelată într-o

îmbrățișare silnică, mușcîndu-i buzele fragede pînă la sînge.

Fără să bănuiască ceva — căci zgomotul cascadei acoperea înaintarea soldaților prin pădure — Gudrun a ieșit din apă, îndreptîndu-se spre copacul unde își lăsase rochia, pe care și-a tras-o pe corp cu o mișcare grațioasă. Aplecîndu-se să-și scuture părul șiroind de apă, a zărit în spatele salciei un călăreț în armură neagră și, întîlnindu-i privirea neclintită, a simțit cum i se deschide sub picioare o prăpastie întunecată. Ochii lui cruzi o înghețau, făcînd-o să trăiască spaima nebună a sălbăticiunilor lipsite de apărare în fața vînătorului. S-a luptat cu disperare, împotrivindu-se vîrtejului ce o tîra spre abis, chemînd în ajutor liniștea poienilor din insulă și cîntecul monoton al valurilor, înălțîndu-se, purtat pe aripile pescărușilor, spre cerul de topaz. Dar copacii erau acum uscați, păsările se zbăteau neputincioase în plasele păianjenilor nopții, iar puii de vulpe îi strigau îngroziți din vizuinile lor: „Fugi, Gudrun, fugi și nu te uita în urmă!“ Doar glasurile înțeleptelor idore, trezindu-se din pacea fîntînilor sau de sub zăpezile mileniilor îi șopteau: „Degeaba fugi, te va ajunge oriunde, căci el este însuși Răul“. Neascultîndu-le sfatul, Gudrun țîșni spre pădure, alergînd din toate puterile, ca o căprioară hăituită.

Wolund a urmat-o fără să se grăbească. La început văzuse în Gudrun doar o fată frumoasă, care să-i astîmpere patima sîngelui, și abia cînd privirea ei curată s-a rătăcit în ochii lui, ca într-o mlaștină, a înțeles că întîlnise o pradă mult mai prețioasă pentru nesățioasa-i ambiție de a distruge Fericirea de pe lume. În gîndurile ei susurau izvoare, mlădițe verzi foșneau a primăvară și văzduhul răsuna de ciripitul păsărilor. Cînd nu și-a regăsit chipul în oglinzile de cristal din sufletul idorei, contele a înțeles că nu-i va poseda trupul înainte de a-i supune gîndurile. Frumusețea fetei era primejdioasă, căci, datorită Purității, devenea de neatins; prezența ei făcea copacii să înmugurească, acoperea cîmpiile pîrjolite cu mătasea ierbii și — mai presus de toate — aducea în inimile oamenilor Speranța.

Uitîndu-se înapoi la călărețul negru — ce o urma încet, parcă în joacă — Gudrun a nimerit în crengile us-

cate ca niște gheare ale unui tufiș ai cărui spini i-au sfîșiat rochia, înfigîndu-i-se în carne și dezgolindu-i sînii pe care apăruseră picături de sînge. Abia respirînd, a urcat panta dealului, dar înainte să atingă liziera pădurii, soldații și-au părăsit ascunzișurile, ivindu-se printre copaci. Înăbușindu-și un țipăt scurt, idora a fugit înapoi, ocolindu-l pe Wolund prin dreapta, dar, ajungînd la malul rîului, a văzut cu groază celălalt șir de soldați închizînd capcana. Încolțită de urmăritori, și-a amintit de Alan și, o clipă, a fost gata să-l strige. Și-a dat seama însă că nici bravul yeomen n-ar fi putut-o salva din mijlocul zecilor de războinici în zale...

Nechezatul calului și umbra uriașă, ce s-a lăsat ca o răsuflare înghețată asupră-i, au făcut-o să se întoarcă, acoperindu-și sînii cu brațele, căci rochia i se ținea într-o fîșie subțire pe umărul stîng, dezvelindu-i partea dreaptă a corpului pînă la șold. Cutremurîndu-se de silă la atingerea mîinilor înmănușate în zale, Gudrun a fost ridicată brutal de umeri și trîntită de-a curmezișul șeii cu fața în jos. Wolund i-a răsucit brațele la spate cu o mînă, iar cu cealaltă a strîns frîul, îndemnîndu-și armăsarul la galop în susul pantei. Ajuns pe vîrful dealului, a pornit în trap domol, pentru a lăsa timp coloanei de pedestrași să se formeze în spatele lui, continuîndu-și marșul spre Hellsgate. Brațul puternic al contelui stăpînea cu greu trupul fetei, ce s-a zbătut disperată tot drumul, sub ochii lacomi și cruzi ai mercenarilor. Doar cînd în zare a apărut sinistra fortăreață, înălțîndu-și turnurile negre pînă la nori, Gudrun a simțit durerea ascuțită săgetînd-o crunt în brațele-i firave răsucite pînă aproape de umeri și în gîtul zvelt, arcuit într-o parte de mănușa metalică ce o apucase de păr, silind-o să-și întoarcă fața spre castel. Mușcîndu-și buzele, a reușit să-și stăpînească însă geamătul pîndit de Wolund, deși apropierea sumbrei cetăți, din care nici un dușman al seniorului nu ieșise vreodată viu, îi strecura un fior înghețat în suflet.

Cu temeliile înfipte adînc în munte și părînd, din depărtare, prelungirea monstruoasă a stîncii avîntate ca o punte neterminată peste abis, fortăreața se înălța înaintea lor, măreață și aproape inaccesibilă, înconjurată din trei părți de prăpăstii. Apropiindu-se de bolta întunecată,

unde drumul dispărea brusc, retezat de colții grilajului metalic, Gudrun vedea amenințarea turnurilor sufocînd parcă orizontul. În fruntea mercenarilor săi, contele a trecut pe sub portalul construit din blocuri mari de piatră dură, descălecînd înaintea clădirii care se afla în mijlocul incintei, dar se ridica mult deasupra liniei crenelurilor. Scrîșnetul porții ferecate, închizîndu-se în urmă — asemeni unei sentințe — a făcut-o pe Gudrun să tresară fără voie. În timp ce era coborîtă de pe cal și împinsă înainte de Wolund, privirea idorei a rătăcit peste bastioanele de pază, oprindu-se la impresionantul turn central, unde flutura steagul contelui. Nu existau ferestre, ci doar firide înguste și înalte prin care trăgeau arcașii în caz de asediu, aspectul înfricoșător al cetății fiind accentuat de funinginea turnată peste pietre, pentru a da impresia că zidurile sînt foarte vechi. Ajunsă în fața ușii masive a castelului, Gudrun s-a împotrivit cu îndîrjire să intre dar, după o luptă scurtă, contele a reușit să o tîrască după el. Înăuntru, întunericul era o prezență aproape materială, astfel încît, coborînd treptele înguste ce duceau spre subteranele săpate în stînca muntelui, fata simțea degetele umede ale beznei alunecîndu-i pe trup, într-o atingere de reptilă. Acolo, în hrubele unde lumina zilei nu pătrundea niciodată, se aflau camerele de tortură și temnițele în care putrezeau de vii dușmanii cei mai înverșunați ai contelui. Scara se terminase și pășeau acum de-a lungul unui coridor luminat de torțe. Deodată, Wolund deschise o ușă de fier, îmbrîncind-o pe idoră într-una din încăperile subpămîntene, apoi se întoarse și plecă fără un cuvînt. Tremurînd, Gudrun asculta cu încordare ecoul pașilor lui îndepărtîndu-se, cînd, un sunet nou — de fierărie ruginită — tulbură liniștea din jur: ușa temniței se zăvorîse singură...

Negru și roșu: pecetea nopții, pecetea sîngelui; semnul blestemat al lui Wolund. Sub degetele lui Alan — tremurînd de furie neputincioasă — săgeata găsită în iarbă s-a frînt cu un zgomot sec, de creangă uscată. Disperarea, mînia oarbă și dorința aprigă de răzbunare creșteau

în pieptul său cu forța unui torent care îl purta pe culmile înverșunării, pentru a-l rostogoli apoi într-un hău necunoscut, unde se regăsea cu sufletul pustiu și trupul golit de vlagă. Blestemînd clipa în care o părăsise pe Gudrun, yeomenul a pornit în goană spre stejarul unde ar fi trebuit să-l aștepte ascunsă. Ore în șir a răscolit zadarnic pădurea în căutarea fetei, pînă ce urmele soldaților care înconjuraseră cascada l-au făcut să bănuiască adevărul. Ultima speranță i-a fost spulberată cînd a găsit o fîșie din rochia idorei între spinii unui tufiș de pe creasta dealului: Gudrun fusese prinsă și dusă la Hellsgate, fortăreața de unde nu exista scăpare.

Înnebunit la gîndul că idora se afla acum în puterea contelui, Alan s-a întors în pădure, ajungînd aproape fără să-și dea seama la locul stabilit pentru întîlnirea cu toate căpeteniile răsculaților. Doar la al treilea semnal de recunoaștere — un fluierat prelung de mierlă — a devenit atent, recunoscînd glasul prietenului său, Peer, care l-a întîmpinat cu multă căldură:

— Fii binevenit printre noi, Alan-a-Dale!

Desprinzîndu-se din îmbrățișarea lui de urs, arcașul a cuprins într-o privire chipurile dîrze ale căpeteniilor cetelor de răzvrătiți: muntenii aprigi care nu acceptaseră umilința sclaviei, proscrișii cărora viroagele înverzite le deveniseră de ani întregi cămine, țăranii de la cîmpie, sătui de tiranie și biruri, yeomenii prețuind mai presus de orice libertatea, meșteșugarii săraci dorind să scape de persecuțiile războinicilor din Cetate, cavalerii gata să-și verse sîngele pentru a-și păstra onoarea. Ultima expediție de pedepsire a satelor, în care mercenarii lui Wolund săvîrșiseră cruzimi de neînchipuit, le împietrise inimile de durere, alungînd șovăiala sau teama și înclinînd talerul balanței spre lupta deschisă. Uitîndu-se la fețele grave, chinuite de suferință și lipsuri, în adîncul ochilor arzînd de febra nedreptăților îndurate, Alan a înțeles că oamenii aceia erau alături de el, cu trup și suflet. Veniseră cu hotărîrea neclintită de a învinge sau a pieri, căci nu mai aveau nimic de pierdut și pentru ei nu exista cale de întoarcere.

Voci aspre au țîșnit din preaplinul revărsat al amărăciunii, din patimile și nemulțumirile îndelung înăbușite:

— Soldații lui Wolund se abat asupra satelor ca un stol de lăcuste, prădînd și pîrjolind totul în cale! strigă Jack cel Iute, încleștîndu-și mîna pe mînerul pumnalului.

— Batjocoresc femeile, ucid bătrîni fără apărare și prunci nevinovați. Doar lacrimile și cenușa rămîn de pe urma lor, întări Dickon Elful, în al cărui glas cumpănit răsuna o ură neîmpăcată.

— Iar aceia care îndrăznesc să se împotrivească își sfîrșesc zilele în temnițele din Hellsgate, adăugă Much Armurierul.

— Vitele pier cu zecile pentru că negustorii nu vor să vîndă sarea decît pe aur. De unde să ia țăranii aur?! izbucni Ralf cel Roșu.

— Fiului meu — rosti cu glas răgușit Hammish Pădurarul — slujitorii contelui i-au tăiat brațul drept pentru că l-au prins adunînd vreascuri din pădurea obștii, devenită peste noapte domeniu seniorial.

— Stăpînirea lui Wolund ne-a luat totul, în afară de onoare, spuse grav Sir Gart, cavaler neînfricat, purtînd pe trup cicatricile din nenumărate bătălii. Iată săbiile și viețile noastre, arcașule. Condu-ne spre libertate sau moarte.

Hotărîrea lui Alan era luată și, în tăcerea care a urmat, glasul lui răsună limpede, fără urmă de șovăială, știind că ceilalți nu așteptau de la el cuvinte goale sau îndemnuri de prisos:

— Dickon Elful și Ralf cel Roșu! Porniți chiar în seara aceasta spre Port, împreună cu cetele de țărani și yeomeni din cîmpie. Vă așezați tabăra pe malul fluviului, pentru a putea ataca în zori, înainte de schimbarea gărzilor.

Cei doi își loviră armele de scuturi în semn de încuviințare.

— Armurierule, adună-ți oamenii și pregătiți-vă să sprijiniți din interior asaltul pe care cavalerii lui Sir Gart îl vor da împotriva războinicilor Cetății.

— Cînd plecăm? întrebă Much, pe care gîndul apropiatei încleștări cu dușmanul îl făcuse să se aprindă la față.

— Acum, spuse scurt Alan, întorcîndu-se spre căpetenia muntenilor: Hammish, tu cunoști mai bine decît ori-

cine trecătorile muntelui și potecile ascunse ale pădurii. Îl vei călăuzi pe Jack cel Iute și pe yeomenii lui pînă în apropiere de Hellsgate, unde se vor uni cu oamenii tăi. Veți lăsa curierii să treacă spre castel, aducînd veștile răscoalei. Apoi, cînd Wolund va trimite ajutoare trupelor încercuite în Port și Cetate, îi veți atrage pe mercenari în cursă, nimicindu-i fără cruțare. Pe Wolund lăsați-l în seama mea.

... Căpeteniile răzvrătiților și-au luat rămas bun cu vorbe puține, dar hotărîte, jurînd că oamenii lor vor lupta pînă la moarte. Alan a rămas îngîndurat însă, căci atîta vreme cît Wolund trăia, aura de groază și mister care îl înconjurase risca să ducă revolta la dezastru. Numai o lovitură fulgerătoare dată de cîțiva yeomeni sub conducerea lui — pătrunzînd prin vicleșug în Hellsgate, ucigîndu-l pe conte și dezorganizînd apărarea fortăreței — avea sorți de izbîndă.

— Alan ...

Pe umăr a simțit mîna prietenului său — asemeni unei mărturii de credință — și un gînd i-a încolțit deodată în minte: împreună cu Peer și cei doi frați ai lui, care știau să se slujească de o șiretenie înnăscută la fel de bine ca de vigoarea brațelor, ideea lui nebunească putea reuși, dacă norocul se arăta de partea lor.

Șansa le-a surîs într-adevăr, căci în drumul spre castel s-au întîlnit cu un grup de pedestrași conduși de Roger cel Sîngeros, cavaler tînăr, dar vestit prin cruzime și preferat de Wolund pentru lipsa lui de scrupule. În clipa în care săgeata trimisă de Alan pătrundea vibrînd printre gratiile vizierei cruntului ucigaș de oameni nevinovați, cîntecul grav al arcurilor celorlalți yeomeni vestea moartea mercenarilor săi. Cînd toți nouă s-au prăbușit străpunși de săgețile lungi și verzi, răzvrătiții au ieșit din pădure și, la scurtă vreme după aceea, spre Hellsgate mărșăluiau un cavaler călare, urmat de trei soldați, stingheriți în mișcări de armurile și zalele care ascundeau complet îmbrăcămintea de yeomeni.

Curînd, silueta sumbră a fortăreței s-a profilat printre coroanele arborilor, în lumina asfințitului de purpură. Apropiindu-se de poartă, Alan nu vedea zidurile masive și turnurile amenințătoare; în față îi apăruse chipul drag

al fetei aflată în mîinile tiranului, iar gîndul că Wolund — după ce pustiise țara și îngenunchiase spiritul liber al locuitorilor — îndrăznise să se atingă de tot ce era mai curat pe lume, întinînd cu mîrșăvia lui puritatea idorei, îi aducea flăcări în ochii ascunși de vizieră.

Stăpînindu-și cu greu nerăbdarea, Alan a așteptat ca podul să fie lăsat peste șanțul de apărare. Dînd pinteni calului, s-a năpustit pe poartă, strigînd:

— Unde-i contele, nătărăilor?! Am aflat unde se ascunde Alan-a-Dale!

Soldații s-au grăbit să arate spre turn, în vreme ce unul dintre scutieri i-a apucat calul de dîrlogi.

— Pregătiți-mi cîțiva cai buni și nu coborîți grilajul. O să plecăm imediat după el, căci rebelul este singur și nu bănuiește nimic — porunci Alan mercenarilor din garda porții. Apoi, întorcîndu-se spre Peer și frații săi, continuă disprețuitor: Voi trei, veniți cu mine la conte, să primiți recompensa promisă.

Gudrun nu se temuse niciodată de întuneric. Nopțile petrecute pe insulă — cînd, culcată pe covorul moale al ierburilor, aștepta sosirea norilor de aur — erau pline de pacea adîncă, de început de lume, ce cobora blîndă și învăluitoare din tării... Aici, în hruba subpămînteană unde o aruncase Wolund, întunericul îi era dușman, iar lumina celor două torțe sub care se refugiase părea că se oprește la cîțiva pași de ele. Dar, mai rău decît orice, se dovedea mirosul pătrunzător al fricii, pe care îl simțea pretutindeni, cuibărit în inima pietrei: de la izul subtil al spaimei, izvorînd din firidele săpate în stîncă, la duhoarea de pucioasă a teroarei, plutind deasupra uneltelor de tortură ce se ghiceau în beznă.

Ghemuită pe pardoseala rece și jilavă, idora se gîndea la copacii verzi din insulă, scăldați în strălucirea soarelui, la botul catifelat al căprioarelor sau lucirea jucăușă din ochii puilor de vulpe și apăsarea pereților închisorii îi devenise de neîndurat. Auzea ca prin vis sunete ciudate ce sfîșiau la răstimpuri vălul tăcerii și o făceau să tresară: foșnete, fîlfîit de aripi, țipete prelungi, stri-

dente sau gemete înnăbușite, pătrunzînd pînă la ea de dincolo de zidurile care își păstrau cu îndărătnicie taina. Cîteodată, o pală de vînt atingea aerul din jurul făcliilor și acestea păleau tremurînd sub aripa neagră a groazei, de parcă ultima suflare a celor care muriseră aici în chinuri cumplite își căuta încă drumul spre lumină, pe sub bolțile sinistrului labirint subteran.

Într-un tîrziu, ușa s-a deschis în scrîșnetul balamalelor mîncate de rugină; sărind în picioare, Gudrun s-a trezit înaintea contelui care o privea triumfător. Ridicîndu-și curajoasă capul, idora a încercat să înfrunte abisul din ochii sălbatici, descoperiți de viziera ridicată a coifului, dar imaginile pe care le vedea acolo, pline de o cruzime depășind orice putere de înțelegere, au făcut-o să dea înapoi, cutremurîndu-se de oroare, pînă ce a simțit în spate peretele umed și rece. Îl văzuse pe Wolund strivind încet în mănușa de fier o ciocîrlie și bucurîndu-se de fiecare dată cînd mica vietate se zbătea în agonia morții...

Deodată, simțind ochii arzători ai contelui ațintiți lacom asupra trupului ei aproape dezgolit, fata și-a acoperit instinctiv sînii cu brațele. Wolund o privi surprins, aproape neîncrezător:

— Este a doua oară cînd îți ascunzi frumusețea. Îți este într-adevăr rușine de ea? Ai ajuns să te negi pe tine însăți? Cred mai curînd că te prefaci, deși voi, idorele, îi iubiți atît de mult pe oameni, încît adeseori deveniți asemeni lor... Însă doar niște proști ca mercenarii mei pot crede că te-am răpit numai pentru corpul tău de zînă. Eu vreau să-mi dai, acum și aici, mai mult decît trupul.

Vocea i s-a înăsprit, răsunînd puternic sub coiful negru:

— Din pricina ta poporul acestei țări s-a ridicat la luptă pentru prima oară din ziua cînd le-am luat visele prostești. Pretutindeni a răsărit sămînța revoltei: lucrătorii calici din Port au îndrăznit să alunge soldații veniți după taxe, meșteșugarii Cetății le-au făurit în taină arme țăranilor de la Sate — întotdeauna nemulțumiți și leneși — care au refuzat să lucreze ogoarele, uitînd supunerea datorată seniorului... De ce? Pentru că a apă-

rut o fată cum n-au văzut pînă acum, privindu-i în ochi și aducîndu-le aminte de libertate, rușine sau milă. La început nu credeam în spusele iscoadelor, deși am știut întotdeauna de existența yeomenilor, oameni liberi ce mi s-au împotrivit mereu, prea dibaci pentru ca mercenarii mei să-i poată prinde și care încearcă să răscoale țara de mai bine de cinci ani. Însă ei singuri n-ar fi putut să ridice un popor ce și-a pierdut speranțele.

Wolund a făcut un pas înainte, umbra lui acoperind-o cu totul pe idoră, care s-a înfiorat ca o vietate aflată în puterea unui șarpe.

— Atunci cînd m-ai privit la cascadă, mi-am dat seama că nătărăii mei de spioni spuneau adevărul: în ochii tăi nu eram eu, cel care îi înspăimînt pe toți, ci altceva, izvoare, păduri, munți și oceane, tot ce îndeamnă la speranță și tînjește după libertate. Ești primejdioasă, căci dacă unor oameni ca Alan-a-Dale și Sir Gart ce știu să conducă mulțimea le stau alături forțe ale Binelui, ca tine, dîndu-le tărie, acești sclavi nemernici vor încerca să mă doboare. Dar acum ești în puterea mea. Vreau mai întîi visele din ochii tăi și le voi avea, făcîndu-te să mă recunoști drept stăpîn și să te temi de mine. Iar după ce-ți voi poseda trupul alb și vei cunoaște durerea și umilința cărnii, te voi da ca pradă haitei mele de zăvozi, care te vor sfîșia chiar în această sală, în timp ce eu îți voi veghea rîzînd agonia.

Cînd ecoul ultimelor cuvinte s-a stins în beznă, Gudrun a simțit o răceală stranie cuprinzîndu-i picioarele. Contele și-a aruncat mantia largă și, scoțîndu-și coiful, a continuat:

— Acum te voi lega de zid, răpindu-ți încet aura de făptură nemuritoare... Și fiindcă nu vei mai ieși niciodată de-aici, poți să-mi vezi fața. Sătenii cred că eu nu am chip omenesc, dar asta e o prostie. Sînt o forță a Răului, care-mi dă putere și nemurire, la fel cum și tu erai nemuritoare pe insula ta. Venind aici însă, ai dăruit prea mult din tine însăți oamenilor, pierzînd șansa de a mă înfrînge. Doar un singur lucru te-ar putea face mai puternică decît mine: iubirea. Dar voi, idorele, iubiți *oamenii*, nu un singur om și, dealtfel, nu este nimeni în acest castel pe care să-l poți iubi... Ești o făptură nemuri-

toare, însă dacă ai devenit destul de apropiată oamenilor pentru a cunoaște foamea, setea și somnul, atunci vei simți și suferința. Uită-te în ochii mei!

Încercînd să-și ferească privirea, Gudrun l-a auzit pe Wolund pronunțînd cîteva cuvinte necunoscute, apoi, mîini puternice dar invizibile — stăpînindu-i trupul zvelt care se zbătea cu disperare — i-au smuls veșmîntul zdrențuit, răstignind-o pe zid, între cele două torțe. Idora a simțit cum gleznele, mijlocul, brațele și fruntea îi sînt prinse în cercuri late de fier, iar atunci cînd — rușinîndu-se de goliciunea ei — a vrut să-și coboare pleoapele, o senzație ciudată a silit-o să caute ochii poruncitori ai contelui, deveniți două prăpăstii negre în care era atrasă fără putință de scăpare.

... Plutea într-un spațiu fără timp, dusă de curent spre gura unui sorb necuprins ca însuși Neantul, dincolo de care nu exista nimic, totul pierind înainte de a se naște. În bezna înconjurînd-o de pretutindeni, asemenea suflării unui monstru nevăzut, Gudrun avea nevoie de un sprijin, pentru a-și opri alunecarea; a chemat atunci sunetele ritmice ale oceanului și, curînd au apărut talazurile ce legănau ușor o luntre pe crestele albe de spumă. Eliberată de teamă și fericită să respire din nou aerul sărat al mării, Gudrun a pășit în barcă, lăsîndu-se purtată lin pînă la țărmul fermecat, unde toate erau așa cum le lăsase, doar că acum înfloriseră crîngurile, pădurea foșnea înverzită, iar printre pomii grădinii, încărcați de roade, căprioarele se urmăreau sprintene și păsările făceau să freamăte de cîntec zările albastre. Iarba i se mlădia mai moale ca oricînd sub tălpi și inima idorei bătea înfiorată de bucurie. Întîlnind în cale un pui de vulpe ce stătea nemișcat lîngă o tufă de liliac așteptîndu-i mîngîierea, s-a aplecat zîmbind asupră-i, însă mica sălbăticiune privea speriată undeva deasupra ei și, brusc, a luat-o la goană scheunînd. Abia atunci a văzut Gudrun norul uriaș — întunecînd strălucirea soarelui — care înainta din largul mării spre țărmul insulei. Apropiindu-se, negura creștea, devenind tot mai amenințătoare și un miros de pucioasă a otrăvit aerul, înlocuind mireasma livezilor înflorite. Umbra norului ce revărsa un potop de foc nimicitor s-a întins treptat asupra întregii insule, transfor-

mînd copacii în uscături, iarba în cenușă și florile în fum. Oriunde erau surprinse de văpaia blestemată, animalele blînde și jucăușe deveneau fiare nesățioase: colți ascuțiți le creșteau în boturile căscate și, urlînd sinistru, începeau să se sfîșie între ele sau își devorau puii. Oarbe, pierzîndu-și simțul echilibrului și al orientării în zbor, cu aripile îngreunate de cenușa ce cădea din tării, păsările se izbeau de stînci sau se înecau în ocean, căzînd ca niște pietre din înaltul văzduhului. Pe solul transformat curînd într-un deșert stîncos, apăruseră crăpături adînci, unde însăși lumina părea că se refugiază, alungată de umbra norului morții.

— Nu-i adevărat, murmură Gudrun cu privirile rătăcite în abisul din ochii contelui.

Îndurerată, căuta cu disperare o frîntură de gînd rămas neîntinat și, de undeva, din noianul amintirilor, s-a auzit o melodie suavă, povestind despre tărîmul minunat al idorelor. Ascultînd cîntecul făpturilor mării care o însoțiseră în ziua cînd părăsise insula, Gudrun a înțeles că tot ceea ce a făcut-o Wolund să vadă nu putea fi decît minciună. Țărmul fermecat unde se născuse veghea încă largul oceanului Speranței, ca un liman însorit, unde Răul nu avea putere. Și, chiar dacă insula ei ar fi încetat să existe, rămînea lumea oamenilor, mai frumoasă uneori decît paradisul nemuririi ...

Idora a simțit cum puterea de fascinație a contelui slăbește pentru o clipă, dîndu-i timp să-și adune forțele.

— Bine, spuse descumpănit Wolund, dacă ai devenit atît de ticăloasă încît să-ți renegi insula și neamul de dragul muritorilor, iată acum oamenii pe care-i iubești atît!

Gudrun a strîns pleoapele, refuzînd să se supună, dar cătușele de metal ce i-au intrat adînc în carne au silit-o să privească imaginile cutremurătoare: prin fața ei au trecut pe rînd ucigașii, delatorii, avarii, mincinoșii, lingușitorii și hoții, cu destinele lor mărunte, ambițiile meschine și lăcomia nemăsurată pentru lucruri care, pînă la urmă, nu le foloseau la nimic. Oamenii aceștia nu se iubeau decît pe ei, plecîndu-se în fața celor tari și zdrobindu-i pe cei slabi. Niciodată trăsăturile nu le-au fost înseninate de sentimente nobile sau gînduri luminoase. Toată adunătura aceea murdară, prinsă în plasa unor interese josnice, se

încăiera mereu, ca o haită de câini turbați, uitînd de anotimpul mugurilor, de suflarea caldă a vîntului și cerul albastru, îndepărtîndu-se cu fiecare clipă de sordidul unei lumi clădită pe nisip.

Crispîndu-se de oroare, Gudrun ar fi dorit să-i strige contelui că, deși viziunea lui era în parte reală, rămînea totuși deformată grotesc.

— Multe dintre aceste răutăți se datoresc urii tale împotriva oamenilor. Tu îi împingi să se sfîșie între ei. Știu însă că nimic nu poate fi mai presus de noblețea sufletească a unui om adevărat — vorbi în cele din urmă idora, gîndindu-se la Alan și yeomenii săi, rămași neclintiți sub atîtea furtuni, fără să-și uite demnitatea și bunătatea.

— Iată cum vor sfîrși răzvrătiții! răsună glasul contelui înfuriat de îndîrjirea fetei, care găsea noi resurse pentru a-i rezista.

Gudrun nu s-a ferit de data aceasta, privind drept în ochii lui, cuprinsă de spaimă. A văzut un sîngeros cîmp de bătălie, presărat de leșurile a nenumărați războinici, recunoscînd straiele cenușii ale țăranilor, pieptarele ponosite purtate de meșteșugarii din Cetate și hainele verzi ale yeomenilor, amestecate printre mormanele de cadavre în zale negre și roșii. Cu toții zăceau, pradă vulturilor, sub flamurile biruitoare purtate de mercenarii contelui...

— Alan! țipă deodată Gudrun, ecoul pătrunzînd sub bolțile de piatră, tăios ca o lamă de cuțit, căci zărise, printre yeomenii uciși, trupul țeapăn și plin de răni al arcașului.

Nepăsătoare la durere s-a zbătut din răsputeri, strigîndu-i numele, pînă cînd, într-un tîrziu, chemarea i-a murit pe buze, stingîndu-se în șoapte întretăiate și Gudrun a rămas nemișcată, cu fața scăldată în lacrimi.

Abia acum își dădea seama că înfiorarea ciudată, pe care o simțea văzîndu-l pe curajosul yeomen, era de fapt dragoste. Dar Alan murise sau va muri curînd, fără să o mai vadă vreodată și în sufletul ei rămăsese un gol imens.

— Nu cumva, rebelul acesta... începu Wolund batjocoritor, deși surprins de forța pasiunii idorei.

Dar nu a reușit să termine, căci fata l-a fulgerat cu o privire încărcată de ură, sentiment pe care nu îl cunos-

cuse niciodată vreo idoră, atît de intens și neașteptat, încît contele a făcut, fără să vrea, un pas înapoi. În clipa următoare, flacăra purpurie a cruzimii i s-a aprins în ochi și vocea i s-a prefăcut într-un șuierat veninos:

— Îndrăznești să mă înfrunți încă? Atunci a venit vremea să-ți arăt că te pot frînge ca pe orice muritoare de rînd.

Gudrun a simțit cum cercurile de fier care îi strîngeau trupul se încingeau treptat, pînă cînd au devenit fierbinți. Apoi, Wolund a ridicat mîna dreaptă, îndreptînd-o spre ea. Din mănușa de fier a pornit o rază de lumină roșie, îndreptîndu-se lent spre gleznele fetei. Cînd vîrful razei a atins-o, a fost ca și cum mii de ace înroșite i-ar fi străpuns carnea în același timp. Strîngînd cu putere pleoapele, Gudrun a țipat sfîșietor cînd lumina i-a urcat pe coapse, trecînd încet peste pîntecul încordat și oprindu-se asupra sînilor. Idora încerca pentru întîia oară Durerea în forma ei cea mai atroce și, în vreme ce săgețile de foc îi frigeau cumplit trupul — fără să-i lase însă vreo urmă pe pielea albă și catifelată — strigătele îi scădeau în intensitate, transformîndu-se în gemete slabe, pe măsură ce o părăseau puterile.

Leșinase aproape, cînd durerea a dispărut brusc și, deschizînd ochii, l-a văzut pe Wolund uitîndu-se acum în stînga ei, înfuriat la culme. Cu același scrîșnet sinistru, ușa s-a deschis imediat și în sală a pătruns un cavaler în armură, urmat de unul dintre mercenarii contelui. Privirea lui Wolund, încărcată de fulgere, s-a îmblînzit puțin, recunoscîndu-l pe Roger:

— Știi că nu-mi place să fiu deranjat aici, îi spuse aspru. Continuă apoi, ceva mai calm: Ce ai să-mi spui atît de urgent?

Cavalerul și-a scos coiful, apropiindu-se fără grabă, iar cînd a ajuns în lumina torțelor, contele a văzut uluit chipul palid al lui Alan.

— Roger îți trimite salutări și te așteaptă în iad, vorbi yeomenul printre dinți, făcîndu-i semn lui Peer să o elibereze pe Gudrun, în timp ce el își ridica sabia.

— Ai venit aici ca să mori, răzvrătit nemernic! urlă Wolund, scoțîndu-și la rîndul lui sabia și năpustindu-se asupra arcașului.

— Am să te dezleg imediat, doamna mea. Fierul cercurilor ţi-a intrat în carne şi cred că te doare groaznic, dar dacă nu ţipai nu te-am fi găsit în coridoarele astea încurcate, şoptea Peer, chinuindu-se să desfacă inelele cu pumnalul.

Gudrun nu-l auzea, urmărind plină de spaimă lupta, deşi Peer nu părea să-şi facă griji. Într-adevăr, Wolund, care crezuse că va învinge cu uşurinţă, îşi dădea seama treptat că Alan era un săbier iscusit; după ce toate loviturile contelui s-au izbit de lama ce părea să alcătuiască o colivie de fier în jurul arcaşului, acesta atacă la rîndul său cu furie. Curînd, pe chipul încruntat al seniorului s-a văzut că îşi socotea potrivnicul redutabil: chiar dacă greutatea armurii îi stingherea mişcările, victoria yeomenului nu mai putea întîrzia mult. Gudrun l-a auzit atunci pe Wolund pronunţînd un singur cuvînt şi, pe dată, un vifor cumplit a început să şuiere prin sală. Vijelia îi orbea pe cei doi răsculaţi, însă idora l-a văzut pe conte apropiindu-se dintr-o parte de Alan şi ridicînd arma, gata să-i dea o lovitură mişelească.

Strigătul ei de avertizare s-a prefăcut într-un geamăt spart, de mînie şi ură, aşa cum nu a scos vreodată o făptură nemuritoare. Buzele crăpate de suferinţă s-au strîns îndîrjite şi trupul idorei s-a eliberat dintr-o dată din înlănţuirea cercurilor de fier, care au căzut sfărîmate pe podea, în timp ce Gudrun a păşit spre Wolund, străpungîndu-l cu ochi arzători. Părul îi strălucea purpuriu, luminînd întreaga sală şi furtuna s-a stins de parcă n-ar fi existat. Alan s-a întors din nou spre conte, dar acesta nu-i dădea nici o atenţie, uitîndu-se îngrozit la idora care venea spre el, necruţătoare ca însuşi destinul. Wolund se retrăgea pas cu pas, încercînd zadarnic să o înfrunte şi, în cele din urmă, sub ochii uimiţi ai yeomenilor, contele a scăpat sabia, acoperindu-şi faţa cu braţul. Dar privirea de foc a idorei l-a silit să se uite iarăşi la ea şi, curînd, seniorul cel crud, spaima oamenilor de pe acele meleaguri, a început să tremure. Pereţii au părut atunci că se topesc şi pier. Gudrun — al cărei păr devenise însuşi apusul înşîngerat, acoperind nemărginirea oceanului — n-a scos nici un cuvînt, însă Alan şi Peer au auzit din depărtare un cîntec ce se apropia tot mai mult, devenind

din ce în ce mai puternic, pînă cînd în sală au năvălit făpturile mării, strivindu-l pe Wolund cu trupurile lor verzi... Glasurile li s-au unit într-un acord grav și triumfal, asemenea tunetului talazurilor izbindu-se de stînci, apoi totul a dispărut ca prin farmec. Zidurile de piatră s-au ivit din nou în încăperea subpămînteană, unde Alan și Peer priveau — fără să-și fi revenit încă din spaimă — la cele două trupuri prăbușite pe lespezi. Wolund zăcea mort în armura lui neagră, aparent neatins, în afara unui firicel subțire de sînge care i se prelingea din colțul gurii. La cîțiva pași de el, trupul gol al idorei părea o statuie de fildeș, scăldată în valurile părului roșcat.

... Cînd s-a trezit, Gudrun era învelită în mantia lui Wolund și Alan o purta în brațe, ferind-o cu nespusă grijă de atingerea picăturilor de apă ce curgeau de pe zidurile boltite ale coridoarelor castelului, ca niște lacrimi sărate și reci. Întorcîndu-și capul, idora a tresărit, căci lîngă ei mergea Wolund, avînd coiful pe cap și sabia în mînă. Dar Alan a strîns-o cu gingășie la piept și contele și-a ridicat o clipă viziera, lăsînd să se vadă chipul prietenos al lui Peer. Cei doi se grăbeau neliniștiți, fără să schimbe o vorbă și fata a observat curînd mici fisuri ce se lățeau în treptele scării pe care urcau spre ieșire.

Afară se făcuse noapte, însă, în lumina palidă a Lunii, Gudrun a observat că poarta era deschisă iar mercenarii îi priveau temători pe cei doi cavaleri.

— Încearcă să te ții singură în șa, îi șopti arcașul, ducînd-o la caii păziți de doi soldați înalți și puternici.

Unul dintre aceștia o ajută să încalece, urcîndu-se apoi pe armăsarul său; sprijinind-o pe idoră a ieșit din fortăreață, urmat de Peer, căruia celălalt soldat îi ducea lancea și scutul de luptă. Rămas ultimul, Alan a pornit doar cînd a văzut-o pe Gudrun în siguranță, strigînd mercenarilor din gardă să închidă poarta după el și să fie cu ochii în patru.

Ajunși pe drumul ce ducea spre pădure, yeomenii au răsuflat ușurați și, pornind în galop, nu s-au oprit decît la adăpostul primilor stejari, pentru a-și arunca armurile.

— Altfel ne-am fi pomenit ciuruiți de tot atîtea săgeți cîte se strîng în țintele de la întrecerile noastre din Pădurea Liberă, îi spuse rîzînd Alan idorei.

— Oricum, în platoșa asta mă simțeam ca un iepure pus la fiert, adăugă unul dintre frații lui Peer.

Îmbrăcați în hainele lor verzi, purtînd pe umeri arcurile lungi, cei patru erau atît de schimbați și o priveau cu atîta căldură, încît Gudrun s-a întrebat dacă tot calvarul prin care trecuse nu fusese doar un vis. Dar, strîngîndu-și la piept mantia neagră, în timp ce călărea alături de Alan spre trecătoarea unde așteptau muntenii răzvrătiți, și-a dat seama că totul se petrecuse cu adevărat, și acum, cînd Wolund era mort, revolta putea izbucni fără întîrziere.

Ieșind din pădure pe culmea unui deal, s-au oprit să mai privească o dată sinistra fortăreață din care o scăpaseră pe idoră.

— O să piară mulți de-ai noștri cînd vom ataca, spuse domol Peer. Mercenarii se vor împotrivi cu disperare, conduși de Llud și cei de teapa lui, căci nu pot aștepta îndurare din partea muntenilor.

Fără să-i răspundă, Alan fixa încordat castelul și deodată l-a întrerupt, strigînd uimit:

— Vi se pare și vouă că turnurile se clatină sau...?

După cîteva clipe, toți au putut vedea cum, începînd cu turnul cel mare pe care flutura flamura contelui, întreaga fortăreață se năruia, sfîrtecîndu-se în bucăți mari, ce cădeau învălmășite, strivind totul sub ele. Castelul s-a prăbușit într-o liniște de mormînt, mai înfiorătoare decît orice sunet, iar zidurile exterioare s-au aplecat peste ruinele lui, spărgîndu-se și îngropînd orice urmă de viață. Din sutele de mercenari și cavaleri ce îngroziseră ținutul prin cruzimea lor sălbatică, nu scăpase nici unul. Hellsgate nu mai era decît o grămadă informă de pietre, din care se înălța spre cer o coloană de praf negru.

— Castelul blestemat... a șoptit palid unul dintre frații lui Peer.

— Deci legenda a fost adevărată, spuse și Alan, întorcîndu-se spre idoră, care se uita la ruinele fortăreței fără să pară surprinsă.

— Tot atît de adevărată ca și puterea contelui de a distruge bucuria și visele oamenilor.

— Numai o idoră l-a putut învinge.

— Te înșeli, arcașule, a răspuns Gudrun privindu-l în

ochi. Eram gata să pier și numai dragostea pentru tine m-a salvat, făcîndu-mă să-l urăsc îndeajuns ca să-l pot înfrunta.

•

La vestea prăbușirii fortăreței Hellsgate, muntenii — de obicei atît de singuratici și tăcuți, încît erau asemănați cu ursii pădurilor în care vînau — s-au alăturat strigătelor de bucurie ale yeomenilor cu atîta vigoare, încît Alan i-a privit uluit, fără să-i mai recunoască. Se tăvăleau rîzînd prin iarba înaltă, își aruncau securile sau sulițele în văzduh și se îmbrățișau fericiți, în vreme ce arcașii slobozeau săgeți spre înaltul cerului, de parcă ar fi vrut să vestească norilor moartea tiranului. Au înconjurat-o pe Gudrun sfioși ca niște copii, privind-o cu adorație, fără a cuteza să se apropie și să-i mulțumească pentru că i-a scăpat de urgia lui Wolund. Zîna cu părul arămiu și ochi noptatici, purtînd pe umeri mantia contelui, îi făcea să se piardă cu firea și să bîiguie cuvinte întretăiate, în care se amestecau admirația și teama deopotrivă. O vedeau însă mereu lîngă Alan și celelalte căpetenii, care îi ascultau sfaturile înțelepte, urmîndu-le fără nici o ezitare, iar faptul că eroii lor îi puteau vorbi și pentru ei, le era de-ajuns.

Pentru Alan-a-Dale, din ziua cînd idora i-a mărturisit că îl iubește și ea, Universul întreg se înveșmîntase în culori vii: copacii, florile, cerul, chiar și fețele oamenilor oglindeau parcă strălucirea și frumusețea fetei. Sfătuindu-se cu Peer, Jack și Hammish, Arcașul a hotărît să pornească neîntîrziat spre Cetate; cavalerii lui Sir Gart erau puțini la număr, iar meșteșugarii conduși de Much Armurierul se pricepeau mai degrabă să mînuiască uneltele decît armele.

Pe drumul coborînd în cîmpie, căpeteniile răsculaților călăreau în frunte, zorind neliniștite spre bătălia pe care o bănuiau în plină desfășurare. Dar chipul calm al idorei, însoțindu-i neobosită și rîzînd voioasă la poveștile hazlii ale fraților lui Peer, i-a ajutat să treacă prin acea noapte chinuitoare, în care au mărșăluit fără oprire... În zori, ajungînd înaintea zidurilor crenelate, grijile s-au risipit

în vînt, căci pe metereze au deslușit, în lumina răsăritului, coifurile argintii ale cavalerilor victorioși, veghind alături de beretele verzi ale yeomenilor. Intrarea răsculaților, întîmpinați de uralele orășenilor liberi, s-a transformat într-un adevărat triumf. Fortificațiile fuseseră cucerite repede, căci războinicii contelui nu au dovedit în fața cavalerilor lui Sir Gart — o mînă de oameni curajoși, gata să moară în numele unei cauze drepte — ardoarea și vitejia pe care le aveau cînd terorizau țăranii neînarmați, torturîndu-i pentru neplata dărilor. Lovitura fulgerătoare și bine gîndită a breslașilor lui Much dezorganizase complet apărarea porților, dînd posibilitatea asediatorilor să atace prin surprindere gărzile buimăcite, care s-au pomenit înconjurate înainte de a se putea dumiri de unde veneau dușmanii și bastioanele căzuseră după o luptă scurtă, dar sîngeroasă.

Lăsînd Cetatea în paza unui corp de yeomeni și cavaleri, Alan s-a îndreptat fără întîrziere spre Port, în fruntea unei armate puternice și bine înarmate. Dorința de răzbunare a oamenilor săi creștea cu cît înaintau în cîmpie, întîlnind ruinele și cenușa micilor tîrguri și a sutelor de sate arse de mercenarii lui Wolund, recoltele distruse, castelele și conacele dărîmate pentru că stăpînii lor, cavaleri sau oameni liberi, au refuzat să-și păteze onoarea, alăturîndu-se contelui. Ștafetele către răsculații ce asediau Portul se întorceau pe rînd, cu armăsarii plini de spumă, aducînd vești amestecate: sărăcimea din cartierele mărginașe, marinarii și meșterii corăbieri li se alăturaseră de la început țăranilor și yeomenilor, însă în centrul orașului și pe cheiurile unde se aflau magaziile pline de mărfuri, bătălia se ducea mai aprig ca oricînd. Baricadați în catedrale, fortificații portuare sau în casele de piatră ale negustorilor — care, știind că averile nu le puteau răscumpăra acum ticăloșia, au promis mercenarilor sume fabuloase pentru a-i scăpa de mînia mulțimii — soldații contelui se apărau cu disperare, refuzînd să creadă zvonul năruirii fortăreței Hellsgate, din pricina căruia tot orașul era în fierbere.

Sosirea forțelor conduse de Alan-a-Dale a fost pentru asediați începutul sfîrșitului. Cetele mari de munteni luînd cu asalt fortificațiile, conduși de cavalerii lui Sir

Gart și protejați de ploaia săgeților lansate de yeomeni, țăranii și lucrătorii săraci dărîmînd casele întărite ale negustorilor care îi lăsaseră să moară de foame, săbierii și arcașii lui Dickon Elful strecurîndu-se ca niște diavoli printre străduțele înguste și căzînd pe neașteptate în spatele soldaților în zale negre și roșii, marinarii scufundînd corăbiile pe care încercau să fugă ticăloșii ce vărsaseră atîta sînge nevinovat — toate acestea alcătuiau un tablou de coșmar, deși nu lipsit de măreție.

La căderea serii, orice rezistență organizată încetase, grupurile de mercenari luptînd doar pentru propria viață. În zadar însă, căci nu avea să scape nici unul: născută din suferința anilor de mizerie, mînia săracilor izbucnea sălbatic iar asupritorii erau sfîșiați înainte ca yeomenii să îi poată judeca. În curînd, Alan a fost nevoit să-și trimită rezervele de călăreți și arcași pentru a potoli excesele mulțimii dezlănțuite, împiedicînd-o să dea foc orașului și portului...

Tîrziu, cînd totul se terminase, bucuria oamenilor a izbucnit tumultoasă, nestăvilită, ca și curajul dovedit în luptă. Purtat de valul mulțimii exaltate, Alan s-a trezit despărțit de idora retrasă departe de zbuciumul clocotitor, în care miile de inimi dădeau glas fericirii și toți vroiau să-l vadă pe omul ce purtase atîta vreme, nestinsă, flacăra libertății... După delirul zilelor și nopților de sărbătoare, orașul s-a liniștit în cele din urmă, cufundîndu-se în primul somn liber și fără spaime de la venirea lui Wolund pe acele meleaguri.

După ce o căutase pretutindeni, Alan a găsit-o pe idoră în turnul vechii catedrale, privind cum, în tăcerea profundă ce domnea peste întreaga fire, din fiecare acoperiș se ridicau fuioare subțiri de fum auriu, răsucindu-se în coloane zvelte, ce se uneau sus, pe cerul curat. Vedea norii viselor plutind spre apus, grei de ploaia speranței și dorul pentru insula ei se transforma treptat într-o chemare impetuoasă. Uitîndu-se la splendoarea nopții de vară, Alan a înțeles că bolta înstelată ascundea o taină pe care numai ochii idorei o puteau desluși. A ridicat mîna cu sfială, mîngîindu-i părul mătăsos. Gudrun s-a întors încet spre el, cu acea grație de floare, fragilă și totuși de neînfrînt, care îl uimea, făcîndu-l s-o îndrăgească și

mai mult. Învăluit în buclele ce străluceau în lumina stelelor, trupul idorei tremura ușor, iar glasul îi era îndepărtat și trist:

— Știu că ai venit să-mi ceri să rămîn cu tine în lumea oamenilor. N-am să te amăgesc însă; departe de fîntînile fermecate din insula mea, m-aș ofili repede, pierind ca un fluture cu aripile atinse de suflarea iernii. Nu-ți cer să mă urmezi, părăsindu-ți prietenii și meleagurile unde te-ai născut. Eu îți pot dărui nemurirea și dragostea mea, dar tu preferi frumusețea luptei pentru un ideal, idealului însuși, alegînd farmecul unei clipe de izbîndă în locul calmului echilibru al Eternității... Te voi iubi întotdeauna și, de acum, insula Fericirii nu va fi niciodată aceeași pentru mine...

Gudrun a fugit înainte ca Arcașul să poată rosti vreun cuvînt și durerea din ochii ei l-a urmărit mereu în noaptea aceea.

...În zori, o mulțime pestriță și nerăbdătoare se adunase pe cîmpia din fața orașului, în jurul căpeteniilor răscoalei, care doreau să-și vestească hotărîrea îndelung chibzuită. Țărani, meșteșugari, cavaleri și yeomeni așteptau ca Alan să le vorbească, privind cu luare-aminte la oamenii ce îi conduseseră la victorie. Erau acolo, călare pe armăsari înalți și voinici, Ralf cel Roșu și Hammish Pădurarul, în cămăși de zale vechi și ruginite, avînd pletele și bărbile încîlcite sălbatic, dar privirea deschisă și dreaptă. Lîngă ei, înțeleptul Sir Gart, purtînd o armură argintată, îl urmărea cu un surîs blînd și puțin ironic pe Much, uriașul vesel și curajos, îmbrăcat în hainele cafenii ale breslei sale, cum se ținea stîngaci în șaua înaltă. Dickon Elful, în ciudatul său costum ruginiu, presărat cu frunze verzi și negre, avea chipul palid, contrastînd cu vioiciunea ochilor negri, ce sclipeau maliționși văzînd perechea de călăreți din dreapta sa. Într-adevăr, nu existau pe lume doi oameni mai diferiți decît Peer și Jack, deși erau îmbrăcați în aceleași haine verzi și purtau berete și arcuri identice: primul, de o statură herculeană, calm, încremenit parcă în șa, al doilea subțire și agil, neavînd răbdare să stea o clipă nemișcat, întruchiparea tinereții și cutezanței. Dar ochii tuturor se îndreptau mai

ales către cei doi călăreți din frunte: Alan și Gudrun. Alan-a-Dale, în costumul verde al yeomenilor munteni, avea pe umăr arcul său vestit, pe care nici un alt bărbat nu l-ar fi putut întinde, din pricina lungimii și tăriei neobișnuite. Chipul îi era destins, ca și cum scăpase de o mare frămîntare lăuntrică și, din cînd în cînd, zîmbea prietenilor pe care îi recunoștea în mulțime. Alături, idora, cu părul ei roșu-auriu, părea un al doilea soare, mai strălucitor decît cel de pe boltă. Surîsul său gingaș, frumusețea nepămînteană a trăsăturilor delicate, brațele și picioarele albe ca neaua, ieșind de sub mantia neagră în care se înfășurase, i-au fermecat pe toți, mai mult chiar decît faptul că îl învinsese pe Wolund.

Cînd murmurele au contenit, iar tăcerea s-a lăsat peste mulțime, Alan s-a ridicat în scări și, cu o voce limpede, a rostit rar cuvintele ce aveau să fie repetate, generație după generație, de locuitorii acelor ținuturi, ca un legămînt sacru:

— De astăzi, pe meleagurile noastre nu vor trăi decît oameni liberi: țăranii își vor munci pămîntul în pace, breslașii se vor bucura de cîștigul adus de mîinile lor harnice, iar negustorii cinstiți nu se vor mai teme de nedreptăți și taxe înrobitoare. Cavalerii lui Sir Gart și yeomenii vor apăra țara de dușmani și tîlhari, veghind ca niciodată să nu apară vreun alt Wolund. Nu vor mai exista silnicii, hoție și dări, iar pricinile vor fi judecate cu dreptate de către înțelepții obștilor. Nu vor mai fi temnițe și vina unuia n-o vor ispăși toți ai lui. Nu va fi loc pentru mîndrie deșartă, căci toți ne-am născut liberi și egali. Și mai ales, rămîneți uniți, fiindcă numai prietenia vă poate apăra de umilire și moarte.

— Dar tu, Alan, ce vei face? răsună glasul îndrăzneț al unui yeomen.

Arcașul s-a întors atunci spre Gudrun și, cufundîndu-și privirea în ochii ei strălucitori, i-a cuprins mîinile fine, iar vorbele lui au pătruns în inima idorei ca Fericirea însăși:

— Noi vom pleca spre tărîmul de peste mare, dar ne vom întoarce într-o zi ca să vedem dacă ați știut să-i învățați pe fiii voștri să păstreze libertatea...

La amiază, Idora și yeomenul, petrecuți de o mulțime imensă dar tăcută, s-au îndreptat spre promontoriul de unde începea marele dig care proteja portul de furia valurilor. Într-o scobitură ferită de vînt a falezei, se afla barca ce o purtase pe Gudrun spre țărmul stăpînit de Wolund. Cînd au urcat, pînza s-a umflat singură și, sub ochii uimiți ai oamenilor, minunatele făpturi ale mării s-au arătat printre crestele albe de spumă, înotînd pe lîngă barca ce se îndepărta lin, însoțită de cîntecul lor...

CUPRINS

Efect holografic 5
Aralda 8
Cristalul negru 11
Ultimul zbor al păsării Thul 14
Omul-tigru 18
Hardraad 22
Noaptea Sanyasinilor 27
Vînătorul de freli 34
Jucăria 42
Lumea Wurilor 66
Zorii pustiei 70
Cetatea fără trecut 74
Valea 78
Călăreţii de fier 85
Kama 100
Gudrun 123

Lector: LUCIAN HANU
Tehnoredactor: MARIANA ȘTEFAN

Bun de tipar: 5.III.1985. Apărut: 1985.
Comanda nr. 2556.
Coli de tipar: 10,25.

Tiparul executat sub comanda nr. 461/1984,
la Întreprinderea Poligrafică „Crișana",
Oradea, str. Moscovei nr. 5.
Republica Socialistă România

Fantastic Club

Lei 8,25

ÎN ACEEAȘI COLECȚIE

au mai apărut:

Lucian Ionică
ZIUA CONFUZĂ

Leonard Oprea
DOMENII INTERZISE

Alexandru Ungureanu
MARELE PRAG

Gheorghe Păun
SFERA PARALELĂ

Laurențiu Cerneț
SALT ÎN MÎINE

vor apărea:

* * *

AVERTISMENT PENTRU LINIȘTEA PLANETEI